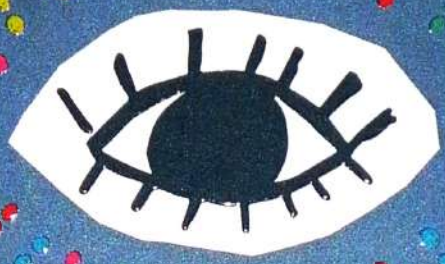
KARANLIĞA HAPSOLDUM SANIRSIN
FAKAT HAYALLERİN VE SEVGİNİN IŞIĞI
EN BEKLEMEDİĞİN ANDA TEKRAR PARLAYIVERİR

KARANLIĞIN ŞARKISI

MARCI LYN CURTIS

YABANCI

Buketlere bayıldığım söylenemez. Çiçeklerle ilgili bir sıkıntım yok ama bir kere topraktan koparılıp demet hâline geldiler mi can sıkıcı olduklarını düşünüyorum. Belki bir nebze de tüyler ürpertici. Başka hiçbir şey bir çiçek aranjmanı gibi, *Lütfen bu uzun ve yavaş ölümüme hayranlık besle,* diyemez. Geriye dönüp baktığımda Benjamin Milton'la ilk buluşmamızda bir buketin yanında dikiliyor olmasının belki de bir işaret olduğunu fark ettim. Neticede altı aydır kördüm ve bu süre boyunca bir kez bile bir çiçek aranjmanına rast gelmemiştim.

Gözleri gören pek çok insan benim gibi tamamen kör olanların siyahlıktan başka hiçbir şey görmediğini düşünür. Ama aslında yanılıyorlar. Gördüğümüz şey siyah falan değil. Biz aslında hiçbir şey görmüyoruz. Esasında ben bir tırnak ne kadar görüyorsa o kadar görüyorum: Yani hiç. Siyah da değil. Gri de değil. Dolayısıyla, Bay Sturgis'in lobisinde oturduğumda buketin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek bir şey vardı, o şey karşımda duruyordu ve girerken ona çarpmıştım. İkincisi de buruş buruş yaşlı bir kadın gibi kokuyordu, o yüzden içinde gardenyalar olduğunu tahmin ettim.

Her zaman olduğu gibi lobidekiler beni yetişkin ya da ergen suçlularla bir tuttular. İsmi Cari, Staci ya da onlar gibi neşeli minik bir i'yle biten resepsiyonist nihayet bana seslenene kadar

yaklaşık otuz dakika bekledim. Gözetim memurum olan Bay Sturgis'i hiç görmemiştim. Kafamda garip bir şekilde uzun boylu, tel tel at kuyruğu saçlı, ayağına bir çift erkek terliği giymiş ve barışı simgeleyen soluk dövmeli bir adamdı. Ama büyükbabama göre tıknaz, kel ve paçaları bir miktar kısa pantolonlar giymek gibi iğrenç alışkanlıkları olan bir adamdı. Kör olmak böyle bir şeydi işte: İnsanları gerçekte nasıllarsa öyle görüyordunuz.

Ofisine girerken Bay Sturgis, "Selamlar Bayan Margaret," dedi.

"Maggie'yi kullanıyorum, unuttunuz mu?" dedim beceriksiz adımlarla her zamanki koltuğuma doğru yürüyüp bastonumu katlayarak çantama koyarken. Tam adım Margaret, üç yüz yaşında bir insana ait olduğunu düşüneceğiniz türden bir isimdi. Ya da İngiltere tahtı için sırada bekleyen birine.

"Pekâlâ. Margaret," diye devam etti ben ayağımla sabahtan beri aklıma takılmış olan Loose Cannons şarkısına göre ritim tutarken. Kâğıtları karıştırdığını duyabiliyordum. "Bayan Olive zorunlu kamu hizmetinizi bitirdiğinizi söyledi. Onun deyişiyle," –boğazını temizledi– *"Margaret hiçbir şey yapmıyorken bir şeylerle meşgulmüş gibi görünmek konusunda aşırı derecede kabiliyetli, zeki bir kadın."*

Uzun bir sessizlik oldu. Muhtemelen yorum yapmamı bekliyordu ama bir şey demedim. Onun yerine şortumdaki hayali ip parçasını temizledim. Çok gülünçtü çünkü şortumda bir iplik olsa bile görmem imkânsızdı.

Birkaç dakika sonra devam etti. "Okul nasıl?"

"Olağanüstü," dedim. Dün üçüncü sınıfın son günüydü. Ve evet, okul bugün muhteşemdi. Öğlene kadar uyuyup bol miktarda izci kız kurabiyesiyle karnımı doyurduktan sonra üç saatlik bir duş alıp gözetim ofisine doğru miskin miskin yola koyulmuştum.

"Notların konusunda endişeleniyor musun?" diye sordu Bay Sturgis kalemiyle önündeki kâğıtlara bir şeyler karalarken.

"Pek sayılmaz."

"Şu anki ortalaman kaç?" diye sordu kendi kendine gülerek. Birkaç ay önce sessiz bir anlaşmaya varmıştık. Müthiş derecede alaycıydım ve o da bunu eğlenceli buluyordu. Ayrıca Bay Sturgis'le konuşurken laf kalabalığı yapmamanın en iyi yolunun bu olduğunu çözmüştüm. Eğer bir kapı aralarsam hemen hücum ederek topluma katkıda bulunup kaderimi ya da her neyse onu düzeltmem için vaaz verecekti.

Omuzlarımı silktim. "İki nokta sıfır bilmem kaç."

Birkaç ay önce dersinde küçük bir olaya sebep verdiğimden beri benden nefret eden edebiyat hocam olmasaydı iki nokta dört gibi bir şey olacaktı. Savunmamda görme engelliler ticaret okuluna ani transferimden mustarip olduğumu söylemiştim. Hem South Hampton Lisesi'nden ayrılmak istememiştim hem de ticaret bana göre değildi. Herkes üzerime titreyip sırtımı sıvazlıyor, her şeyin iyi olacağını söylüyordu. Ama her şey iyi değildi. Dış dünyada mı? Daha önceleri var olduğunu bilmediğim kaldırım kenar taşlarına takılıp düşüyordum ve kâğıt on dolarla yirmi doları ayırt etmeyi imkânsız buluyordum. Bir daha asla bir futbol topuna vuramayacağımı idrak etmeye başlıyordum.

Ve sonunda herkes patladı. Okuldaki en kötü şey belki de edebiyat hocam Bay Huff'tı. Nefesi göbek deliği gibi kokuyor ve sanki-hepimiz-çok-yavaşmışız-gibi-kelimeleri-tek-tek söylüyordu. On yıl kadar önce testis kanserini yenmişti ve her gün sınıfta kanseri nasıl alt ettiğini, güçlüklerle nasıl başa çıktığını ve engellerin üstesinden nasıl geldiğini monoton bir sesle tekrar tekrar anlatıp duruyordu. Ve ben de anlamasını umarak yüksek sesle oflayıp puflayıp gözlerimi deviriyordum.

Ve bir gün ben yine aynı şeyleri yaparken birdenbire konuşarak beni şaşırttı. "Maggie? Bizimle paylaşmak istediğin bir şey mi var?"

Daha sonra olanlar benim suçum değildi. Dürüst bir şekilde sorusunu cevaplıyordum. Daha kötüsünü de söyleyebilirdim. Çünkü daha kötüsünü düşünüyordum. "Aslında sizin taşaklarınızla bizim gözlerimiz hakkındaki korelasyonu kavrayamıyo-

rum," diye açıkladım kolumla sınıfta her gün bu zırvayı dinlemek zorunda kalan benim gibi zavallı ve kör olan diğer serserileri göstererek.

Elbette cevabım sayesinde müdürün odasında bir koltuk kazanarak Bay Huff'ın taşakları hakkında düşündüklerimi ona da aktardım. Daha sonra ise, öğleden sonralarımı gözaltında geçirmeye başladım, Bay Huff kısık sesiyle benimle konuşarak bana hiçbir dayanağı olmayan berbat notlar veriyordu.

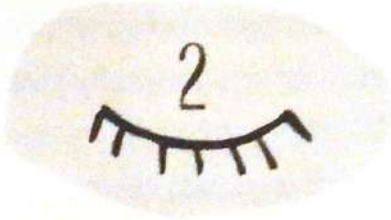
Bay Sturgis birdenbire konuşunca kendime geldim. "Annen nasıl?"

Kafamı hızla yukarı kaldırdım. "Niye ki? Sizi mi aradı?"

"Aramadı. Evde başın dertte mi?"

"Hayır."

Tam bir gözetim memuru gibi biraz şüpheci, biraz kafası karışmış, biraz da öfkeli bir hâlde içini çekti. "Gelecek ay görüşürüz. Ayrıca, Margaret? Sen iyi bir çocuksun. Beladan uzak dur."

2

Büyükbabam Keith geç kaldı. Tam saat dörtte beni Sturgis'in ofisinden alması gerekiyordu ama telefonumun saati az önce dört buçuğu göstermişti. Büyükbabamın bu yavaşlığı hiç şaşırtıcı değildi. Geç kalmak konusunda olağanüstü yetenekliydi. Bu da büyük ihtimalle gideceği yerlere kokunun yayılma hızının yarısı kadar bir hızla avare avare dolaşarak gitmesinden kaynaklanıyordu. Telefonumu karıştırıp acaba arasam da biraz acele mi ettirsem diye düşünüyordum ki Bay Sturgis'in mezar kadar sessiz bekleme odasının kapısı çınlayarak açıldı.

"Sonunda," dedim ayağa fırlayarak ve katlayıp çantamın içine soktuğum bastonumu kullanmakla uğraşmadan uzun adımlarla kapıya doğru yürürken. Ve bir akıllının yere döküp temizlemeyi ihmal ettiği, ne olduğu belirsiz çok kaygan maddeyi anında fark ettim ama üstüne basmıştım bile.

Evet, gizli tehlikeler var ve evet, ara sıra canıma okuyacaklar, diye düşünüp kabullenen onurlu kör bir kızın vakar ve zarafetiyle düştüğümü söylemek isterdim ama öyle olmadı. Yere çakıldığımda ağzımdan fırlayan altı harfli kelime o kadar yüksek ve kalın bir sesle çıktı ki ısıtıp kreplerin üzerine serpiştirebilirdiniz.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, etrafımda buketin pis kokusuyla yan yatıyordum. Sanki bırakıp gitmesine izin verirsem parçala-

nıp odaya dağılacakmış gibi kafamı sıkıca tuttum. O sırada bir çocuk sesi duydum, "Bu gördüğüm en muhteşem düşüştü."

Tanrım, teşekkürler, demek istedim sadece. Ama başımı sert bir yere çarpmıştım ve düzgün çalışmıyordu. Ağzımdan tek bir kelime çıkmadı. Beynimde oradan oraya kayıyor, çıkışı bir türlü bulamıyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu çocuk. Sesi pek endişeliymiş gibi değildi.

"On numarayım," demeyi başardım bir dakika sonra güçbela. Sesim alay ediyor gibi değil de sanki lekelenmişim gibi çıktı.

Başımın sol tarafı zonkluyordu. Kulağıma parmağımı sokup salladım. Faydası olmadı. İnleyerek sırt üstü döndüm.

"Kalkmana yardım edeyim mi?" dedi.

Konuşmasında gözlerimi açmama neden olan bir şey vardı. Enerjik ve canlıydı, sanki ağzının içinde bir İspanyol müzik grubu gösteri yapıyordu. İşte o an başıma aldığım darbeden dolayı halüsinasyon gördüğümü fark ettim.

Çünkü onu gerçekten görebiliyordum. Bakteriyel menenjit, görüşümü çaldığından bu yana altı ay geçmişti, hiçbir şey görmeden geçen altı ay. Elbette gördüğüm şey sıradan bir halüsinasyondu ama işte *oradaydı.* Kafamı daha sık vurmalıydım.

Küçük bir çocuk eğilmiş dikkatlice bana bakıyordu. Sekiz ya da dokuz yaşında olduğunu tahmin ettim ama daha önce hiç halüsinasyon görmemiştim. Bu yüzden halüsinasyon dönemi tahmin yeteneklerim biraz zayıf olabilirdi. Küçük, sarışın ve cılızdı, kendinden üç beden büyük sörf şortu ve yamuk bir beyzbol şapkası giymişti. Dişlek ağzıyla kocaman gülüyordu.

Doğrulup oturur pozisyona gelmeye çalışırken sağa sola sallandım. Beynim sulanmıştı ve korkunç baş ağrım vardı. "Sen," diye başladım işaret parmağımı ona doğru sallayarak ama çocuk bana kaşlarını çattı. Düşüncemi tamamen yitirdim.

Çocuğun etrafına göz gezdirdim. Sadece onu görmüyordum. Etrafındaki çok sayıda ayağı da görüyordum. Sanki o soluk gri bir ampuldü ve şafakta ortaya çıkıp yumuşak bir ışık yayıyordu.

Hatta gerçek ışıktan daha çok ışık fikrini yaydığı söylenebilirdi. Ama bir şey görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bana projektör ışığı gibi geldi.

Yerde, çocuğun spor ayakkabılarının yanında buruşturulmuş bir Skitters paketi vardı. Kırmızı. Paket parlak kırmızıydı. Tanrım, kırmızıyı özlemiştim. Yanında, üstünde kocaman harflerle BENİ ISIR kazınmış parlak mavi bir sandalye vardı. Ve sandalyenin üstünde? Öğleden sonrası güneşinin yumuşacık ışınları uzanıyordu. Onun ötesindeki her şey bulanıktı, yavaşça boşluğa doğru kayboluyorlardı.

Bir halüsinasyon için bile garipti.

Başımı kaldırıp çocuğa bakınca birdenbire kendini koltuk değnekleriyle desteklediğini fark ettim. Koltuk altlarınıza sıkıştırdıklarınızdan değildi, kollarınızın alt kısmına taktığınız kısa ve alüminyum olanlardandı. Tuhaf bir biçimde çocuğun gerçek bir parçası gibiydi – eğer burada değnekler olmadan duruyor olsaydı hayati bir şeyini yitirmiş gibi görünürdü, burnu, kulağı ya da onun gibi bir şeyini. Yarım ağızla bana gülümsüyordu. Yüzündeki ifade eğlenmekle gördüklerine inanamamak arasında gidip geliyordu. "Sarhoş musun?" diye sordu.

Şimdiye dek hiç halüsinasyon görmemiştim ama bunun biraz küstahça olduğundan oldukça emindim. Belki de hepsi öyleydi. "Sarhoş değilim," dedim kızgın kızgın. "Küçük bir sarsıntı geçirdim ve bu da senin burada oluşunu açıklıyor." Kolumu abartılı bir şekilde savurarak odayı işaret ettim.

Yanaklarını şişirip içini çekti. "Öyleyse esrarkeşsin. Çok yazık." Fısıldarcasına ekledi, "Güzel olanların hep bir kusuru oluyor."

Gözlerimi kısarak baktım. "Pardon?"

"Şey. Durum şu ki? Jessica Baylor'a tam anlamıyla âşıktım. Matematik dersinde yanımda oturuyordu. Çok *seksiydi*. Sanki saçları, gözleri, gülüşü, her şeyi ışıl ışıldı. Ama sonra? Bana pastadan nefret ettiğini söyledi ve ben pastadan nefret edenlere tutucu derecede karşıyım. Sonra bir de Hannah vardı. Müzik gru-

bundan? *Memeleri* dehşetti. Olağanüstüydüler. Onları yalnızca düşünmek bile bir erkeğin devreleri yakması için yeterliydi..."

Bir kez göz kırptı. Sertti. Sanki görüntüyü zihninden silmek için gözkapaklarını kullanıyordu. "Hannah'yı da bir sincaba taş atarken yakaladım. Bir sincap, Tanrı aşkına. Hiç doğru değildi. Ve bugün, seni gördüğümde –*merhaba*– harika olduğunu düşündüm. O düşüş? Vay be! Yani gerçekten... vay be! Ama sonra esrarkeş olduğunu öğrendim işte." Derin bir of çekti. "Trajik."

Yuh. Kafamı çok sağlam çarpmış olmalıyım. "Esrarkeş değilim," diye açıkladım ama neden kendimi küçük sapık bir hayalete karşı savunduğumdan emin değildim.

"Peki o zaman neden bana öyle dik dik bakıyorsun?" diye sordu. "İfadesiz bir surat ve şaşkın gözlerle?"

Dik dik bakmak mı? Şey, sanırım öyleydi. Manasız âdetlerin neden halüsinasyonlarda bile var olduğunu merak ettim. "Sana dik dik baktığımı bildiğine göre sen de bana dik dik bakıyor olmalısın," dedim. Böyle mantıklı bir cümleye verecek karşılığı olmadığı belliydi.

Yüzündeki gülümseme yayılarak tüm yüzünü kapladı ve sonra, "Önce sen baktın, yani sen başlattın," dedi. "Ben sadece senin bakışlarına dikkat eden masum bir görgü tanığıyım."

İşaretparmağımla çeneme dokundum. İyi bir tartışma kadar zihni tazeleyen bir şey yoktu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa kafamı toplamaya başladığımın ve esrarkeşlik teorisinde yanıldığının farkındaydı. "Aslında," dedim, "seni ilk gördüğümde hani? Düşer düşmez? Sen zaten bana bakıyordun, yani başlatan sendin. Dolayısıyla benim bakışım sadece seninkinin bir yan ürünüydü."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra daha da uzadı. Sonunda fısıldayarak konuştu. "Yeni kız arkadaşımı bulduğuma inanıyorum."

Bir hanıma yakışmayacak bir kahkaha patlattım. Net bir şekilde halüsinasyon olduğuna ikna olmuştum. Peki ya insanlar? Onları unutmuştum.

Odada topuk sesi yankılandı. Arkamda bir yerden, resepsiyo-

nistin sesini duydum. "Bu da ne?.. Maggie? Neden yerde oturuyorsun? İyi misin?"

"Ah, çok iyiyim," dedim gözlerimi çocuktan ayırmadan ağır ağır konuşarak. "Daha iyi olamazdım. Azıcık kaydım ve pek azıcık sayılmayacak bir şekilde düştüm. Yerde küçük kaygan bir şey vardı."

Önce ceset kadar sessizdi ama sonra ciyak ciyak bağırmaya başladı. "Ah – hayır, hayır, hayır, hayır. Şimdi değil."

Sorunu neydi bilmiyorum ama umursayamazdım. Şu anda, her nedense, hayat beni *seviyor* gibiydi.

"Benjamin Milton," diye bağırdı resepsiyonist, "zavallı kızla flört etmeyi kes. Senden çok büyük olduğunu görmüyor musun?"

Çocuk derin bir nefes alıp yanaklarını şişirdi. İşaret parmağını havaya kaldırdı. "Flört etmiyorum, aslında. Çok seksi bir erkeğim, ne yapayım..."

Resepsiyonist cümlesini bitirmesine izin vermeden kesti, kelimeler ağzından o kadar hızlı dökülüyordu ki ne dediğini zor anlıyorum: "Pardon, Ben ama gitmek zorundayım çünkü aşırı geç kaldım ve oğlumu almak için sadece üç dakikam var yoksa kreş benden para isteyecek. Onlara daha fazla para veremem yoksa kiramı ödeyemem. Şimdi cici çocuk ol ve birisi gelip boynunu kırmadan önce o şeyi yerden temizle." Arkamda bir yerden pis bir bezin uçup çocuğun omzuna düştüğünü görünce ürkerek geri çekildim. "Çok teşekkürler, gerçekten minnettarım!" Sesini yükselterek konuştu, "BAY STURGIS, BEN ÇIKIYORUM, YEĞENİNİZ BURADA VE KAPIYI KİLİTLEMEYİ UNUTMAYIN!" Sahte sarışın, incecik, orta yaşlı bir kadın yarı yürüyüp yarı koşarak zayıf görüş alanıma girdi. Ve sonra da gitti.

Birkaç dakika boyunca nefes almayı unuttum. Gözlerim önümde duran çocuğa döndü. İriyarı ve sert bir şeyle çarpışıp milyonlarca minik parçaya bölünmüşüm gibi hissettim. Gözlerimi kapatıp aklımın geri kalan kısmına mukayyet olmaya çalıştım. Yeniden açtığımda hâlâ oradaydı.

3

Birkaç saniye oturup bön bön çocuğa baktım. Koltuk değnekleriyle bana doğru dönüp kocaman sırıttı, öndeki iri dişlerinin etini görebiliyordum. "Seni nasıl görebiliyorum?" diye sordum. Soruma cevap vermedi çünkü gerçekte sormamıştım. Kelimeleri kafamın içinde evirip çevirdim ama sesli söylemek için fazla absürddüler. Kafamdaki yeni yumrunun üzerinde elimi gezdirip düşüşümün bir şeyleri ait oldukları yere gönderip göndermediğini merak ettim – beynimdeki bir çark GÖRME yazan dişliyi harekete geçirmiş olabilir miydi?

Bu mümkün müydü?

Yutkunup gözlerimi aşağıya indirdim. Ne görmeyi umduğumu bilmiyordum ama kesinlikle bu... *ben* değildim. Körlüğüm kendi varlığımdan şüpheye düşmeme neden olup beni hiçliğe doğru yok olduğuma inandırmıştı – bir insan hayaleti. Ellerim kemik beyazı, ince ve çelimsizdi. Sağ işaret parmağımda braille alfabesini öğrenirken oluşmuş bir nasır vardı. Şu anki takıntımın göstergesi beyaz ve üzerinde gelmiş geçmiş tüm zamanların en iyi grubu, Loose Cannons'ın olduğu bir tişört giymiştim. Altımda da ailemin birkaç ay önce aldığı şort vardı. Şortun çok rahat ve eşsiz olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunun neden olduğunu anlıyordum. Çok büyüktü ve tuhaf yerlerinden birbirine bağlanmıştı. Daha çok annemin giyeceği türden bir şeye benziyordu.

Ayak tırnaklarımda hâlâ Blue Bayou ojemden kalan lekeler vardı. Görebildiğim zamanlarda favorimdi. Sağ ayak bileğimin yan tarafında, sekizinci sınıfta ağaçtan sırt üstü düştüğümde oluşan yaranın izi vardı. Uzun süren birkaç dakika bakakaldım, sanki büyük bir ekranın karşısındaydım ve her kareye mucizeymişçesine bakıyordum.

Yuppi –*yuppi*– kesinlikle görebiliyordum.

Nihayet.

Ama nasıl?

Dönüp arkama baktım. Bir adım ötemi bulanık görebiliyordum ama ötesi hiçlikti. Bekleme odası yoktu. Sandalyeler yoktu. Hiç... hiçbir şey. Başımı geri çevirip fazla beyaz olmayan karoların üstüne dökülmüş, üzeri köpüklerle kaplı yeşil maddenin oluşturduğu ince birikintiye baktım. Fıstıklı dondurma olduğunu tahmin ettim. Kaymama neden olan şeyin bu olduğu açıktı. Fıstıklı dondurmayı pek sevmezdim –fıstıkların pürüzsüz ve kremalı bir şeyin üstünde yeri yoktu bana göre– ama şu an olanlara bakılırsa, bu akşam koca bir kutu fıstıklı dondurma yiyebilirdim.

Sahiden.

Çocuk, Ben, boğazını temizleyip Bay Sturgis'in ofisine doğru dönerek bağırdı, "KEVIN DAYI! Annem uğrayıp bu akşam yemeğe gelmek ister misin diye sormamı istedi ama anlaşılan çok meşgulsün, o yüzden senin yerine yeni kız arkadaşımı götürüyorum." Bay Sturgis'in ağzından çıkan tek şey "Hımmm" oldu ve Ben hemen araya girip, "Yok, sorun değil çünkü ailemle tanışmasını istiyorum," dedi.

"Peki. Tamam?" diye seslendi Bay Sturgis, kafası karışmış gibiydi.

"Ben senin kız arkadaşın falan değilim," dedim alçak sesle ama sadece kaçık gibi güldü. Ve sonra, çenesini yukarı kaldırıp sırtını dikleştirdi ve kendinden emin bir şekilde, üstünde BENİ ISIR yazan sandalyeyi kullanarak eğildi. Sıska bacakları altında kıvrıldı.

"Pekâlâ," derken bir gözü bende bir gözü silmeye çalıştığı fıstıklı dondurmadaydı. "Hırsızlık mı?"

Cevap vermedim çünkü sorusu anlamsızdı. Başını biraz çevirdi, eğri şapkasındaki yazıyı okuyabiliyordum: BÜTÜN BUNLAR VE BİR DE BEYİNLER! Yazıyı görebildiğim için o kadar aptal bir heyecan duydum ki tekrar tekrar okudum. Sonunda bir yorum ya da bir cevap ya da onun gibi bir şey beklediğini fark ettim –ama tam olarak neye cevap beklediğini hatırlamıyordum– o yüzden, "Şey, ne demiştin?" diye sordum.

"Neden dayımın ofisindesin?" dedi bana dönüp şapkasındaki yazıyı görmemi engelleyerek. "Baltalı bir katil ya da uyuşturucu tacirine benzemiyorsun, o yüzden hırsız olduğunu düşündüm." İyice bana doğru eğilip fısıltıyla sordu. "Ne çaldın?"

"Hiçbir şey," dedim sertçe. Normal koşullarda zekice ya da ukalaca bir cevap düşünürdüm ama başımdaki zonklama ve görüşümün yüzde sekseninin geri gelişi düşünmeme engel oluyordu.

"Sanırım benden bir şey saklıyorsun, güzelim," dedi.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Çünkü az önce bana güzelim diye seslenen biriyle etkili bir tartışma yapabilmem imkânsızdı. Bu kompliman bir çocuktan gelmiş olsa bile.

Yeri silmeyi bırakıp hırsızlık sorusuna bir cevap bekledi. Duruşumu dikleştirip konuştum, "Hırsız değilim. Alışverişi bile sevmem. Ben... bir okul şakasına karıştım."

Gülümsemesi büyüdü ve cümlenin sonundaki ünlem işaretine benzer bir kahkaha attı. "Gizli derinlikleri olan bir kız arkadaşa bayılırım. Lütfen... devam et," dedi.

"Kız arkadaşın falan değilim. Senin için fazla büyüğüm," diye açıkladım.

"Evet ama kız arkadaşım *olacaksın*, teknik olarak aynı şey," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Teknik olarak, öyle falan değil. Teknik olarak sen, kaç yaşındasın, dokuz mu?"

"On," dedi burnunu çekerek, sanki bir yıl çok fark edermiş gibi.

"Teknik olarak sen on yaşındasın, ben on yedi ve on yaşındakilerle on yedi yaşındakilerin çıkmasıyla ilgili yasalar var."

Elini sallayıp beni savuşturarak, "Ee, okul şakası?" dedi.

Gözlerinde bir şey vardı –bir gerçeklik ya da bir samimiyet, belki de– ve yeni fark ediyordum, belki bende olmadığındandı. Bu nitelik, sadece bu nitelik ona şakayı anlatmama neden oldu.

Şöyle oldu: Birkaç ay önce, tüm öğretim üyeleri ve öğrenciler bir okul toplantısına katıldılar. Okul kurucumuz koca kafalı Elias Merchant'ın, erkekler tuvaletinden birkaç adım ötedeki iğrenç derecede büyük heykelinin yerini değiştirdim. Tam olarak pisuarların önüne koydum. Sonra da ayağımı Home Depot'ta satılan beyaz toza bulayıp heykelin daha önce durduğu yerden yeni yerine kadar yürüyüp ayak izi yaptım. Yani heykel tuvalete kadar yürümüş ve bir süre orada kalmaya karar vermiş izlenimi verdim. Öğrencilerden hiçbirinin sanat yeteneğimi görmediğini biliyordum ama duyacaklarından emindim. Ve öyle olması çok daha iyiydi. Kafanda canlandırdıkların her zaman gerçeklerden daha iyidir. Ne olursa olsun, çok eğlenceliydi. Ta ki yakalanana dek, bu kadar.

Hepsini Ben'e anlatmayı bitirdiğimde yüzü gülümsemekten ikiye ayrılacakmış gibiydi. Kahkahalara boğulup uzun uzun güldü.

"Bu müthiş!" dedi ayağa kalkmak için aynı sandalyeyi kullanırken. Kollarını koltuk değneklerine sıkıştırdıktan sonra yeniden dengesini sağladı ve olduğu yerde dondu kaldı. Gözlerini kısmış bana bakıyordu. "Dur bir dakika," dedi. "Merchant's'a mı gidiyorsun? Orası görme engelliler için değil mi?"

Son birkaç dakikadır kör olduğumu unutmuştum. Çok... *normal* hissediyordum. Aylardır hissetmediğim kadar normal. Ama yine de henüz göremediğim pek çok şey olduğunu biliyordum, Ben'in ötesinde, benim ötemde ve etrafımızdaki bulanık halkanın ötesinde.

Hâlâ kördüm. Büyük oranda.

Dikkat çeken bir sessizlikten sonra ağzımdan birkaç kelime döküldü. Anlamlı değillerdi ama yine de kelimeydiler. Ayrıca o anda, seçici olabilecek hâlde değildim. "Hımm. Evet. Merchant's görme engelliler için."

Kaşlarını çattı. "Peki neden oraya gidiyorsun?"

Ayağa kalkıp arkamdaki tozları silkeledim, oyalanıyordum. Çocuğa ne diyeceğim hakkında bir fikrim yoktu. Sonunda, ince bir yalan uydurabilecek beyin hücrelerine sahip olmadığım için ona gerçeği söyledim. "Çünkü ben körüm."

Bana inanmayarak sırıttı. "Ha-ha."

"İnan bana. Ben körüm." Öyle olduğunu kanıtlamak için çantamdan değneğimi çıkarıp açtım. "Bu yeterli değilse git de dayına sor." Elimle odasını işaret ettim. "Git hadi."

Bedeninin geri kalan kısmını kıpırdatmadan başını Bay Sturgis'in ofisine çevirip bağırdı. "KEVIN DAYI! DIŞARIDAKİ KIVIRCIK SAÇLI KIZ? OKUL ŞAKASI YÜZÜNDEN BAŞI BELAYA GİREN? KÖR MÜ?"

Bay Sturgis boğuk ve rahatsız edici bir şekilde öksürdü ve sonra da onu doğruladı. Ben, yavaşça bana döndü. Ağırlığını koltuk değneklerine verdi ve yüzünde sadece efsunlu diyebileceğim bir ifade belirdi.

"Altı ay önce menenjit geçirdiğimden beri körüm," diye açıkladım. "Bugün burada kayıp düşene kadar, var ya? Hiçbir şey göremiyordum. Ama düşünce beynimde bir şeyler yerine oturmuş olmalı. Çünkü seni görebiliyorum ve birazcık da etrafını. Ama daha ötesi, sadece... şey, hiç." Ötesinin nasıl bomboş olabildiğine şaşırarak gözlerimi kısıp etrafını çevreleyen, gri ışığın uzaklaştığı belirsiz halkanın kenarlarına baktım.

"Hasiktir," diye fısıldadı Ben. "Bu bir mucize."

Onunla tartışmak için ağzımı açtım ama hemen geri kapattım. Nasıl olup da onu görebildiğimi bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum, gerçekten. Birilerine söylemeli miydim bilmiyordum – Bay Sturgis'e, aileme, öğretmenlerime, bir doktora.

Ürktüm.

Tırnağımı yemeye başladım. Bana inanırlar mıydı? Muhtemelen hayır. Yetişkinler, ailem ya da başka herhangi biri tarafından genellikle uygun görülmemiş olan inandırıcı yalan pratiklerim yüzünden, son zamanlarda söylediklerime pek itibar etmiyorlardı.

Kahretsin, ben de kendime inandığımdan emin değildim. Bu olayda kulağa mantıklı gelmeyen bir şey vardı. Görememenin yarattığı çaresizlikle kafayı mı yedim diye merak ettim. Sinirlerim bozulmuştu da beynim böyle bir şey mi yaratıyordu?

Gözlerimi kısarak Ben'e, dişlek gülüşüne, yumuşak sarı saçlarına ve koltuk değneklerine bakıp yutkundum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse –ki bunca zaman aksini yapmak için mücadele vermiştim– cevabım yankılanan bir evet olurdu. Galiba aklımı kaçırmıştım.

Sessiz kaldım.

Hayatımın geri kalanını bir akıl hastanesinde geçirmeye ve birkaç Egbert'in beynimi kesip parçalara ayırmasına müsaade etmeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden ne olup bittiğini tam olarak çözene dek başka hiçbir canlıya Benjamin Milton'ı görebildiğimi söylemeyecektim.

"Önce biraz ağır ol, küfretmek için çok küçüksün," dedim Ben'e. "Ve ayrıca bu bir mucize değil. Düşünce kafamı çarptım. Çok sertti. Beynim çatırdadı sanki ve işte... şimdi seni görebiliyorum."

Beni dinlemiyordu. Bir aşağı bir yukarı yürüyerek, "Vay be, hasiktir, vay be!" diye söyleniyordu. Sonunda durup gökyüzüne bakarak, "TANRIM BU BİR MUCİZE!" diye haykırdı.

Uzun adımlarla yanına yürüyüp hemen ağzını kapattım. Kulağına eğilip alçak sesle, "Ben neler olup bittiğini çözene kadar kimseye söylememen gerekiyor. Sır olarak saklayacağına söz verebilir misin?" dedim.

Başını yavaşça salladı, gözleri kocamandı. Elimi ağzından çektim. Mırıldanarak, "Tamam, Thera," dedi.

Thera? "Aslında ismim Maggie. Maggie Sanders."

"Ama ben sana Thera diyeceğim," diye fısıldadı neredeyse hiç hareket etmeyen dudaklarının arasından. Bana bakarken gözleri hâlâ bowling topları kadar iriydi.

Başparmağım ve işaretparmağımla burnumu çimdikledim. Bu konuşma için yeteri kadar hazırlıklı değildim. "Gerçek adımı tercih ederim."

"Şöyle ki," dedi fısıldamaya devam ederek, "*Twenty-one Stones*'daki Thera'ya benziyorsun. Parmaklarından şimşekler çıkarıp sihirli silahlarıyla ejderlerle savaşıyor."

Avucumun kıyısıyla alnımı ovuşturdum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"*Twenty-one Stones*? Var olan en iyi bilgisayar oyunu?"

Ah. Sonunda bir video oyunu kahramanının adını almıştım. Ne kompliman ama.

Hız treni tarihinin en iyi hız treniymişim gibi bana bakarken kollarımı birbirine dolayıp öylece dikildim. Sonunda konuştu, "Lütfen, lütfen, lütfen akşam yemeği için evime gelir misin? Aileme şu mucize işinden bahsetmem. Söz." Ani bir hareketle başını kapıya doğru çevirdi. "Seni götürebiliriz bile. Annem dışarıda." Koltuk değneklerini bir araya getirip bileklerini bükerek parmaklarını *Yalvarırım* pozisyonuna getirdi. "Lütfen, Thera?"

Aslında işin ucunda çocuk bakıcı ücreti olmadığı takdirde kesinlikle on yaşında bir çocukla takılmazdım. Ancak çok para alırsam olabilirdi. Ama Ben Milton'ın beynimin uydurduğu bir şey olup olmadığını, aylar süren körlükten sonra –yavaş salınımlı bir Tylenol jel kapsül gibi– sert koruyucu kaplamanın çözünüp de *deliliğin devreye* girip girmediğini anlamak için her şeyi göze alabilirdim.

Ya da gerçekten görmeye başlayıp başlamadığımı anlamak için.

"Tamam, gelirim," dedim. "Ama bana Thera demeyi kes."

Binadan çıkmadan önce büyükbabamı aradım. Tabii ki karşıma telesekreter çıktı. Telefonla arası pek iyi değildi. Telesekreterdeki sesi her seferinde beni güldürüyordu: Önce uzun bir sessizlik oluyordu ve etrafa çarpıp telefona nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. En sonunda, "Heh," diyordu ve bip sesi geliyordu.

Heh büyükbabamın kelimesiydi. Hangi anlamı isterse onu yüklediği çok amaçlı bir sözcüktü. Bazen bir soru, bazen önerme, bazen imla sözcüğü, kimi zaman da bir cevap olurdu. Büyükba-

bamı gerçekten anlayabilenlerimiz konuşurken kullandığı *heh*'in ne anlama geldiğini çözebilirdik.

"Büyükbaba," dedim telefona. "Beni alman gerekiyordu, yaklaşık bir saat önce? Her neyse, akşam yemeğini şeyde..." Birdenbire durdum, Ben'i nasıl tanıtacağımı bilemedim. Ben dudaklarını sessizce kıpırdatarak, *yeni erkek arkadaşımın evinde,* diyordu.

"...bir arkadaşımın evinde yiyeceğim," dedim Ben'e doğru gözlerimi devirerek. "Dönüşte beni almanız gerekirse ararım. Peki. Şey. Tamam? Bay bay."

Kapattıktan sonra şaşırarak telefonuma baktım. Görme yetimi kaybetmemden kısa bir süre sonra ailem almıştı. Bir şefkat göstergesi. Bir telefondan daha çok her tuşa dokunduğumda bana bağıran bilgisayarlaştırılmış bir sesti. Bu yüzden başlangıçta ondan nefret ettim ve onu kullanmamı sağlamak bir kediyi vaftiz etmeye çalışmak gibiydi. Ama sonunda kullanmaya başladım. Yani sayılır.

Telefonu cebime tıkmadan önce son bir vurucu bakış daha attım ve Ben'e döndüm. Birkaç adım ötemdeydi, hâlâ aptal aptal sırıtıyordu. Sanki daha önce hiç benim olmamış bir şeyi alıyormuşum gibi tuhaf hissederek, "Hadi, ufaklık. Gidelim. Sakın unutma: Kimseye söylemek yok," dedim.

Bir elini koltuk değneğinden çıkarıp görünmez bir anahtarı çevirip ağzını kilitliyor gibi yaptı ve sonra da birlikte kapıdan çıkmadan önce anahtarı omzunun üzerinden fırlatıp attı.

4

Görme yetimi ilk kaybettiğimde, çok uzun süre odama kapandım. Yalnızca uyuyor ve müzik dinliyordum. Bu durum ailemin hiç hoşuna gitmedi. Bir hafta boyunca odamdan çıkmayı, okula gitmeyi ve herhangi bir şey yapmayı reddetmemden sonra, temel amacı istesem de istemesem de bana dışarıda yolumu bulmayı öğretmek olan oryantasyon ve hareket uzmanı Hilda aracılığıyla dışarı çıkmamı sağladılar.

Hilda komik denebilecek kadar gergindi ve ağzı çok kötü kokuyordu. *W*'larının *V* gibi çıkmasına neden olan rahatsız edici bir Rumen aksanı vardı ve bu çocuksu derecede eğlenceliydi. Pek çok kilit noktada anlaşmazlığa düştük, mesela şu uzun beyaz değnek. Ben o şeyden nefret ediyordum, o ise hayrandı. Değneği "parmaklarımın teorik bir uzantısı" olarak adlandırıyordu. Bu bir çeşit tesadüftü çünkü ne zaman değneğimi kullansam orta parmağımı uzatmak istiyordum.

Değneklerin yaşlılar için yapıldığına inanıyordum. Zayıf ve güçsüz insanlar için. Kaldırımda yürürken görmediklerini anons etmekten rahatsız olmayan insanlar için. Ben sadece *yürümek* istiyordum. Bu yüzden değneği büyük bir küçümsemeyle kabul ettim. Şimdi, Bay Sturgis'in ofisinden çıkarken bile elimde ağırlıklaştığını hissediyor, hatta kullanışsız buluyordum. Katlayıp çantama tıkıştırmamak için kendimi tuttum.

Kadının neredeyse tepesine çıkana dek Ben'in annesini görmedim. Tüylü küpeler takmış, doktor önlüğüne benzer bir şey giymiş, ışıl ışıl gözlü, kumral saçlı, balık etli bir kadındı. Ben'in etrafındaki sessiz gri ışığın içinde, sadece asfaltı, araba kapılarını ve yerdeki çöpleri görerek yürümek rahatsız ediciydi. Ve sonra – *güm*– tam önümde haşatı çıkmış şarap rengi minivana yaslanmış bir kadın telefonla konuşuyordu. İşte oradaydı, gün gibi aşikârdı. Ben gibi o da *gerçekti*. Sıcacık ses tonundan samimi gülüşüne kadar her şeyiyle, *Kurabiye yapmayı ve okul aile birliği toplantılarına katılmayı severim*, diye bağırıyordu. Zihnim böyle bir şeyi uydurabilir miydi?

Evet. Hayır.

Belki.

Ben bizi tanıştırdı. "Anne, bu Thera. Thera, annem." Sonra da gayet kaba bir şekilde, "Thera kör," diye ekledi.

Planladığımız gibi devam etmeye kararlı olduğumdan, kadın telefonunu önlüğünün ceplerinden birine atarken, gözleri yerine sol kulağına odaklanmak için elimden geleni yaptım. Sadece varoluşumla fevkalade bir şey yapmışım gibi yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Ah! Tanıştığımıza memnun oldum, Thera!" dedi. Kendini üzerime atıp kocaman kucaklayarak beni hazırlıksız yakaladı. Yumuşacık ve süngerimsiydi, içine gömüldüm – şu sokakta kollarını açıp bekleyen tiplere koşulsuz sarılanlardan biri gibiydi.

Ellerimle ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden sonunda sırtını pat patlamaya karar verdim. "Maggie, aslında. İsmim Maggie," dedim omzuna doğru.

Bir adım gerileyerek bir süre düşündü, yüzünü buruşturdu ve küpeleri rüzgârda sallandı. "Aslında Thera'ya daha çok benziyorsun."

Ben iyiden iyiye dört köşe olmuş görünüyordu. Annesine dönüp, "Kevin dayım bu gece çalışacakmış ama eğer bir sakıncası yoksa Thera onun masadaki yerini alabilir mi?"

Annesi, birisi az önce son model, antenine kuş konsa pat diye

düşecekmiş gibi görünmeyen bir minivan kazandığını söylemiş gibi ellerini çırptı. "Elbette! Kesinlikle," dedi.

Ben arka yolcu kapısına yönelip annesinin kilidi açmasını bekledi. Ama ben olduğum yerde kaldım, eğilip kendime baktığımda, vücudumu ikiye ayrılıyormuş gibi gösteren gri ışığı görerek birdenbire korktum. Lekeli ve bulanık görünse de vücudumun sol tarafı standardın üzerinde belirgindi ama sağ taraf... boşlukta kaybolmuş gibiydi. Tüm bu olanlar mantık dışıydı.

Avuçlarımı şortuma sildim. Belki de şu anda neler olduğunu çözmek istemiyordum. Belki sadece akışına bırakmak istiyordum. Dakikalar önce, Bay Sturgis'in ofisinde oturmuş Ben'le konuşurken, gözlerimin görmediğini tamamen unutmuştum. Uzun zamandır hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim.

Belki, yalnızca kısacık bir süre için yeniden Maggie olmak istemiştim.

Bunu yapabilirdim. Halüsinasyon olsun ya da olmasın, görüşümün bir kısmını geri kazanmış olmak o kadar farklı hissettiren, neşelendiren bir şeydi ki bütün nedenleri ve nasılları düşünmeyi bir süreliğine bırakıp sadece kendim olabilirdim. Altı aylık bir hiçlikten sonra bunu hak etmiştim.

Ben'e doğru cesur bir adım atarak eğilip kulağına, "Unutma: görme işi aramızda kalacak," diye fısıldadım.

Karşımda selam durdu. "Ne yazık, sırrını hiç kimseye söylemeyeceğim," dedi ciddiyetle.

Gözlerimi devirdim.

Minivan çalışınca hırıltılı sesler çıkardı. Hareket ettiğinde, motorun etrafında dönen bir misket varmış gibi şakırdadı. Yerler hayvan tüyleriyle kaplıydı. İçeride kafesler, kulübeler ve hayvan taşıma kutuları vardı. Ben'in annesi yerel bir veterinerde çalıştığını ve sık sık sokaktaki yaralı hayvanları arabasıyla almak zorunda kaldığını anlattı.

Miltonlar şehrin biraz dışında, Chester Plajı'nda yaşıyordu.

Yaklaşık on beş bloklu, uzun bir köprüden geçerek ulaşılan ve benim yaşadığım yerden kilometrelerce uzakta bir evdi. Chester Plajı'nda iki tip insan takılırdı: hippiler ve bir de hippiler. Büyükannem Karen hippi kategorisinde yer alıyordu. Hayattayken, henüz suyun üzerinden yükselen güneşi selamlamak için beni sabahın köründe yatağımdan zorla çıkarırdı. Pek sabah insanı olmadığımdan, okyanusun üzerinde aniden belirip gökyüzüne sarılar, kırmızılar ve turuncular saçan güneşi görene dek on beş dakika süren araba yolculuğu boyunca homurdanırdım. Bu yüzden Chester Plajı'nı hep sevmişimdir. Bana büyükannemi hatırlattığı için. Şu an bir minivanın içinde, kabaca dört adımlık bir alanı aydınlatıyor görünen, püf desen uçacak dişlek bir çocuk ve tuhaf derecede sevecen annesiyle otururken bile onu düşündüm. Çok uzun sürmedi ama düşündüm.

Miltonların bahçesi görebildiğim kadarıyla yabani otlarla kaplı, düzensiz ve orman gibiydi. Ev çökecekmiş gibi görünüyordu, ahşap kaplamanın üzerindeki beyaz boya tabakası dökülüp parçalanmıştı. Ön kapının pirinç tokmağı yerinden çıkmıştı ve sonra da bantla tekrar tutturulmuştu. Bütün bunlara rağmen, benim evimin tam aksine, kapıdan içeriye adım attığımda yankı yapmayan rahat bir evdi. Görüşümü kaybettiğimden beri bizim ev, içeri girdiğimde sanki önümde esniyordu.

Evin içi hafif tütsü kokuyordu. Giriş tamamen şipşak fotoğraflarla kaplıydı. Ben ve ondan daha büyük, yakışıklı, koyu renk saçlı bir erkek çocuğuna ait resimlerdi bunlar.

"Bu abin mi?" diye fısıldadım çocuğu işaret ederek.

"Evet," dedi Ben ışıl ışıl gülümseyerek. "Ama en iyi ve en zeki olan benim." Fotoğrafları gösterip sesini alçalttı. "Annem fotoğraf delisidir. Her yer bunlarla dolu."

Kesinlikle abartmıyordu. Evin her yeri fotoğraflarla süslenmişti ve çoğu hafif kusurluydu – biraz bulanık ya da pek iyi ortalanmamış fotoğraflar. Gerçi bu kadar pratikten sonra annesinin oldukça iyi bir fotoğrafçı olduğunu düşünürdü insan.

Ben, beni girişten geçirip modası geçmiş bir piyanonun yanın-

dan koridora ve oradan da odasına götürdü. Odanın kapısında kollarından birini değnekten çıkarıp vücudunun bir tarafına yaslanarak dengesini sağladı. Boşta kalan elini öne doğru abartılı bir hareketle uzatarak, "Gizli dünyama hoş geldin," dedi.

Görebildiğim kadarıyla zamanının çoğunu çalışarak geçiren bir çocuğun odasına benziyordu. Dar alan, güneş sistemi modelleri, Einstein posterleri, NASA hatıraları ve sayısız kitapla doluydu.

"Ben? *Ben*. Bunların senin ansiklopedilerin olmadığını söyle," dedim eğilip kitapların sırtlarına gözlerimi kısarak bakarken. "Annen bunları her yeri kırışmış seksen yaşında bir kadına satana kadar burada depoladığınızı söyle lütfen."

Ben hâlâ boşta olan eliyle beni savuşturdu. "Ah. Benim odamdalar, öyle değil mi? Demek ki bana aitler."

Kendimi tutamadım. "Bugünlerde herkesin kullandığı şu yeni ansiklopediden haberdar değil misin? Çok derli toplu ve kullanımı da kolay. Adına internet diyorlar." Ayağa kalkıp dolabına döndüm. Dolabına bakarak biri hakkında çok şey söyleyebilirsiniz. Kısıtlı görüş alanım nedeniyle sadece sağ köşesini görebiliyordum ve orada da her birinin üzerinde akılda kolay kalan sözler olan muazzam bir şapka yığını vardı. Aziz Helen Dağı şapkasının alt kısmında bir futbol topu vardı. Çocukların oynadığı türdendi – daha küçük, standart dışı ölçülerde ama yine de bir futbol topu. Yutkunup dolaba sırtımı döndüm.

"İnternet muhallebi çocukları için," dedi Ben. "Ansiklopedi okumaya sekiz yaşımda başladım."

Yüksek sesle kahkaha attım. "Ciddi misin? Zevk için mi okuyorsun? Vay be. Bu... bu... gerçekten etkileyici."

Yaptığım yorumu homurdanarak geçiştirdi. "Sen neler okuyorsun, Thera?"

Bu soruya hazırlıklı değildim. Kitaplardan vazgeçmiştim. Braille çok zordu ve ben de pek beceremiyordum, bu yüzden yalnızca gerekli olduğunda parmaklarımla okuyordum. Genellikle okulda. Yani aslında son dönemde okuduğum şeyler bilgisayar üzerindeydi. Onlar da sadece Loose Cannons'ın bir sonraki kon-

serinin nerede olacağıyla ilgili saatler boyu internette yaptığım aramalardı. Okuma işini de benim yerime bilgisayar yaptığına göre bunlar sayılmazdı. Sonunda sorusuna sanki altı ay öncesindeymişim gibi cevap verdim. "Sonu mutlu biten, komik olan her şeyi," dedim. "Üzücü, korkutucu ve boktan olan şeyleri okumaktan nefret ederim. Hayatı böyle şeylerle harcamaya değmez."

Kaşlarını kaldırarak, *Biraz fazla hanım evladı değil misin?* bakışı attı. "Yani ejderhalar hakkında kitap okumuyorsun, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Sihirbazlar?"

Gözlerimi devirdim.

"Gizemli şeyler? Astronotlar?"

Burnumdan soludum.

"Vay be, Thera. Biraz hayata dönmelisin," dedi. Konuşurken gülüyordu.

"Bunu söyleyen, zevk için ansiklopedi okuyan çocuk mu?" diye atağa geçtim.

"Çok eğlenceli," dedi biraz da kızarak. "Son sırt ameliyatımı olduğumda, var ya? Sonsuza dek yatağa hapsolacakmışım gibi hissettim. Bunaldım. Memorial'ın kütüphanesindeki okumaya değer tek şey bir ansiklopedi setiydi. O yüzden iki hafta boyunca A harflerini okudum." Dişlerini göstererek gülüp kitaplıktaki setin ilkini işaret etti. Oldukça kalındı. "*Bunun gibi* daha çok var. Ya şimdi? Kendi setim var. Ve" –durdu, yüzündeki tebessüm kayboldu ama sonra hemen geri döndü ve devam etti– "bende olmayan Q harfi dışında R'ye kadar geldim. Ve *rail babbler* ve *Arkady Raikin*'le her şey ilginç bir hâl almaya başladı."

"Sence bunlar öğrenmek isteyeceğim şeyler mi?" dedim eğlendiğimi gizlemeye çalışmadan.

"Rail babbler, şaşkın suratlı, Malezya'ya özgü bir kuş..."

"Yani kuş krallığının Ben'i mi var karşımda?"

Sanki beni duymamış gibi devam etti. "Ve Arkady Raikin? Onu hiç duymadın mı? Sovyet komedyen?"

"O şerefe nail olmadım," dedim umursamaz bir alaycılıkla.

Tam ihtiyacım olan şeydi: SAT skorumu solda sıfır bırakacak on yaşında bir arkadaş.

Başını iki yana sallayıp diliyle cıkladı. "Thera, Thera, Thera. Çok şey kaçırmışsın."

Sadece başımı öne doğru salladım. Ona o kadar katılıyordum ki...

5

Ben, köpeğiyle tanışmamı istedi. Köpeklerden pek hazzetmediğim için tanışmaların tamamen gereksiz olduğunu söyledim. Ama dinlemedi. Beni ansiklopedilerinin önünde bırakıp köpeğini almak için arka bahçeye fırladı. Giderken görüşümü de beraberinde götürdü, o koridora adım attığında oda hiçliğe doğru çekildi.

Karşımda on yaşındaki zeki çocukların çok ilginç bulacağı şeylerle dolu koca bir oda olduğunu biliyordum ama sanki etrafta Ben'in dolabında gördüğüm futbol topundan başka hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Ne olduğunu bilmediğim bir şeye takılıp düşerken bacağımı sert bir yere çarptım ve yaratıcı bir küfür savurdum. Sonunda bir elim Ben'in dolabında, durmayı başardım. Futbol topunu kafamda çok net bir şekilde görerek boşluğa baktım.

Arka cebimdeki telefonumun titremesiyle korkuyla yerimden sıçradım. Bir an soluğum kesilirken kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Telefonu cebimden çıkarıp odanın içinde el yordamıyla çantamı bulup içine tıkıştırdım. Arayan kesin Clarissa Fernstermacher'di. Merchant's'daki okul arkadaşlarımdan biri. Birkaç hafta önce Bay Huff, Amerika'daki cehalet hakkında bir yaz tatili araştırması yapmak üzere birlikte çalışmamız için bizi eşleştirmişti ve Clarissa o günden beri peşimdeydi. Ondan kaçmak için elimden geleni yapıyordum.

Köpek bana çarpana kadar tırnaklarından çıkan kendine has *çın çın çın* sesini duymadım. Ben'in köpeği Wally, akşam yemeğine kadar sahibinin üstüne salyalar akıtan, yerinde duramayan, sarı renkli bir azmandı. Köpekler konusunda uzman olmadığımı kabul ediyorum ama bu köpeğin sarı bir Labrador ya da o cinsten bir şey olduğundan oldukça emindim. Cinsi her neyse, bazı nesnelere havlıyordu – dolma kalemler, makaslar ve Ben'in şortunun kenar kıvrımları. Arkamızdan yemek odasına gelip, sanki az önce yarış kızağı çekmiş de yorulmuş gibi koca kıçını Ben'in ayaklarının dibine yerleştirdi. İçerideki temiz havanın yerini köpek nefesi almıştı. Aslında köpeklerden nefret etmiyordum. Sadece daha ufak, daha sakin ve daha temiz olmalarını yeğliyordum. Uzun ve ince kuyrukları olsun, havlamak yerine miyavlasınlar istiyordum. Kusursuz köpek ancak böyle olurdu.

Ben'in annesi, yürürken şişip kabaran, onu çingene gibi gösteren uçuk mavi bir elbise giymişti. *Kinoa enchilada* hazırlamıştı. *Kinoa* kelimesini "KİN-va" şeklinde telaffuz ediyordu. Daha önce duymadığım bir şeydi. Yüzümden anlamış olacak ki "sağlıklı bir tahıl" olduğunu söyledi.

Genellikle sağlıklı yiyeceklere karşıydım. Tecrübelerime göre tatları toprak ya da havaya benziyordu – yani ya iğrençtiler ya da hiç tatları yoktu. Ayrıca beslenmemdeki koruyucuların, daha uzun yaşamamı sağlayacaklarını çünkü, eh, koruyucu olduklarını anladım.

Bir gözümle Ben'in annesine bakarak çaktırmadan tabağımı hafifçe döndürdüm. *Enchilada*m artık tam saat on iki yönündeydi. Tamamen alışkanlıkla yapılmış bir şeydi ve gereksizdi ama yine de yaptım. Görme yetimi kaybettiğimden beri yemekler benim için büyük mücadele demekti ve eğer tabağım kolay bir şekilde ayarlayabileceğim saat on iki yönünde değilse, her şeyi berbat ediyordum.

Her neyse, on iki yönündeki tabağımdan, sağlıklı *enchilada*mdan –bir paket Cheetosla kıyaslanamazdı bile ama fena değildi– ilk lokmamı almıştım ki yemek odasına yaklaşan devasa ayak

sesleri duydum. Gürültülü ve hantal sesler, göremediğim sol taraftan geliyordu. Birdenbire, Ben'in evin her yerine yapıştırılmış elli milyon kadar fotoğrafta gördüğüm yakışıklı, yanık tenli abisi önümde belirerek tam karşıma oturdu.

Onu tek bir kelimeyle tanımlayacak olsam, *büyük,* derdim. Şişman değil, yanlış anlamayın. Sadece iri. Kaslı. Uzun boyluydu, muhtemelen 1.80 vardı ve benim kırk beş kiloluk ufak tefek bedenimin üzerinde yükseliyordu. V-yakalı siyah bir tişört, kot pantolon ve daha da iri görünmesine sebep olan şu kocaman çirkin botlardan giymişti.

Siyah saçlarını evrensel düzensizliğe uyarak çizdirmişti. Bu şekli bile bile mi verdi bilmiyordum ama kafasındaki minik yollara yakından bakmak istiyordum. Beni görmezden gelerek tabağına adam porsiyonu *enchilada* doldurup tıkınmaya başladı.

Tamam, artık bütün bu akşamın beynimin kurduğu bir şey olduğunun tamamıyla farkındaydım. Yani hâlâ Bay Sturgis'in ofisinde yere uzanmış halüsinasyon görüyor ya da insanlar akıllarını kaçırdıklarında ne yapıyorlarsa onu yapıyor olma olasılığım vardı.

Hâlâ.

Karşımdaki adamda, fiziksel kusurlarımı bana daha çok hissettiren bir şey vardı. Bu, kafamda kendi uydurduğum bir şey de olabilirdi elbette. Çok kısa, çok tipsiz ve paçozdum. Bütün gün saçımı hiç taramamıştım ve şu anda bir erkeğin koltuk altı kılları gibi göründüğünden emindim. Üstelik üzerimde de çuval gibi bir anne şortuyla iyice eskimiş bir Loose Cannons tişörtü ve insanlık tarihinin bilinen en eski parmak arası terlikleri vardı. Tam bir fiyaskoydum.

"Mason, bu Thera," dedi Ben, abisine abartılı hareketlerle beni işaret edip tanıştırarak.

Mason, benim olduğum tarafa yüzünü bile çevirmeden hızlı bir hareketle başını salladı. "Selam," dedi, *E* harfini kusursuz ve dolu dolu çıkararak.

Tuhaf. O kadar iri ve geniş omuzluydu ki sesinin çok kalın ve gür olduğunu sanmıştım. Yine de sesindeki bir şey bana hayal

meyal de olsa tanıdık geldi ama tam oturtamadım. Sesini kafamın içinde tekrar tekrar çevirip tınısını çözmeye çalışırken cevap vermediğimi fark ettim. Kör bir kızın yapacağı gibi başının biraz yukarısına bakarak, "Merhaba. Aslında ismim Maggie," dedim.

Sonunda bakışlarını bana doğru çevirip tipsiz saçlarımı, tipsiz Loose Cannons tişörtümü ve genel kılıksızlığımı görünce, yüzünde tam olarak isimlendiremediğim bir ifade fark ettim. Öfke, belki? Emin değildim. Ama şunu biliyordum: Masaya oturduğundan beri yüzündeki ilk gerçek ifadeydi. Yarım saniye kadar sonra kayboldu ve yerini soğuk bir bakış aldı.

Daha küçük bir kız olsaydım, sandalyemde büzülüp fark edilmemeye çalışırdım. Yüzüm kızarırdı. Ama öyle olmadı. Başım dik bir şekilde soğuk ve ilgisiz tavrına aynen karşılık vererek *enchilada*mdan bir parça aldım. Problemi neydi bilmiyordum ama umursamayacaktım.

"Hangi okula gidiyorsun, Maggie?" diye sordu Bayan Milton, ben tam da *enchilada*mın içindeki bir topağı almakta zorlanıyormuşum gibi yaparken. Garip bir durum vardı, kahverengi bir şey kinoayla karışmıştı. Ya etti ya mantar.

"Merchant's Görme Engelliler Okulu'na," diye cevap verdi Ben yüksek sesle, gözlerimin görmediğini abartılı bir biçimde belli etmeye çalışarak. Bir yandan da ayağımı dürttü. Düzgün biriydi bu çocuk.

"Merchant's," diye tekrarladım, ağzımdan en başta çıkması gereken kelime bu olduğu için.

"Mason Brighton'a gidiyor," dedi Bayan Milton neşeyle.

Normal, nezaket çerçevesinde bir sohbette, Mason'ın burada araya girip bir şey demesi gerekirdi. Ama demedi. Varlığımı tam bir kayıtsızlıkla göz ardı edişini yan gözle görebiliyordum.

Öfkemi gizlemek konusunda hiç yetenekli değilimdir. Hele ki söz konusu küstah erkeklerse. Bu yüzden başımı çevirip dik dik suratına baktım. Tam gözlerinin içine. Mason kollarını birleştirip sandalyesinde geriye yaslandı ve yemeğin geri kalanı boyunca kuşkulu gözlerle beni süzdü.

Parmaklarımla masaya vurarak, mutfaktaki musluktan tıp-tıp-tıp damlayan suya ritim tuttum. Güzel. Her neyse. Zaten muhtemelen gerçek değildi.

Sonrasında Mason yalnızca birkaç kelime konuştu: *ekşi krema, hı-hı* ve *hayır*. Her konuştuğunda sesli harflerin dilinde nasıl kadife gibi yumuşacık yuvarlandığını aklıma not ettim. Ve her seferinde bunu yapmak için kendimi zorladım. Çünkü çocuk net bir şekilde bencil ahmağın tekiydi.

Orada oturmuş agresif bir musluk şarkısı çalarken kinoa ve etli ya da mantarlı *enchilada*mı yiyordum ki Ben konuştu. "Dün akşamki yüzme antrenmanında... Hepsinin ağzına sıçtım." Tasdik beklercesine abisine baktı. "Değil mi, Mason?"

Mason doğrulayıcı sesler çıkardı ve Bayan Milton, Ben'e onaylamayan bir bakış atarak, "Benjamin Thomas Milton. Düzgün konuş," dedi.

Ben derin bir nefes alıp yanaklarını şişirdi, yüzü yusyuvarlak oldu. Sonra annesine doğru eğildi, iki avucu da masanın üstünde dümdüzdü. "Özür dilerim," dedi. "Geçen seneki skorumu geçtim de. Şu sırt üstü yüzmedeki? Şimdi onlardan sadece birkaç saniye gerideyim."

"Yüzüyor musun?" dedim inanamayarak.

Duruşunu dikleştirdi. "North Bay Su Sporları Kulübü yüzme takımındayım. Yunuslarda."

"Benjamin spina bifida yani ayrık omurga hastası," diye açıkladı annesi. "Doğduğunda öyleydi. Bacaklarının alt kısmı büyük ölçüde felçli ama üst bedeni güçlü. Üç yaşından beri yüzme takımında."

"Vay be, çok etkileyici," dedim, sesim istediğimden daha alçak çıkmıştı.

Ben'in annesi gülümsedi. "Atletik kabiliyeti babasından geliyor. Ben bir yere takılıp düşmeden köpek bile gezdiremem. Ama Ben'in babası, bir atlet sayılırdı." *-Dı* deyişi bana Bay Milton'ın artık hayatta olmadığı izlenimini verdi.

Birkaç saniye süren yoğun sessizlikte Ben sandalyesinde kı-

pırdandı, Mason boğazını temizledi ve Bayan Milton, "Ah, neredeyse unutuyordum..." dedi. Ayağa fırlayıp göremediğim tarafta bilinmeyen bir yere doğru koşuştururken cümlesini yarım bıraktı. Ama Ben ve Mason annelerinin ne yapacağını biliyordu. İkisi de homurdandı, Mason'ınki daha yüksek sesliydi. Çatalını bırakıp avucuyla alnını ovuşturdu. Ben ne olduğunu anlayamadan Ben'in annesi elinde bir fotoğraf makinesiyle görüş alanıma girdi. Flaş yüzümüzde patladı.

"Anne," diye söylendi Mason. Yalnızca bir kelime: *Anne.*

Bayan Milton ona bir bakış attı. "Bu gece özel," dedi. "Misafirimiz var. Ve *enchilada*. Hayat çok hızlı ilerliyor. Eğer onu yakalamazsam, neyse..." Sesi giderek alçaldı ve bakışları hüzünle doldu. Sonunda derin bir nefes alıp zorla gülümsemeye çalışarak konuştu. "Bu geceyi hatırlamak istiyorum."

Yemekten sonra Ben'le ikimiz onun odasına geçip kapıyı kapattık ve bilgisayarda oyun oynadık. Oynarken Twenty-one Stones'un belalı ejder katili Thera'ya biraz benziyordum. Ama bir animasyon olmasına rağmen o, tartışmasız ikimizden de daha iyi görünüyordu. Evet, benim gibi kıvırcık kestane rengi saçları vardı ve evet, teni benimki gibi kumraldı. Ama benim kocaman ve bir erkeğinkine benzeyen burnuma karşın onun nokta gibi sevimli bir burnu vardı. Ve ben hâlâ benimkilerin büyüyüp hatrı sayılır bir şekle girmesini beklerken onun muazzam göğüsleri vardı.

Ben'in köpeği ağzını onun bacağına yaslayıp biz Twenty-one Stones oynarken burnundan nefes alarak gözünü bile kırpmadan Ben'e bakıyordu. Bana göre bu çok tuhaftı. Birkaç dakika sonra baş parmağımla köpeği gösterip dayanamayarak sordum. "Nesi var bu köpeğin?"

Ben, çocukların bilgisayar oynarken yaptığı gibi dengesiz ve tuhaf tarzda konuştu. "ACELE ET, ATEŞ ET, WYVERN GELİYOR –VUR ONU– HAYIR, ALEV TOPLARIYLA –Kimin? Wally'nin mi? O benim köpeğim. En sevdiği kişi benim– BEKLE, ORAYA GİRME. İKİMİZİ DE ÖLDÜRTECEKSİN!"

"Sana bakışları sence de biraz acayip değil mi?"

Ben gözlerini devirdi. "Wally, bir hıyarın annemin çalıştığı veteriner kliniğinde bıraktığı terk edilmiş bir köpekti. Bu yüzden

annem onu eve getirdi. O günden beri –GERİ DÖN! SENİ YAKIP KÜL EDECEK– benim köpeğim."

"Yani, köpeklerin yaptığı şeyleri yapması gerekir; havlayıp arka bahçede koşturarak kedi yakalamak falan gibi," diye mırıldandım alçak sesle, bir gözüm Wally'nin üzerindeydi.

"Onları da yapıyor – EJDERHAYI İKİ GÖZÜNÜN ORTASINDAN VUR, SADECE ÖYLE ÖLÜYOR!" Konuyu değiştirerek, "Pekâlâ. Hakkındaki her şeyi bilmeliyim, en başta en önemlisini: Senin *olayın* ne?" diye sordu.

"Benim *olayım* mı?"

"Evet. Herkesin bir *olayı* vardır."

"Ne gibi?"

"Bilirsin işte, hayatında seni en mutlu eden şey? –DİKKAT ET, ARKANDA!– Seni *sen* yapan şey ne? Senin *olayın*? Benimki yüzmek. Kolayca tahmin edebileceğin gibi."

"Tamam, o zaman. Bu kolay. Benimki de futbol," dedim kararlılıkla. Futbolda olağanüstüydüm: sahada depar atışım, topu ayağımın içinde sürüşüm, attığım goller.

Söylediklerimi bir süre düşündükten sonra, "En son ne zaman futbol oynadın?" diye sordu.

"Yaklaşık altı ay önce falan. Gözlerimi kaybetmeden hemen önce yani," dedim biraz da kendimi savunurcasına.

"Öyleyse *olayın* bu değil. Artık değil."

Omuzlarımı silkerek sözcüklerinin canımı sıkacak kadar nüfuz etmesine izin vermemeye çalıştım. Ama yine de körlüğün içimde oluşturduğu çatlaklardan sızmayı başardılar. Midemin kasıldığını ve ağzımın kuruduğunu hissettim. "Peki, o zaman benim bir *olayım* yok," dedim konuyu kapatmasını umarak.

Ama kapatmadı. Oyunu bırakıp dehşet içinde yüzüme baktı. Ekrandaki karakteri mor bir ejderha tarafından yakılıp kül olmuştu. "Thera. Herkesin bir *olayı* vardır."

"Ama benim yok," diye karşı çıktım. Hayatım futbolla o kadar doluydu ki başka bir şeye zamanım olmamıştı. İtiraf ediyorum, başka şeyler denemiştim. Yaz yoga kampı. Kar kayağı kulübü.

On yıl kadar süren piyano dersleri. Ama sayısız nedenlerle, hiçbiri futbol kadar içime işlememişti.

"Peki ya Loose Cannons?" dedi tişörtümü göstererek. "Onlar senin *olayın* olabilir mi?"

"Onlar bir müzik grubu," diye açıkladım. "Benim *olayım* olamazlar."

"Neden olmasın ki? Seni mutlu ediyorlar mı?" diye sordu.

"Şey, evet," dedim. "Galiba. En sevdiğim grup. Beni çok etkiliyorlar. Ama bu onları benim *olayım* yapmaz."

"Konserlerine gittin mi hiç?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır." Loose Cannons, geleneksel konserler yerine, tamamen rasgele mekânlarda –alışveriş merkezi, banka ya da onun gibi yerlerde– doğaçlama çalıyor ve sonra da görüntüleri internete yüklüyorlardı. Beş ay önce, YouTube'da ilk konserlerini yayınlayarak müzik dünyasına girdiklerinde, bir milyon kez izlenmişlerdi. İkinci konserleri? Üç milyon. Artık çok büyüktüler ve konserlerinden birini görebilmenin tek yolu grubun nerede ve ne zaman çalacakları hakkında internetteki üstü kapalı ipuçlarını çözmekti. Ben de bunun için uğraşıyordum ve aylardır sürekli başarısız oluyordum. "Loose Cannons'ı konserde görebilmek imkânsıza yakındır."

Ben başını iki yana sallayıp oyuna geri döndü. Ekrandaki karakteri hemen sıçrayarak ayağa kalkıp bir mağaraya doğru koşmaya başladı. Benimki de onu takip etti. "Thera," dedi Ben, "Loose Cannons'ı görmek kesinlikle mümkün."

"Elbette. Hı-hı. Doğru."

"Kadın. Sözlerin beni derinden yaralıyor. Onları çoktan gördün – ya da en azından birini. Abim grubun solisti. Hu-huu? Mason Milton?"

Mason Milton.

İşte o an gerçek, boğucu bir yün battaniye gibi üzerime düştü. Halüsinasyon görüyor olmak zorundaydım. Son birkaç ayımı ya yeniden görebilme hasretiyle ya da Loose Cannons hasretiyle geçirmiştim.

Tabii ki kafayı yiyince bunları uyduracaktım.

Tabii ki.

Hepsinden öte, bu akşam tanıştığım Mason Milton, son birkaç ay boyunca kafamda canlandırdığım Mason Milton'a aşırı benziyordu. Öfkelenerek başımı geriye attım. İyi. *Güzel.* Artık uyanma ya da kaçık insanlar kaçık olduklarını anladıklarında ne yaparsa onu yapma zamanıydı.

Ama bir şey yapmadım. Orada öylece oturup kaçık olmaya devam ettim.

Yarım saat sonra Bayan Milton odanın kapısını tıklatıp "tam olarak kırk iki dakika" içinde Ben'i yüzme antrenmanına götüreceğini, mayosunu bulması gerektiğini ve tuvalete gitmesini çünkü havuzun tuvalet olmadığını söyledi.

Ben biraz utanmış görünüyordu. "Anne. Daha çok var. Giderken Thera'yı bile evine bırakabiliriz. Şeyde oturuyor..." Bana döndü. "Nerede yaşıyorsun?"

"Bedford Konakları," dedim ve kaşları havaya kalktı.

"Bedford Konakları," dedi annesine. "Yani epey vaktimiz var."

Miltonların minivanının arka koltuğuna oturup yola çıktıktan ve annesine evimin yolunu tarif ettikten sonra Ben eğilerek kulağıma fısıldadı, "Sahiden Bedford Konakları'nda mı yaşıyorsun?"

"Evet."

Evimiz tam Bedford Konakları'ndan bekleyeceğiniz gibiydi: devasa büyüklükte ve şatafatlı. Dört yaşımdayken oraya taşınmıştık ve o yaşta bile evin aşırı büyük ve gösterişli olduğunu düşünmüştüm. Bu sebeple zamanımın çoğunu üst kattaki yatak odamda geçiriyordum. Ön bahçemizdeki kocaman çınar ağacına bakan bir hayal odasıydı. Karanlıkta parlayan düzinelerce yıldızla kaplı eğimli bir tavanı ve pencerenin önünde ufak bir bölmesi vardı. Okumak için harika bir yerdi. Orada şimdi, her biri askıda duran binlerce anı yaşıyordu: mantar bir panoya asılmış arkadaş fotoğrafları, köşeye sıkıştırılmış yarı sönük bir futbol topu, komodinin üstünde karmakarışık duran kitaplar. Menenjit yüzün-

den görüşümü kaybetmemden sonra oraya yalnızca bir kez ayak basmıştım ve başka birine ait gibi hissetmiştim. İmkânları olan birine. Bu nedenle alt katta, annemle babamın hastaneden çıkmadan önce benim için hazırladıkları kutu gibi ve kullanışlı odada kaldım.

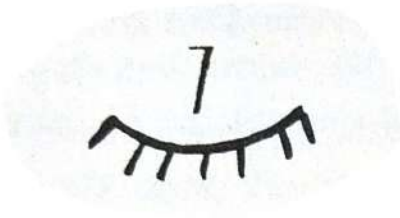
Evime vardığımızda Ben, pencereden boynunu uzatıp eve baktı. Uzun ve sessiz bir ıslık çaldı. "Güzeeel," dedi bir kaykay hilesinden ya da yeni bir bilgisayar oyunundan bahsediyormuş gibi kelimeyi uzatarak.

Ve sonra sessizlik. Ben ve annesi arabadan inmemi bekliyorlardı.

Yutkundum. Hepsi bu kadardı: Son. Son birkaç saattir içinde olduğum rüya, yanımdan geçen bulanık bir yük treni gibiydi. Tüm o dakikalar ve saniyeler şimdi yoktu. Zamanımı har vurup harman savurmuşum gibi hissettim. Gitmelerine müsaade etmeye hazır değildim. Tekrar yutkundum, bu defa daha gürültülüydü. Etrafıma bakınıp Bayan Milton'ın kafasının arkasını, Ben'in sıska bacaklarını ve çatlamış vinil koltukları inceledim.

"Hey, Thera? Yüzmeye geç kalacağım," dedi Ben.

Yerimden sıçradım. "Doğru," dedim kapının kolunu aşağıya çekip titrek bacaklarla arabadan inerek. Renklere, kumaşlara ve *hayata* son bir kez acıyla bakarak veda ettim.

O akşam büyükbabam Keith'in ilk sözleri, televizyondaki bir araba satış programı hakkındaydı: "Bin dokuz yüz altmış sekiz Dodge Ram. Tam bir saçmalık." (Teknik olarak en başta, "Az önce baban aradı. Bütün öğleden sonra nerede olduğunu ve cep telefonuna neden cevap vermediğini bilmek istiyor," demişti. Ama bu önemsiz laf şu anda uğraşmak istemediğim bir şeydi, bu yüzden "tam bir saçmalık" yorumu dikkatimi verdiğim ilk şey oldu.)

Birbirine dolanmış bacaklarım, karmakarışık saçlarım ve şaşkınlığımla bir hanımefendiye hiç yakışmayacak bir şekilde koltuğa yayıldım. Kedim Louie –kediler dünyasının en tembel kedisi– koca bir tüy yumağı gibi yanımda uyuyordu. Büyükbabam, babamın içi fazla doldurulmuş, aşırı kullanılmış koltuğuna el koymuştu. Her akşam babam işten eve gelene kadar aynı şeyi yapıyordu. Onu tanımıyor olsam, babamın çocukluğunda ona yaşattığı bütün sıkıntıların intikamını aldığına yemin edebilirdim. Ama babam gezegendeki en sıkıcı adamdı, bu yüzden büyükbabam sadece sıkıntıdan patlamasına neden olduğu yılların intikamını alıyor olabilirdi.

Büyükbabam bir televizyon nazisiydi ve kumandayı canı pahasına korurdu. Bu yüzden araba programını dinliyordum ama dikkatimi verdiğim söylenemezdi. Belki de... Şey, ne yaptığımın

farkında değildim. Belki de bugün olanların gerçek olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum?

Şanslı olduğum söylenemezdi.

Düşündükçe daha da akıl almaz geliyordu. Ciddiyim, gerçekten. Kafamı çarpıp birdenbire görüşümün bir kısmını geri kazanmam? Ve Mason Milton'ın Ben'in abisi çıkması? Hepsi zihnimin bir oyunu olmalıydı.

Bir şey dışında.

Eğer Miltonlara gitmediysem bütün öğleden sonra neredeydim? Bay Sturgis'in ofisinden nasıl çıkmıştım?

"Büyükbaba," dedim aniden. "Beni eve bırakan arabayı gördün mü?"

"Araba mı? Hayır. Neden sordun?" dedi kuşkuyla.

"Hiç," dedim. Avuçlarımı koltuğa silip konuyu nasıl değiştireceğimi düşündüm. "Ee... Bugün ne yaptın?"

"Manny Grayson'ın cenaze törenine gittim." Büyükbabamın cenaze takıntısı vardı. İnsanlar ne tür tabutlar seçiyordu, mezar taşlarında ne yazıyordu ve bunun gibi bir sürü şey.

"Manny Grayson kim?" diye sordum.

"Hank'in arkadaşlarından biri. Birinin artı biri olarak gittim."

Burnumu kırıştırdım. "Artı bir mi? Cenazede?"

Büyükbabam beni duymazdan geldi. "Merasim boyunca polka çaldı." Dudak büktü. "Polka. Peh. O saçmalığı kim çalar ki?"

Yüzümü buruşturdum. Ben çaldım – ya da *çalmıştım,* daha doğrusu. İstediğim için değil, eski piyano öğretmenim Bay Hawthorne'un boktan müziğe bir ilgisi vardı. Problem benim piyanodan o çirkin sesleri çıkaracak fiziksel yeterliliğe sahip olmamamdı. Bu yüzden çalamamıştım. Parçaları alışılmadık tarzlarda çalıyor, konçerto ve mazurkalarını ele geçirip karman çorman ediyor ve notaları rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağıtıyordum. Yaratıcılığım Bay Hawthorne'la birlikte uçup gitmedi. Neredeyse on yıl kadar sert piyano teorisi hakkında tartıştıktan sonra ilgimi yitirdim ve bıraktım. Hangimiz daha çok rahatlamıştık bilmiyorum.

Annem tam yedi otuzda eve girdi. Saati bildiğimden değil annemi tanıdığım için bundan emindim. Kesinlikle fazla disiplinliydi. Sadece eliyle başımı okşayarak üstünkörü bir selam verdi ve oflayıp puflayarak elindekileri koltuğun kenarına bıraktı.

Ayaklarımı yere indirdim. Kedim kocaman pençeleriyle pat diye halının üstüne düştü. "Selam anne. Günün nasıldı?"

"Yorucu," dedi. Bu aralar klasik cevabı buydu, özellikle de işi hakkındaki sohbetleri geçiştirmeye çalışırken. Connecticut Üniversitesi kadın futbol takımının baş antrenörüydü. Boğazını temizleyip konuyu değiştirdi. "Seninle bir randevu ayarlayabilmek için Hilda aradı. Sana bir sürü sesli mesaj bıraktığını ve ona geri dönmediğini söyledi." Ben cevap vermeyince devam etti. "Her neyse, yarın on birde burada olacağını söyledi."

"*Sabah* mı? Planlarım var." Ki aslında yoktu. Ama eğer gerçekten istersem olabilirdi.

Pazarlama becerilerinden yoksun olsam da, mesele yalan söylemek olunca iyi iş çıkarıyordum. Ama ne yazık ki, annem kabiliyetimin farkındaydı. Kaşlarının havaya kalktığını tahmin edebiliyordum. "Ne gibi planlar?"

"Bir şeyler işte."

"Peki, o zaman o şeyleri değiştir," dedi yorgun sesiyle. Sonra telefonu çaldı: Yardımcı antrenör arıyordu. Homurdanarak ayağa kalkıp geri pas, vur kaç ve dışarı atış gibi şeyler konuşarak odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Annem eskiden kadınlar milli takımında futbol oynamış. Bir orta saha oyuncusuymuş ve sahanın en hızlısıymış. Evde bunu kanıtlayan bir kutu dolusu eski DVD var. Çok küçükken gece geç saatlerde gizlice bodruma iner, televizyonun sesini kapatır ve bir afgan battaniyenin altına kıvrılıp onları izlerdim. O zamanlar annem benim kahramanımdı. Ona dair en büyük ve en önemli anım beş yaşımdaydı. Sonbahardı, hava ayazdı ve gökyüzü gerçek olamayacak kadar bulutsuz ve masmaviydi. Annemin takımı, Dünya Kadınlar Kupası'nda çeyrek finalde Norveç'e karşı oynuyordu. Ev sahibi Amerika Birleşik Devletleri'ydi. Eleştirmenler

Norveç'i o yılın favorisi olarak görüyordu ama annem onları yanılttı. Oyundaki tek golü o attı. Son düdük çaldığında tüm gücüyle saha kenarına koşup beni omuzlarına alarak sahada gösteri yaptı. Ter içinde olduğunu, yüzündeki gülüşü ve at kuyruğu saçlarını hayal meyal hatırlıyordum. Omuzlarında nasıl hissettiğimi asla unutmayacaktım: güçlü, güzel, zeki.

Aynı akşam stadyumun otoparkında, serserinin biri anneme çarpıp çantasını çaldıktan sonra depar atarak sıvıştı. Evet, babam tam yanındaydı. Ve evet, çocuk kaçarken orada öylece mal gibi dikildi. Ama annem, çocuğun arkasından koşup ciğerleri patlayana kadar bağırdı. Onu yakalaması fazla uzun sürmedi. Kolundan tutup çantasını elinden çekerek kurtardı ve dişlerinin arasından, "Annen seninle *gurur* duyuyor olmalı," dedi. Sonra da çantasıyla çocuğun kafasına vurarak ayaklarını yere vura vura bize doğru yürüdü.

O gece annem, benim gözümde bir devdi, hayatın kendisinden bile büyüktü. Hatta büyülüydü. Kendine güveni ve sahadaki enerjisi, dokunduğu her şeye sızıyordu. İstediği her şeyi yapabilir, her şey olabilir, istediği her şeyi ele geçirebilirmiş gibiydi ve ben onun gibi olmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Ama birkaç gün sonra, yarı finalden hemen önce aşil tendonunu yırttı. Bir daha asla futbol oynayamayacağını öğrendiğinde dudaklarının nasıl incecik bir çizgi hâlini aldığını çok net hatırlıyordum. Her zaman çok güçlü ve özgüven sahibi olduğundan sakatlığının onu değiştireceğini ummamıştım. Bu yüzden sonraki haftalar çok garipti. Annem bizden uzaklaştı. Sert biri oldu. Yüz ifadeleri çok keskin ve rahatsız ediciydi. Arkadaşlarını görmeyi reddederek odasına kapandı, bütün gün pijamalarıyla oturuyordu. Birdenbire bilmediğim bir insana dönüşmüştü ve beni çok korkutuyordu. Babam iyi olacağını, yalnızca bir tür yas sürecinden geçtiğini söyleyerek bana güven vermeye çalıştı. Annemin büyük bir parçası –hayalleri, yetenekleri ve güçlü yanları– ölmüştü.

Ama altı yaşıma gelip de futbol oynamaya başladığımda her şey değişti. Onun gibi doğuştan yetenekli değildim. Topu garaj

kapısına atıp ayak çalışması yaparak dışarıda uzun ve meşakkatli saatler geçirdim. Bir gün yine çalışırken arkamdan seslendi, "Yanlış yapıyorsun." Dönüp baktığımda dört bir yana dağılmış saçlarını ve buruşuk kıyafetlerini gördüm. Ama gözlerinde farklı bir şey vardı – bir umut, bir özlem ya da bir ihtiyaç.

Köprücük kemiğimin üstündeki sinek ısırığını kaşıdım. "Yardım edebilir misin?" diye sordum.

Bu kadarı yetti.

O gün yanıma geldiğinden beri annemin tavırları ve tabii ki benim futbol becerilerim değişmeye başladı. Annemin yorulmak bilmeyen antrenörlüğüyle, top ayaklarımın arasındayken dur durak bilmiyordum. Her oyunda sekiz, dokuz, on gol atıyordum. Gol attığımda yüzünde beliren ifadeyi seviyordum. Eskiden hayran olduğum yüz buydu: ışıl ışıl, heyecan ve enerji dolu. O zaman bile biliyordum: Ben onun ikinci şansıydım. Kendimi terden sırılsıklam hâlde at kuyruğu yaptığım saçlarımla, Dünya Kupası finallerinde son düdüğün ardından sahada ona doğru koşarken hayal ediyordum. Zaferi onunla birlikte kutladığımızı. Ondan alınmış olan şeyi geri verdiğimi. Kaybettiği yaşamını ona geri verdiğimi.

Ama altı ay beş gün önce hepsi değişti. Ve annem, hayalini yeniden kaybetti.

Hastanedeki o ilk haftaya dair pek bir şey hatırlamasam da önemli olan kısmı hatırlıyordum. Arkamda bipleyen makinelerin düzenli ritmini, havada asılı duran yoğun hastalık kokusunu, kafam paslı bir baltayla ortadan ikiye ayrılmış gibi hissettiğimi... Ama hepsinden önemlisi, duymamam gereken bir konuşmaya kulak misafiri olduğumu hatırlıyordum.

"Sizce biliyor mu?" dedi hemşirelerden biri çarşaflarımı düzeltirken.

Sesi yerde yuvarlanan ağır bir makine gibiydi. Yanıma gelen başka bir hemşirenin kahve kokan nefesini yüzümde hissedebiliyordum. "Kör olduğunu mu?" dedi.

"Hayır. Annesinin şehirden ayrıldığını."

Diğeri derin derin içini çekti. "Şu anda pek bir şey bilmiyor."

"Nasıl bir anne, evladı hastanedeyken çekip gidebilir? Nasıl bir anne *yapar* bunu?"

Başta annemin gitmiş olduğuna inanmadım. Ama günler geçtikçe, ilaçların verdiği sersemlikle yatakta uzanırken, annemi dinledim, temiz çamaşırlar gibi kokan parfümünün kokusunu duymayı ya da elimi tutup her şeyin iyi olacağını fısıldamasını bekledim. Ama gelmedi.

Babama çoğu zaman oradaydı – yanı başımda, gerçek ve koruyucu varlığını hissediyordum. Fısıltıyla Tanrı'ya yalvarıyordu. Bu onun için çok normaldi. Dua etmek. Karakteri dolayısıyla o kadar gerçekçi ve mantıklı biriydi ki pek çok insan sürekli dua ettiğini asla tahmin edemezdi. Ama hastanede geçirdiğim günlerden bunu net bir şekilde hatırlıyordum. Babam benim için ve annem için Tanrı'ya yakarıyordu.

Sonsuza dek mutlu olabilmemiz için.

Ve duaları kabul oldu. Neredeyse.

Nihayet iyileşmeye başladığımda, annem birdenbire ortaya çıkıp doktorlara daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacım olduğu konusunda şikâyetler yağdırmaya, odanın sıcaklığından yakınmaya başladı. Ben de öncesine dair hatırladıklarımın hayal olup olmadığını merak ettim. Ve hastaneden taburcu olduğumda belki gerçekten de hayaldir diye düşündüm.

8

Ertesi sabah kapı çaldığında bilgisayarımın başında oturuyordum. Umursamadım bile. Bugüne dek beni adam yerine koyup kapıya bakmama müsaade etmemişlerdi. Bu çok riskli bir işti. Gelen Papa olabilirdi. Bir seri katil olabilirdi. İçinden bakabileceğim bir gözetleme deliği yokken bilmeme imkân yoktu. Ve zaten yataktan çıktığımdan beri Loose Cannons'ın internet sitesine kendimi kaptırıp dün gece Bridgeport'da terk edilmiş bir binanın tepesinde performans sergilediklerini öğrenmiştim.

Yine kaçırmıştım.

Benim bilgisayarımla gören bir insanın bilgisayarı arasındaki en büyük fark, benimkinin ekrandaki her şeyi konuşmaya çeviren bir programla donatılmış olmasıydı. Her bağlantıyı, her yazıyı, her şeyi. Başka bir deyişle, klavye kısayollarını kullanarak sitede gezinmem uzun ve yorucuydu. Ve sonunda hiçbir şey bulamamıştım.

Söylentilere göre grubun konser zamanları ve yerleri sitede bir yerlerde saklıydı ama ben bir türlü keşfedememiştim. Bugün grubun konsere katılan hayranlarına teşekkür ettiği kısa bir ileti buldum ama orada gizli hiçbir şey yoktu. Geçen haftanın gazetesinden grubu ön plana çıkaran birkaç alıntı – burada da bir şey yoktu. Ve bir de konserin YouTube videosunun linki.

Kapı tekrar çaldı.

Linki tıkladım ve dün geceki konserin ilk şarkısı "Lucidity" odanın içinde yankılandı. İçimi çekerek video yorumlarını açtım. İşin iç yüzünü bilen hayranları konserlere katılmış olmaları hakkında gereksiz bir şekilde böbürlenmek için bu kısımda takılıyordu. Bugün de aynıydı. Kendini Pink Piston olarak adlandıran süper hayranlardan birinin performansın bitiminde Mason'ın imzalı fotoğrafını aldığıyla ilgili bir post vardı. Bir diğeri de konserin insanın aklını başından aldığını iddia eden Tommy X'tendi. Ondan sonrası benim gibi Pink Pistol ve Tommy X'e ipucunu nasıl bulduklarını söylemeleri için yalvaran beyinsiz piçlerin yazdığı üç beş yorumdan ibaretti.

Kapı bir kez daha çaldı.

Aşağıya inip Tommy X'in cevabına baktım: "Bu büyülü havayı canlı tutmak için Büyük Sırrı açıklayamam. Ama şu kadarını söyleyebilirim: Görünenin ötesine bakmak zorundasın."

Sandalyemde arkama yaslanıp sinirlenerek ofladım. Grubun internet sitesini didik didik etmek için aylar harcamıştım. Aylar. Her köşesini biliyordum. Eğer bir ipucu olsaydı –görünen ya da görünmeyen– uzun zaman önce bulmuş olmam gerekirdi.

Kapı tekrar çaldı.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Alçak sesle küfredip ayağa kalkarak gürültülü adımlarla kapıya gittim. Söylediklerimle yaptıklarım hiçbir zaman birbirini pek tutmamıştır, bu yüzden gayet mutlu bir şekilde gidip kapıyı açtım – saçlarım içinden bir sincap geçmiş, pijamalarımsa sanki evsizin biri aylardır üzerinden hiç çıkarmamış gibiydi. Yüzümdeki ifade de sanki altı-harfli-kelimeyi telaffuz etmek üzereydi. "İngilizce bilmiyorum," dedim ve kapıyı çarparak kapattım.

Bir iki saniye sonra sessiz harflerin üzerine güçlü bir biçimde bastırarak konuşan tanıdık bir Romen aksanı duydum. "Ben de."

Kapıyı hemen açtım. "Hilda," dedim nefes nefese. "Randevumuzu unutmuşum."

"Oof," dedi yanımdan geçip içeriye girerek.

Görüşümü kaybetmemden hemen sonraki ilk seansta evimize fırtına gibi dalıp aileme mobilyaların yerlerini değiştirmelerini, mutfağı ve tuvaletleri de tekrar düzenlemeleri için bağırıp çağırarak emirler yağdırmıştı. Ayrıca dolaplara da Braille alfabesiyle notlar yazmalarını söylemişti. Hepsi çok eğlenceliydi. Sonra da benimle uğraşmaya başladı ve ilişkimiz tepetaklak oldu.

"Ayakkabılarını giy ve değneğini al," dedi kabaca. "Bugün dışarıya çıkacağız."

"Dışarıya mı? Neden?"

"Öğrenmek için."

Başımdan savmak istercesine elimi salladım. "Ben içeride gayet mutluyum."

"*Öfff*. Hayatının geri kalanı boyunca evde oturamazsın."

Ah, çok da güzel yapardım. Evin içinde bir rock yıldızıydım. Nereye gideceğimi, hangi çekmecede ne olduğunu, kapıdan gelen ayak seslerinin kime ait olduğunu biliyordum. Değneğime bile ihtiyacım yoktu. Ama dışarıda? Orası tamamen farklıydı. Ve başlamaya da hiç niyetim yoktu.

"Aslında ben biraz ev kuşu oldum."

Hilda oflayıp pufladı. "Dışarı."

Hitler'in bir bıyığı mahvedebildiği gibi bu kadın bir sabahı berbat edebilirdi.

Gürültüyle iç çekerek hantal hantal odama yürüyüp giyindim. Birkaç dakika sonra elimde ayakkabılarımla koltuğa çöküp, "Hımm. Dışarıda ne yapacağız?" dedim.

"Kaldırımda yürümeyi öğreneceğiz."

Yüzümü buruşturdum. "Yani insanlar beni ezmeden önce iyice bir bakabilsinler diye kaldırımda bir aşağı bir yukarı yürüyeceğiz?"

Homurdandı. "Bir arkadaşının evine yürüyebiliriz, olmaz mı? Eğer yakınlarda bir arkadaşın varsa?"

Bir arkadaş.

Sözcükler ağzımda acı bir tat bıraktı. Pek çoğu futbol takımında olan ve görüşümü kaybettikten sonra bana yardıma muhtaç

bir tipmişim gibi davranan *arkadaşlarım*, geçmişimin birer parçasıydılar, şimdimin değil. En yakın iki arkadaşım Sophie ve Lauren bile benden kopup uzaklaşmışlardı. Geri planda büyük bir mucize olmasını bekliyormuş gibilerdi.

Ama olmamıştı.

Ben de bu süreçte, nasıl insan olunacağını yeniden öğrenmek zorundaydım: nasıl giyineceğimi, yemek yemeyi, duş almayı, nesneleri tanımayı. Bilinmeyen boşluğa doğru o ilk adımları nasıl atacağımı öğrenmek zorundaydım. Ve doğruyu söylemek gerekirse, ilk başarılarımı Sophie ve Lauren'le paylaşmak utanç vericiydi: "Hey, çocuklar, bugün suratımı şişlemeden çatal kullanmayı öğrendim." İşte bu yüzden başarılarımı Hilda'yla paylaşmıştım çünkü ilk etapta beni bunları keşfetmeye zorlayan kişi o olmuştu.

"Hazır mısın?" diye homurdandı Hilda.

"Tam değil."

"Hayatının geri kalanında evinde saklanamazsın."

"Aslında yapabilirim."

Önümde bir ileri bir geri yürüdüğünü duyabiliyordum, onu kızdırdığımda hep böyle yapardı. Sonunda dayanamadı, "On yıl sonra kendini nerede gördüğünü anlat bana," dedi.

Kafamdaki ufak ses –beni münasebetsiz ama eğlenceli şeyler söylemeye teşvik eden aynı ses– bu sorunun bir şaka mı olduğunu sormamı söylüyordu. Ama onu dinlemedim. Bilimsel olarak kanıtlayamasam da Hilda'nın bu gezegendeki en sinirli insan olduğundan gayet emindim.

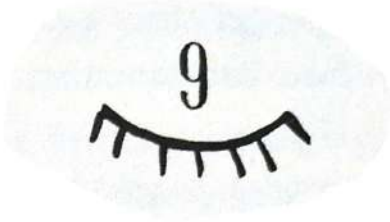
Sessizliğimi kafamın karıştığına yorarak devam etti. "Hayatın. Onu nasıl tasavvur ediyorsun?"

Başparmağımı halıya sürttüm. Önümüzdeki herhangi bir zamanda geleceğimi düşünmek istemiyordum. Hatta belki ölümümden sonra bile. Zaman kazanmaya çalışarak, "Yani aile, kariyer falan gibi mi?" diye sordum

Rahatsız edici nefesini suratıma doğru üfledi. "Evet. Aile. Kariyer. Falan. *Geleceğin*."

Avucumu ona doğru sallayarak hafife aldığımı gösterdim. "Uzun bir süre bunun için endişelenmeme gerek yok."

Boğazını kanatacak kadar güçlü bir şekilde temizledi. "Of. Hemen planlamaya başlamalısın." Sonra da Missouri Devlet Üniversitesi hakkında konuştu. Görme engelliler için en iyi üniversite seçildiğinden bahsetti. Bir kariyerim, kocam ve çocuklarım olacağından, işe gitmek için toplu taşımayı nasıl kullanacağımdan, günlük işlerimi nasıl yapacağımdan, ondan, bundan bahsedip durdu. Bir süre sonra artık onu duymadığımı ve sadece, *Bu şekilde yaşamam imkânsız,* diye düşündüğümü fark ettim.

Dışarıda boktan itfaiye vanasına takılıp düşerken telefonumu evde bırakmıştım ve eve dönüp yatağımdan çıkardığımda on cevapsız arama ve iki sesli mesaj buldum, hepsi aynı numaradandı. Telefonum elimde koridorda ilerleyip sürgülü cam kapıdan çıktım. Verandanın ahşap basamaklarına oturup mesajları açtım.

Birincisi: "Thera. Benim."

Ben.

Elim öyle fena titriyordu ki telefonu zor tutuyordum. Ben devam etti, "Ben Milton? Erkek arkadaşın. Şu çekici, yakışıklı olan? Neyse, sana tek bir lafım var: Doritos." Oldukça dramatik bir es verdikten sonra devam etti. "Olay şu ki, Thera? Az önce şu *aha* anlarından birini yaşadım. Oprah'nın hep bahsettiklerinden? Doritos'un kusursuz bir cips olduğunu fark ettim." Hattın diğer ucundan çatır çutur sesler geldi, sanki kulağımın dibinde bir paket Doritos'u öldürüyordu. "Tam kararında tuz," dedi. "Yoğun lezzet. Su, süt, meyve suyu ve sodayla harika gidiyor. Ve yedikten sonra dişlerimi fırçalamazsam yaklaşık on saat daha tadını almaya devam ediyorum. Tadı ağzında on saat kalabilen bir cipsten daha iyi ne olabilir ki? Hiçbir şey. Bu doğru: Hiçbir şey. Bu lanet bir kusursuzluk. Aziz Doritos olarak bilinen bu başyapıtın senin *olayın* olabileceğine inanıyorum. Hemen bir paket yemelisin. As-

lında? Hayır. Sadece yeme, mükemmelliklerine saygı göstererek ye. Lütfen müsait olduğun ilk an beni ara. Hoşça kal."

Mesaj bittikten sonra çok uzun süre orada oturup fazla umutlanmamak için kendime engel olmaya çalıştım. Ama sanki Ben telefondan çıkmıştı ve beni omuzlarımdan sarsıyordu.

O gerçekti.

Ama bu onu gördüğüm anlamına gelmiyordu.

İkinci sesli mesajı dinlerken tırnaklarımı yiyordum: "Thera. Telefon numaran için erişim engeli gibi bir şey koyman iyi olabilir çünkü sapığın biri internetten kolayca bulabilir. Ben sapık olduğumdan demiyorum. Tanıdığım en sapık olamayacak insan belki de benimdir." Lafa karışıp şerefini korumamı bekliyormuş gibi durdu. "Her neyse, erkeklerin koltuk altı kıllarını ne zaman uzatmaya başladıklarını biliyor musun diye merak etmiştim? Sanırım koltuk altı hastalığım var. Hiç kılım yok. Hiç. Bir tane bile. Bir tane. Ha bu arada, BİR KIZ ARKADAŞA GÖRE TELEFONUNDAKİ ARAMALARA DÖNÜŞ YAPMAKTA BERBATSIN. Hepsi bu kadar."

Sakin ol, diyerek kendimi uyarırken telefon numarasını kaydettim. *Bu hiçbir şey demek değil. Şimdilik.*

Onu geri aradım. Sadece bir kez çaldıktan sonra açtı. "Thera, aşkım!" dedi çığlık atarak.

"Ben!" diye bağırarak karşılık verdim, deli gibi gülümsüyordum.

"Doritos'u denedin mi?" diye sordu.

"Henüz fırsatım olmadı," dedim. Sanki başka bir parçamı bulmuşum gibi tuhaf hissettim, aylar önce üzüntüden kopup kenara atılmış parçamı.

Telefonda içini çekti. "Thera. Bu ciddi. Bir *olayın* yok. *Olayın* olmadan elini kolunu sallayarak dolaşamazsın. Bu doğaya aykırı. Sakatlanabilirsin, öksürüğe tutulabilirsin ya da başına başka bir şey gelebilir." Ben kahkahalara boğulurken o bağırmaya devam etti, "Dalga geçmiyorum, Thera. Bu büyük bir şey. İnsanların bir *olayları* olması gerekir. Kahretsin, Mason'ın bile bir *olayı* var."

Mason. Pekâlâ. İşte bu beni susturdu.

Aniden ayağa kalkıp verandada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Parmak arası terliklerim, boğazımda hissettiğim ani düğüme hiç uymayan, *şap şap şap* sesleri çıkarıyordu. Eğer Ben gerçekse, Mason da...

"Neyse." Ben yine Doritos yiyerek konuşmaya devam etti. "Bu sabah kendi kendime, *Hey, kendim, Thera bugün seni yüzerken görmekten mutluluk duyacaktır,* dedim."

"Öyle mi?" Tabii ki öyleydi. Gerçek şuydu ki, Ben'le vedalaştığımdan beri içim içime sığmıyordu. Çünkü dünün detaylı bir kurgu olduğuna inanıyordum – beynim çöküp de bunlara inanmaya başlayana kadar sürekli isteyip durduğum bir şey. Neler olup bittiğini çözmem gerekiyordu. Belki, yalnızca belki, görüşümün geri dönme şansı olup olmadığını öğrenmeliydim. Cevaplara ihtiyacım vardı.

"Evet. Öyle," dedi Ben. "Saat ikide, North Bay Su Sporları Kulübü'nde. Orada görüşürüz." Ve kapattı.

North Bay Su Sporları Kulübü'ne az da olsa aşinaydım. On dört yaşındayken, annem futbol sezonuna hazırlık için kardiyo çalışmalarımı çeşitlendirmem gerektiğine ikna olduğunda, orada bir sürü yüzme dersi almıştım. Hocam orta yaşlı, iri ve top top vücutlu bir adamdı. İçi cevizlerle dolu bir çöp poşetine benziyordu ve kalıcı olarak hareketlerine sinmiş somurtkan ama şaşkın bir ifadesi vardı. Sanki az önce Sprite sandığı ama sonradan greyfurt suyu olduğunu anladığı şeyden bir yudum almıştı.

Derslerin ilk gününde, bana sırt üstü nasıl yüzeceğimi öğretme gafletinde bulundu. İşte, tamamdı. Sırt üstü uzanıp huzur içinde yüzmek varken neden sağa sola sallanıp, soluk soluğa, zaten mükemmel olan futbol yeteneklerimi geliştirmeye çalışacaktım ki? Bu yüzden o ilk ders boyunca ve devam eden tüm derslerde süzülüp durdum. Annemin iki yüz doları boşa gitti.

Büyükbabam kamyonunu North Bay Su Sporları Kulübü'nün

önüne çekerken küçücük bir görme emaresi bulabilmek için gözlerimle her yeri taradım ama sonuç başarısızdı. Hiçbir şey görmedim ve büyükbabam kamyonundan inip beni binanın içindeki havuza götürürken iyice gerildim.

Çıldırmıştım.

Beni tüm diğer kafayı yemiş tiplerle birlikte ne idüğü belirsiz bembeyaz bir binaya tıkacaklardı ve sonunda kendimi Capri Sun içip tığla bardak altlığı ördüğüm bir aktivite odasındaki koltukta ileri geri sallanırken bulacaktım. Ve...

"Tribüne kadar götürmemi ister misin?" diye sordu büyükbabam.

Tam o sırada Ben görüntüye girdi. Kalabalık mı onu gizlemişti yoksa ben mi onu görmek için doğru açıda değildim, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, birdenbire ortaya çıktığıydı: Kulübün kobalt mavisi havuzunun kıyısında yürüyordu, çıplak ayaklarıyla somut bir şekilde oradaydı. Yanında süpürge saçlı, meçhul bir şakaya kahkahalarla gülen bir çocuk vardı.

Nefesimi tuttum.

"İyi misin, evladım?" diye sordu büyükbabam.

"İyiyim," diye mırıldandım. Ve doğruydu. İyiydim. Kusursuz bir şekilde aklım başımdaydı.

Büyükbabamın dirseğindeki terli elimi hissedebiliyordum ve seyircilerin tribünlerdeki ayak seslerinin ritmini duyabiliyordum. Klor ve kakao yağı esanslı güneş kreminin kokusunu da alabiliyordum. Ve Ben'i görebiliyordum. Hepsi aynı anda gerçekleşiyordu. Ve aklım tamamen yerindeydi.

"Mags," dedi büyükbabam yüksek sesle. Ve sesindeki sabırsızlıktan, bunun ismimi ilk söyleyişi olmadığını anladım. "Seninle tribünlere gelmemi ister misin?"

Ona hoşça kal deyip gönderdim ve olanları idrak etmeye çalışırken tam oraya, *tam orası* neresiyse oraya oturdum. Eğer Ben'i gerçekten görüyorsam, diğer durumlarda göremediğimi kim söyleyebilirdi? Umut, göğsümde sıcak hava balonu gibi yükseldi.

Futbol sahalarına geri dönebilirdim.

Ve arkadaşlarıma.

Okuluma.

Hayatıma.

Birdenbire, Elmer's Glue ve Pop Tarts kokusu yayan, belime kadar gelen bir şey kalçamı dürttü. "Bu sene önümden çekilmeyi düşünüyor musun acaba?" Küçük bir kız sesine benziyordu. Geveze bir küçük kız. Ona cevap vermek için, arka cebimden değneğimi çıkarıp tık diye açtım. "Ah. Tamam. Görme engellisin," dedi belirgin bir biçimde peltek konuşarak, sesinden hâlâ dik kafalılık akıyordu.

"Gördüğün gibi."

"Nasıl oluyor da bir rehber köpeğin yok?" dedi bilmiş bilmiş.

"İhtiyacım olduğunu kim söyledi?" dedim, bir gözüm Ben'in devam eden yarışa alkış tuttuğu havuzdaydı.

"*Ben*," dedi. "Kör insanların köpekleri var. Senin nasıl yok?"

Parmaklarımla alnıma masaj yaparak, "Çünkü köpekleri sevmiyorum," dedim.

"Köpekleri nasıl sevmezsin?"

Duymamışım gibi yaptım. Tüm hücrelerimle Ben'e, görüşüme yaklaşmak için yanıp tutuşuyordum. "Çünkü vıcık vıcık, tüylü ve gürültücüler," dedim Ben'le göz göze gelmeye çalışarak.

Kendi kendine söylendi. "Siyah gözlüklerin nerede?"

Anlaşılan sağduyu artık sağ değildi. Burada daha önemli şeylerle uğraştığımı görmüyor muydu? "Görme engelli insanların hepsi siyah gözlük takmaz," dedim. Siyah gözlük takmak kişisel bir seçimdi. Bazılarımız güneş gözlüğü takıyorduk çünkü gözlerimizin rengi ya da şekli bozuk olabiliyordu. Bazıları da görme engelli olmalarına rağmen ışığa karşı duyarlı oluyordu. Ama bunların hiçbirini bu çocukla paylaşmama gerek yoktu.

"Görme engelli insanların nazik olduklarını düşünmüştüm. Sen öyle değilsin," dedi.

Güzel. Şimdiye tek söylediği tek doğru şey buydu.

Ben başını kaldırdı ve beni gördü. Yüzü sevinçten öyle parladı ki sanki gülümsemesini sağlayan kasları çatlayacaktı ve bana

doğru yöneldi. Gözlerim kuyruklu yıldız gibi onu takip ediyordu, sonunda gelip önümde durdu.

Ve kendimi yeniden bir bütün gibi hissettim. Ağzım kulaklarımdaydı, gülmeme engel olamıyordum.

Ben, barut mavisi bir yüzme şortu giymişti, dişlerini göstererek sırıtıyordu. Nemli ve kumral saçlarının üstüne, üzerinde İÇİMDEN BİR SES SENİN BİR UZAYLI OLDUĞUNU SÖYLÜYOR yazan beyzbol şapkasını yan takmıştı.

"Thera!" diye çığlık attı. Şortun içinde sıska bir leylek gibi görünüyordu, dizleri ve dirsekleri iyice ortaya çıkmıştı.

"Ben!" diye bağırdım ben de ve sonra bakışlarımı aşağıya çevirdim. Muhtemelen altı yedi yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim küçük bir kızın inatçı suratıyla karşılaştım. Yüzünde bir ordu çil vardı ama sadece bir tane ön dişi kalmıştı. Kaşlarını çatmıştı, düşük belli bir kot şort ve her yeri kalplerle dolu beyaz bir tişört giymiş, ışıltılı mor bir taç takmıştı. Bana bakıp kuşkuyla dudaklarını büzdü. Gözleri gören biri gibi baktığımı fark ederek başımı çevirdim.

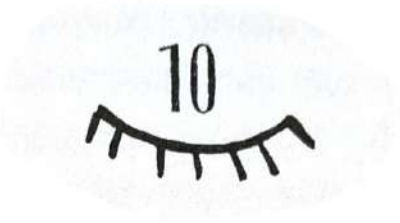
Ben'e doğru sıçrayıp beline sarıldı – ve tabii koltuk değneklerine de. "Ben!" diye böğürdü.

"Merhaba Samantha," dedi.

Kız gözlerini kırpıştırdı. "Benimle oynar mısın? Lütfenlütfenlütfenlütfen? Çok sıkıldım."

"Elbette oynarım ama sonra," dedi Ben. Başıyla beni işaret etti. "Şu anda Thera'yla meşgulüm."

Kız ters ters bana baktı. Masum bir şekilde omzuna doğru bakarak gülümsedim. Ve her nereden geldiyse oraya gitti. Büyük ihtimalle şeytanın kucağına.

Ben, beni en iyi arkadaşı ve aynı zamanda takımdaşı Teddy'yle tanıştırdı. Ben'inkine benzer bir şort giymiş kısa boylu, gür saçlı bir çocuktu. Yüzünün sağ tarafının buruşuk, lastiğimsi yaralarla kaplı olduğunu gördüm. Yaraları hem tüyler ürperticiydi hem de saygı uyandırıyordu. Öyle dik dik suratına bakacak bir tip olmadığımı belirtmek isterim ama kendime engel olamıyordum. Çok... göze çarpıyorlardı. Sonunda başını hafifçe çevirdi ve paspası andıran saçları yaraların üzerini biraz kapatarak, bakmak konusunda ahlaki bir ikilem yaşamış olmasam da, beni kurtardılar.

"Teddy'yle tanıştığımda, hastanede poposu havada yatıyordu," diye anlatmaya başladı Ben, ikimizi tanıştırdıktan sonra, "poposundan alınan deriyi yüzündeki yanık bölgeye nakletmişlerdi."

Böyle bir şeye nasıl cevap vermem gerekirdi? Konudan hiç rahatsız olmuşa benzemeyen Teddy'ye bir kez daha baktım. "Aa. Şey. Bu... çok... ilginç," dedim sonunda. Ve sonra tabii ki, bir çocuğun popo derisine hiç benzemeyen deriyi incelemek için yüzüne hızlı bir bakış attım.

Ben anlatmaya devam etti. "Teddy oda arkadaşımdı. Memorial, 222 numaralı oda. Birkaç test yaptırmak için gitmiştim ve bok gibi sıkılmıştım."

"Ben. Düzgün konuş," dedim ama ikisi de ben bir şey dememişim gibi konuşmaya devam ettiler. Teddy'nin beyaz kıçı hakkında ileri geri şakalaştılar. Teddy, kıçının Ben'in yüzünden daha yakışıklı olduğunu iddia ederken Ben, onun kutup ayısının ön dişlerinden bile beyaz olduğunu söylüyordu.

Ve sonunda Teddy, "Dostum. Kabul et. En iyi arkadaşım olmaya karar vermenin nedeni başın belaya girmeden bana *götsurat* diyebilmek," dedi. Öyle çok güldüm ki sonunda yunus gibi ciyaklamaya başladım.

Sonra yaklaşmakta olan yarışı yüksek sesle anons ettiler ve Ben, "Acele etmeliyim, Thera," dedi. Başıyla havuzu işaret etti. "Ânı yaşamanın zamanı geldi."

"Ânı yaşamakla ilgili ne biliyorsun?" dedim kıkırdayarak.

"Ansiklopedide okuduğum her şeyi."

Tekrar güldüm. Ben'in tuhaf ama tatlı, ünlem işareti gülüşüne benzemişti.

"Beş dakika içinde suda olacağım," dedi. Beni selamladı, Teddy de hoşça kal dedi ve birlikte uzaklaşıp mayolu çocuk kalabalığına karıştılar.

Ben'in annesi o öğleden sonra beni görünce söylediği ilk sözcükler şunlar oldu: "Dikkat et, önlüğümde köpek kakası var." Rahatsız ediciydi çünkü tam da bana sürpriz saldırı şeklindeki sarılmalarından biri sırasında söylemişti. Aslında köpek kakası kokmuyordu. Belli belirsiz tütsü, nane ve zarafet kokuyordu. Geri çekildikten sonra beni metal tribünlere, Mason'ın yanına götürdü. Çok utanıyordum. Dün gece üzerimde Loose Cannons tişörtüyle evine gidip beceriksizce kör taklidi yaparken, bunu kullanarak kardeşinin bana acımasını sağladığımı ve onun hayatına sızmaya çalışan çılgın bir hayranı olduğumu düşündüğünden emindim. Doğru değilse de çok küçük düşürücüydü.

Pekâlâ, çılgın hayran kısmı doğru olabilirdi. Yani bugün, bir

sonraki Loose Cannons konserine gitmem için bana yardımcı olacak bir ipucuna rastlasam... şey, üzülmezdim diyelim.

Selam verdim ama Mason selamımı almadı. Hatta hemen kenara kaydı ve galiba kayarken bir kadına çarptı çünkü birinin şaşırarak, "Aa," dediğini duydum.

Bayan Milton'la hoşbeş ettik. Bir yandan da duyularımla Mason'ın hareketlerini takip ediyordum (takip etmiyormuşum gibi görünmeye çalışarak). Gözeneklerinden çıkan öfkeyi hissederek düzensiz soluk alıp verişlerini duyabiliyordum.

Gerçekten.

Tamam, yakın zaman önce çok ünlü olmuştu ama nasıl onun etrafında olabilmek için buraya geldiğimi düşünecek kadar kibirli olabilirdi? Sessizce burnumdan soluyarak, yüzücülerin suda çıkardıkları *foş-foş-foş-foş* sesine ayağımla ritim tuttum. Mason'ın benden hoşlanmamış olması can sıkıcı ve moral bozucuydu ve... şey, tüm enerjimi emiyordu. Gerçekten gözü dönmüş bir hayranı olduğumu mu düşünüyordu yoksa beni çirkin mi bulmuştu? Muhtemelen ikisinden de biraz vardı. Artık makyajla uğraşmıyordum. Kendimi palyaçoya çevirebileceğim bir sürü şişe, bir sürü tüp ve pek çok fırsat vardı.

Nedeni ne olursa olsun Mason benimle konuşmayı reddediyordu. Ama başka bir seyirciyle şakalaşıp tribüne çıkmaya çalışan küçük bir kıza elini uzatıp yardım etmişti. "Hadi bakalım," dedi, ayağa kalkınca tribünün bir miktar havaya kalktığını hissettim. Mason'ın sesinde bir şey vardı. Canı yanmış, aklı karışmış ya da savunmasız gibiydi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama çok yoğundu.

Beni sinir etmesine izin verdiğim için kendime kızdım. Mason yalnızca bencil herifin teki değildi; ona taptığımı düşünen bencil herifin tekiydi. Ve fena hâlde yanılıyordu. Evet, müziğini seviyordum. Ve evet, grubun bir sonraki konserinin yerini öğrenmek için sağ böbreğimden vazgeçebilirdim. Ve elbette, muhteşem bir sesi olduğunu düşünüyordum. Ama bu, ona *taptığım* ve ona ya-

kın olabilmek için böyle saçma yöntemlere başvuracağım anlamına gelmiyordu.

Bayan Milton beni dirseğiyle dürttü. "Ben'in yarışı her an başlayabilir."

"Evet," dedim gizlice Ben'e bakarak. Havuzun yanında dikiliyordu, Teddy yüzünü gözünü tuhaf şekillere sokarken Ben'in bedeni gülmekten sarsılıyordu. "Yüzmeyi hep sever miydi?" diye sordum bacağımı kaşımak için uzanırken. Hızlı hareket edince yanlışlıkla Mason'ın koluna sürttüm. Çok ufak bir dokunuştu, saniyenin onda biri kadar sürmüştü ama aramızda şiddetli bir elektrik oluşunca irkilerek kolumu çekip göğsümde bağladım.

"Aslında," dedi Bayan Milton, sesi biraz tedirgindi, "birkaç ay önce Ben takımdaki başka bir çocukla kavga ettiği için yüzmeden uzak durmak istedi."

Ağzım açık kalmıştı. "Ben *kavga mı etti*? Sahiden mi?"

Bayan Milton mırıldanarak, "Bir kızla," dedi.

"Aa."

"Ben ona abayı yakmıştı," diye açıkladı, "ve Ben birinden hoşlandığında nasıl olduğunu biliyorsun. Kızlar ona ufacık bir ilgi duymasa bile tüm yolları deniyor. Ona bir video oyunu alabilmek için aylarca harçlığını biriktirdi."

"Twenty-one Stones mu?" diye sordum. Birdenbire hikâyenin geri kalanını duymak istemedim.

"Evet, o," diyerek doğruladı. "Neyse, oyunu kıza verdiğinde umduğu tepkiyi bulamamış." Sözleri heyecandan uzak ve duygusuz olsa da sesindeki anneliğe özgü koruyucu öfkeyi duyabiliyordum.

"Kız ne yapmış?"

"Oyunu çöpe atıp ona..." Durdu, toparlayıp bir kez daha denedi. "Ona *beyin özürlü* demiş. Kalbi çok kırıldı."

Göğüs boşluğumda şiddetli bir sızı hissettim, boğazım düğümlendi. Şefkatle bacağıma dokundu. "Ah, üzülme, tatlım. Okuldaki çocuklar onu böyle şeylere hazırlamıştı. O nazik, herkese güvenen, kolay bir hedef. Hem neyse ki Teddy var. Şimdi

de sen. Yanında hayat umduğu gibi gitmediğinde hissettiklerini anlayabilecek birileri var."

Donuk bir ifadeyle başımı sallayıp gözlerimi kapatarak kendimi toparlamaya çalıştım. Yanımda oturan Mason hâlâ taş gibiydi ama nefesinin yanağıma değdiğine yemin edebilirim. Bana baktığına, gözlerinin üzerimde olduğuna yemin edebilirim. Gerçekten bana mı bakıyordu?

Başımı eğip saçlarımın birkaç saniye yüzümü kapatmasına izin verdim. Sonra çenemi kaldırdım. Gözlerini hâlâ üzerimde hissediyordum – çöl güneşi gibi yakıyordu. Kucağımdaki ellerimle oynadım. Neden bakıyordu ki?

Mason'ı düşünmemeye çalışarak Ben'in yarışa hazırlandığı hiçliğe baktım. Havuzun kenarındaki ahşap bir bankta oturuyordu, o kadar çok gülmüştü ki yüzünde hâlâ gülüşünün izleri duruyordu. Yüzünü hafif eğrilten kırmızı deniz gözlüklerini taktı. Hani şu çenenizin şeklini bozup kafanızı şişman gösteren aynalar var ya, onlar gibi. Bir yumruğunu havaya savurarak, havuzdaki birini yüreklendirdi. Ağzının yukarı doğru kıvrılmasıyla içim çok kuvvetli, koruyucu bir muhabbetle doldu. Bazı insanların öyle çok katmanları oluyordu ki kim olduklarını göremiyordunuz. Ama Ben'e baktığımda onu *o* yapan her şeyi görüyordum.

İnsan neden onun gibi birini bile isteye incitirdi ki?

Sıradaki yarışı anons ettiklerinde Ben suya yaklaştı. Platforma tırmanırken uzun bir ara oldu. Yavaş yavaş ve incelikli bir şekilde hareket ediyordu, sanki ânın tadını çıkarıyordu. Nihayet platformun tepesine geldiğinde uzun bir süre orada durdu. Kendini platformun metal tırabzanlarıyla destekleyerek koltuk değneklerini çıkardı ve bizi bulana dek gözleriyle kalabalığı taradı. Sonra da gülümsedi.

İçgüdüsel olarak ben de gülümsedim ve tam elimi kaldıracakken durdum. Havada kalan parmaklarımla saçlarımı taradım.

Çok geçti. Anlaşılan Mason görmüştü. Boğazının gerisinden öfkeli sesler çıkardı.

Oyuna devam etmeye karar vererek, gözlerimi havuzdan ayırmadan bütün masumiyetimle, "İyi misin, Mason?" dedim.

Sıktığı dişlerinin arasından zoraki bir "Evet," çıktı.

En azından benimle konuşmuştu.

Dangalakça yaptığım hareketten bihaber olan Ben, kıyıya yaslanarak ayaklarını suya doğru gerdi. Soluğumu tuttum. Yanımda oturan Bayan Milton birbiri ardına fotoğraf çekiyordu.

Pat diye bir ses, etrafa sıçrayan sular ve tribünler alkışlarla çınladı. Ben suda kısmen felçli görünmüyordu. Güçlü ve kendinden emindi, diğer çocuklar gibiydi ama onlardan delicesine de farklıydı. Yarış devam ederken yanından geçen yüzücüleri izledim. Ağır ilerlemesine rağmen Ben, diğerlerinden avantajlıydı. Bilek hizasında tombul bir çocuk yüzüyordu. Ben son turunu yapmak için havuzun diğer ucunda dönerken arkasına baktı. Ve sonra yavaş yavaş hızını düşürdü ve çocuğun öne geçmesine izin verdi.

Gördüklerime inanamadım. Bile bile çocuğun onu yenmesine izin veriyordu.

Aslında bu beni hiç şaşırtmamalıydı. Hem de hiç. Ben, sadece... iyi kalpliydi. Britannica Ansiklopedisi Okurları Milli Topluluğu CEO'su, Daimi Dişlek Gülüşler Bölümü başkanı, Şişman Çocuğu Kazandıran Yüce İnsan.

Ben kimdim? Bilmiyordum.

11

Görüşümü tamamen geri kazanabileceğime dair o ilk umut kıvılcımından sonra bu fikre iyice kapıldım. O akşam, eğer tekrar görmeye başlarsam hayatımdaki taşların nasıl yerine oturacağını hayal ettim. Sahalara geri döneceğimi, eski okulumun koridorlarını, Sophie ve Lauren'le geçirdiğimiz öğleden sonraları düşündüm. Annemle olan sıkıntılarım da çözülecekti.

Elbette kuşkular da içimi kemirmeye devam ediyordu. Yeni bulduğum görme yetim geçici olabilirdi. Belki de doğa hatasını anlayıp beni mutlak karanlığa geri döndürecekti. Eğer acele edip neden, nasıl, neredeleri çözmezsem ufacık görüş alanım, açıklamasıyla birlikte geldiği gibi hızlı bir şekilde gidecekti.

En iyi tahminim, kafamdaki çatlağın katalizör görevi yaptığıydı. Ama yine de bu teorinin doğru olup olmadığını test etmeye kalkışmadım. Bir miktar daha görebilmek için çekiçle kafatasıma vurmak mı? Yok, ben almayayım. Şansa bakın, kendi kendimi yeniden karanlığa sürükleyecektim. Çok önemli bir noktayı gözden kaçırdığım hissini içimden atamıyordum. Kendimi abajura hapsolmuş bir güve gibi hissediyordum. Işığın etrafında sağa sola çarparken daha büyük resmi kaçırıyordum.

Oturma odasına girdiğimde, büyükbabam ve babam eski bir Beatles albümü dinleyerek John Lennon'ın ölümü hakkında komplo teorileri üretirlerken, ben bir enkazı andırıyordum. Tek-

rar Ben'i görmek zorunda olduğumu hissettim ve sadece ben görebileyim diye kullanılmayı hak etmeyen on yaşında iyi kalpli bir çocuk olduğunu düşününce de suçluluk duydum. Bu da beni, şu anda tek bir şey bile göremediğim için hayal kırıklığına sürükledi. Ve bu da Ben'i görmeye daha fazla can atmama neden oldu. Ve sonra da Ben'i tekrar görmek istediğim için suçluluk duydum. Sonra da lanet olası hislerimi neden sürekli göz ardı ettiğimi fark ettim. Sessizce oflayıp yüzümü koltuğun yastıklarına gömdüm.

"Sorun ne, tatlım?" diye sordu babam.

Neredeyse gerçeği anlatmak üzereydim –ciddiyim– ama sözcükleri ağzımdan çıktıklarında bir anlam ifade edemeyecekleri kadar fazla çarpıtmıştım. Bu yüzden sonunda iyi olduğumu, yalnızca başımın ağrıdığını söyledim ve odama dönüp kapıyı kapattım.

Odada biraz ileri geri yürüdüm. Biraz yatağın kıyısında oturdum. Biraz radyo dinledim. Sonra da yalpalayarak ayağa kalkıp bilgisayarın önüne oturdum ve Dr. Darren'ın sitesine girdim.

Bu Dr. Darren'a ilk başvuruşum değildi. Sağlık ölçeğinde hep kuruntulu insanlar grubunda olmuştum. Dördüncü sınıftayken bir süre hayali başparmak kanserim olmuştu. Bir de etobur ayak bileği hastalığı. Orta okulda yalancı tüberkülozum vardı. Bu durum tıbbi talihsizliklerime eklendi. Ailem pek ciddiye almadı. Ben de pek çok sahte tüberküloz hastası ne yaparsa onu yaptım: Dr. Darren'ın internet sitesine girerek tavsiye istedim.

İnternet sitesindeki fotoğrafından hatırladığım kadarıyla direkt olarak alnından çıkmaya başladıkları için yer çekimine karşı koymaktan yorgun düşmüş uzun ve çarpık çurpuk kaşları olan, kır saçlı bir adamdı. Sorulara doğrudan ve güçlü cevaplar veriyordu. Her zaman kaygılarımı aydınlığa kavuşturan ikna edici bir yaklaşımı vardı. Şu anda ihtiyacım olan şey de tam olarak buydu.

Siteyi keşfetmek epey zamanımı aldı. Sonunda soru-cevap bölümüne ulaştığımda, sorumu yazmadan önce parmaklarım bir süre tuşların üzerinde durdu. Sonunda şöyle yazdım: "Merhaba

Dr. Darren. Görme engelli birinin kafa travması geçirdikten sonra tekrar görebilmesi mümkün müdür?"

Beklerken tırnaklarımı kemirdim.

Bekledim.

Bekledim.

Sandalyemden kalkıp masamın önünde ileri geri yürüdüm, ellerimi silkeleyip fazla iyimser olmamak için elimden geleni yaptım. Sonunda gelen mesaj sesi duyuldu. Sandalyeme çöküp cevabını okuyabilmek için sayfayı aşağıya doğru kaydırdım. "İyi akşamlar Maggie. Korkarım ki cevap hayır."

Bir süre ensemi ovuşturduktan sonra cevabımı yazdım: "Bir kısmını bile mi?"

Dr. Darren: "Bir kısmı derken?"

Ben: "Yalnızca bir kişinin etrafını. Yani kafamı çarptıktan sonra birini görebiliyor olmak gibi."

Dr. Darren: "Kafanı çarptıysan ve birdenbire bir şeyler görmeye başladıysan, travmatik beyin hasarı geçirdiğinden halüsinasyon görüyorsun demektir. Ya da" –ekran bir süre durdu, o kadar uzundu ki tekrar ayağa kalkıp kollarımı göğsümde kavuşturdum– "psikiyatrik bir bozukluğun vardır."

Yatağıma çöküp kolumla gözlerimi kapattım. Birine danıştığımda başıma bunun gelmesinden korkuyordum. Kendi başımaydım.

12

Target'ta kadınlara özel hijyen ürünlerine ayrılmış olan koridor, mahsur kalmak için pek iyi bir yer değildi. Büyükbabam mağazada bir yerlerdeydi. Beni bu koridora sokup, "aradığım türde şeyler"in hemen önümde olduğunu mırıldandı. Ve sonra hemen döneceğini, balık tutmak için malzemeye ihtiyacı olduğunu ve ayak tırnakları için makas alması gerektiğine benzer bir şeyler söyledi ama tam anlayamadım. Sözcükleri genellikle biraz boğuk boğuk söylediğinden, ne söylediğini çoğu zaman anlamıyordum.

Onun aksine, diğer büyükbabam Brian'ın –ben ona Papağan Dede diyordum çünkü her şey ağzından iki kez çıkıyordu ("Okul nasıldı? Okul nasıldı?)– söylediklerini kaçırmak mümkün değildi. Papağan Dedem Kaliforniya'da yaşıyordu ve pek dedeye benzer bir hâli yoktu. Uzun boylu ve zayıftı, huysuz ya da inatçı olduğu söylenemezdi. Çünkü büyükbaba ya da dede unvanını hak etmek için, yaşlı, somurtkan, dik kafalı, kel ve şişman olmalıydınız. Ya da en azından büyük bir göbeğiniz, hızlı araba kullananlara söylenip durma eğiliminiz ve "canı cehenneme" ifadesine karşı bir sempatiniz olması gerekirdi. Ama bu sadece bendim.

Görüşümü kaybettiğimden beri büyükbabam en iyi arkadaşımdı. Bana, yaşıtım olan kızların yapamadığı iki şeyi sunuyordu. Birincisi, bana acımıyordu ve ikincisi, gözlerim görmüyor

diye bana farklı davranmaya kalkışmıyordu. Aynı şeyleri eski arkadaşlarım için söyleyemezdim.

Büyükbabam yarım saat önce odamaın kapısının dışından, "Target'a gidiyorum. Bir şey lazım mı?" diye seslenmişti. O sırada tam üç saattir internette kamp kurmuş, Tommy X'in tavsiye ettiği gibi "görünenin ötesinde" Büyük Sırrı çözmeye çalışıyordum (grubun ilk resmî internet sitesi yazısına dönüp tek tek okuyarak ipucu aramıştım). Hiçbir şey bulamayınca da ekran okuyucumun internetteki bir ansiklopediden okuduğu bilgileri dinlemiştim.

Dead Eddies'e hürmeten *A* harfi yerine önce *D* harfiyle başlamıştım. Dead Eddies bir zamanlar bana müziği ilk sevdiren gruptu. Tesadüfen "Her Şeyin Başlangıcı" adını verdikleri şarkıları, garip bir biçimde hayatımdaki değişimin sorumlusuydu. Ve bu yüzden, saygı icabı, önce *D*'den başladım. Her neyse, Tommy X'e küfrederken bir yandan da *D* harfini dikkatlice okuyordum ki büyükbabam odama gelip Target sorusunu sordu. Vahim derecede kızsal şeylere ihtiyacım vardı. Ve tabii ki büyükbabam benim için onların bulunduğu koridora ayak basmazdı. Yani iş başa düşmüştü.

Büyükbabamın kullandığı Ford kamyon o kadar eskiydi ki muhtemelen Musa Peygamber'i kiliseye o taşımıştı. Ama değiştirmeyi reddediyordu. Eskilerin yenilerden daha sağlam olduğunu iddia ediyordu. Belki de bu iyi bir şeydi çünkü büyükbabamın şoförlük becerileri biraz noksandı. Daha geçen yıl, berber dükkânında ufak çaplı bir kazaya neden olmuştu. Dükkânın otoparkına arabasını koymaya çalışırken fren yerine gaza basmıştı ve tıraş ona çok pahalıya mal olmuştu.

"Annem işte mi?" diye sordum büyükbabama, evden çıkarken.

"Evet," dedi. "Gün doğarken çıktı ve gece geç geleceğini söyledi."

Annemin evden uzakta geçirdiği her uzun günde olduğu gibi kalbim ani bir refleksle yine düğümlendi. Çocukça ve paranoyakçaydı ama ben hastanedeyken ortadan kaybolduğundan beri, geç

geldiği her günün eve bir daha dönmeyeceği gün olacağından, körlüğümün onu sonsuza dek korkutup kaçıracağından endişeleniyordum. Boğazımı temizledim ve "Peki ya babam?" diye sordum.

"Beş buçukta işe gitti." Hiç şaşırmamıştım. Babam kargalar kahvaltısını yapmadan kalkar, Manhattan'daki işine giderdi. Başarılı bir mülkiyet avukatıydı. Ne demekse. Bir gün kendine görev edinip bana açıklamıştı ve ben de kendime görev edinerek unutmuştum.

Büyükbabamın arabasında esnemeye başlamam yalnızca birkaç dakikamı aldı. Görüşümü ilk kaybettiğimde, çok fazla esnemeye başlamış ve sonra da sürekli neden esnediğimi merak eder olmuştum. Bu da daha fazla esnememe neden olmuştu. Doktorlardan biri konuyu şöyle açıkladı: Ani görsel uyarım kaybından dolayı esniyordum. Beynim, hiçbir şey olmadığını düşünerek gece olduğu sonucuna varıyordu. Başka bir deyişle, hayatım o kadar sıkıcıydı ki beynim uyku vaktinin geldiğini düşünüyordu.

O sıradaysa sadece büyükbabam hiç durmadan hava durumundan, hava durumundan ve yine hava durumundan bahsettiği için esniyordum. Sonra da diziyle ilgili güncel bilgiler verdi. Tarih öncesine ait ahmaklar dilini için sihirli bir diz değil, arada sırada kilitlenen bir dizdi. Sonunda, "Neden o sakat çocukla takılıyorsun? Bana sorarsan, senin için fazla küçük," dedi.

Daha fazla söyleyecek bir şey bulamadı. Sadece ağzını açıp geri kapattı. Hamleyi kaçırdı. Siyasal yerindelik sıfır.

"Büyükbaba," dedim azarlar gibi, "O sakat değil, spina bifida hastası. Yani omurgası ayrık. Ve yaşına göre gayet olgun."

Büyükbabam öksürdü. "Yüzmede pek iyi olmadığını duydum."

"Sana bunu kim söyledi?" diye sordum tuhaf bir biçimde Ben'i korumaya çalışarak.

"Hank." Hank, büyükbabamın arkadaşıydı. Her gün muhakkak kahve içip donut yemek için buluşurlardı.

"Hank, Ben'in nasıl yüzdüğünü nereden biliyor?" diye sor-

dum. Aslında cevabı zaten biliyordum. Hank fazla dedikoducuydu ve bu yüzden her şeyi bilirdi.

"Hank'in postacısının oğlu söylemiş," deyince gözlerimi devirdim. "Ailece çok zor günler geçirmişler. Büyük oğlan var ya, Mason? Şu deli fişek. Birkaç yıl önce okuldan uzaklaştırılmış. Babası öldükten sonra. Squeaky Guns diye bir rock grubundaymış."

"Loose Cannons," diye düzelttim Mason'ın hatırlatılmasından pek hoşlanmayarak.

Yolun geri kalanında sessizdim. Ve şimdi, Target'ın ortasında karaya vurmuş gibi dikilirken Mason Milton hâlâ aklımdaydı. Sersem bir aptal gibi orada öyle duruyordum. Öfkeyle burnumdan soluyarak yukarı doğru uzandım. Rafların yerini yanlış hesaplamıştım ve binlerce kutu tamponu gürültüyle yere devirdim. Toplamak için yere çömeldim, bir yandan da homurdanıyordum. Büyükbabamın beni burada bırakıp gitmesine henüz hazır değildim. Hilda daha mağazalarda yolumu bulmayı öğretmemişti. Tanrım, dün kaldırımda suratımı dağıtmadan zar zor yürümüştüm.

Arkamda ayak sesleri duydum. Sonra da bir kız sesi: "Of. Bu... çok fena. Toplamana yardım etmemi ister misin?" Teklifini reddetsem mi diye düşünürken biraz uzun bir sessizlik oldu, kızın beni tanıdığını fark etmesine yetecek kadar uzun bir süre. "*Maggie*?" dedi, şaşırdığı çok belliydi.

Eğer dikkatli birisi olsaydım, Sophie'nin sesini çoktan tanımış olurdum. Lise futbol sahasında ve ondan da önce milyonlarca kez duyduğum bir sesti. Normal olduğum günlerimi hatırladım. Pijama partileri, kahkaha krizleri ve yaz kampları.

Sophie'yle birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk, ilk karşılaştığımızda yedi yaşımızdaydık. Kızlı erkekli karma bir lig için katıldığımız ilk futbol antrenmanındaydık. O gün, takım arkadaşlarımızdan biri olan Trevor Wilson –horozibiği gibi saçları ve birinde görme tembelliği olan gözleriyle– sürekli Sophie'ye çelme takıyordu. O ve arkadaşları bunun komik olduğunu düşünüyorlardı. Bir oyundu. Ama ben aynı fikirde değildim. Zorbalığı gayet iyi bilirdim. Beni öfkeden deliye döndüren bir şeydi. Sophie'ye

defalarca çelme takmasından sonra arkasından hızlı adımlarla yaklaşıp omzuna dokundum. Arkasına döndüğünde kasıklarına dizimi geçirdim. Sophie'ye taktığı çelmelerin sonu, bizim Sophie'yle arkadaşlığımızın başı olmuştu.

Sophie aşırı uzun boylu ve aşırı kızıl saçlıydı. Bir şey düşünürken çenesine koyduğu ince uzun parmakları vardı. Biliyordum çünkü futbol oynarken işler ters gittiğinde birçok kez bunu yaptığını görmüştüm. Şimdi de aynı hareketi yaptığını hissettim. Ve acilen oradan kaçıp gitmek istedim.

"Merhaba Sophie," dedim.

"Şey, merhaba," dedi.

Acı verecek kadar uzun bir sessizlik oldu.

İçerideki tek ses, tepesindeki hoparlörlerden yayılan, babamın en sevdiği Foreigner şarkısıydı. Topuklarımla şarkıya ritim tutarak kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Sonunda, "Tanrım, seni şeyden beri... yani, seni o kadar uzun zamandır görmedim ki. Harika görünüyorsun," dedi. Sophie hep böyleydi. Nazikti. Onu bu yüzden seviyordum. Eskiden bunu ona söylediğimde o da beni nazik biri olmadığım için sevdiğini söylemişti. Bu bir iltifat mı yoksa bir hakaret miydi, bilmiyorum.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle," diyerek şaka yaptım. Bir süre durakladıktan sonra güldü. Gülüşü cırlaktı. Kulağa çok yanlış geliyordu.

Sohbet duvarları etrafımızı sarmışken, sıkıntılı bir hâlde bir süre orada durduk. Ağırlığımı diğer tarafıma verdim. Havadan sudan konuşmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım. Benim için hep çok zor olmuştu. Bir huniden kocaman bir taş parçası geçirmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum kendimi. Benim hunimden çıkan tek şeyse boğulmama neden olan toz zerreleriydi. Ayrıca, Sophie'yle sohbetimiz pek doğal da sayılmazdı. Son zamanlarda birileriyle konuşmak hep böyleydi. Ben hariç, elbette. Uzun lafın kısası: Gözlerimin görmeyişi insanları rahatsız ediyordu. Bu gayet açıktı.

Tuhaf.

Sophie hemen işe koyuldu, kutuları benim için yerden kaldırırken sesi boğuktu. "Şey," dedi sesi titreyerek. "Sensiz hiçbir zaman aynı olamadık."

"Dık" derken "futbol takımı"nı kastediyordu. Hepimiz arkadaştık. Genelde bir takımda bir ya da iki kişi fazla kız gibi ya da yapmacık ya da dedikoducu ya da gıcık olurdu. Ama ben takımdaki herkesi gerçekten seviyordum. Hastaneden ilk çıktığımda arkadaşlarım, ben körlüğe alışana dek yanımda olmak istediklerini söylemişlerdi. Biz bir takımdık, Tanrı aşkına. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz içindi. Ama benim gözlerim görmezken arkadaşlıklarım dengesizdi. Tatsızdı. Herkes hissediyordu. Ama bu konuda bir şey yapabilecek tek kişi bendim. Onlarla vakit geçiremeyecek kadar meşgul olduğumu söyleyip aramalarını, ziyaret taleplerini ve bir araya gelme tekliflerini geri çevirmeye başladım.

Tamam, arkadaşlıklarını reddeden ben olmuştum ama çok da kolay olmuştu. Şimdiyse Sophie'nin karşısında dururken boğazımda bir düğüm hissediyordum. Nasıl olmuştu da Sophie benden bu kadar çabuk vazgeçmişti? Düşünmeden duramıyordum: Neden uğraşmamıştı? Yürümeye çalışmak, yeni okul koridorlarını öğrenmek, içimdeki boşlukla savaşmak zorundaydım. Arkadaşlıklarla uğraşmak istememiştim.

"Seninle karşılaştığımı duyunca Lauren çıldıracak," dedi Sophie. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Lauren, başımdan en kolay attıklarımdandı – neredeyse rahatlamıştı.

Sessizlik.

Daha fazla sessizlik.

Foreigner şarkısı yerini Kenny G belasına bıraktı. Birdenbire boğuluyormuşum gibi hissettim.

Sophie boğazını temizledi. "Annem arabada beni bekliyor. Gitmem lazım. Ama seni görmek güzeldi."

"Seni de," diye mırıldandım. "Şey. Gitmeden önce?"

"Evet?"

Tanrım, bu çok utanç vericiydi.

Kutuyu havaya kaldırdım. "Bu ultra koruma mı?"

Durdu, kutunun üstündeki yazıları okuduğunu anladım. Sonra, "Evet, öyleymiş," dedi.

Vedalaştık ve koridorun sonuna doğru yürüdüm. Büyükbabamı beklerken gözlerimi kısıp başımı sağa sola döndürerek görmeye çalıştım. Bir şey, herhangi bir şey. Yaptığım işe o kadar derinden konsantre olmuştum ki pisliğin teki gelip kulağıma, "Kör müsün?" deyince korkuyla sıçradım.

Hiç utanıp sıkılmadan onu görmezden geldim. Bu konuda uzmanlaşmıştım. Hobilerimden biriydi. Artı, kör olmanın birkaç avantajından biriydi. Genelde yabancılar pes edip aynı zamanda sağır olduğunu ya da uygun bir cevap veremeyecek kadar yavaş olduğunu düşünerek gitmeden önce sadece bir kez laf atarladı.

"Kör müsün?" diye sordu tekrar, bu defa sesi daha yüksekti, nefesini suratımda hissediyordum. Bayat sigara, boktan İngilizce ve yaklaşık bir çeyrek yüzyıllık abazalık kokuyordu.

Kafamı başka yöne çevirip değneğimi yerde döndürdüm, onunla konuşmaktan daha iyi işlerim olduğunu göstermeye çalışıyordum. O işlerin ne olduğundan tam olarak emin değildim.

Konuşmaya devam etti. "Kör bir kız için oldukça seksisin."

Bu herif, şampuan şişelerinin üstüne neden kullanma talimatı yazdıklarının en mükemmel örneğiydi. "Öyle mi? Teşekkürler," dedim.

"Rica ederim."

Büyükbabam tam o saniyede ortaya çıkıp hayatımı kurtardı. Alçak ve pürüzlü sesiyle, "Yaşlı olabilirim ama güçlüyüm," dedi. Çocuk bir anda toz oldu.

13

O gece, arka verandaya çıkıp eskimiş Adirondack sandalyeye oturdum. Bazı akşamlar, evin beni ayakta tutamayacak kadar eğimli olduğunu hissettiğimde ve hava da benden yana olduğunda buraya çıkıp müzik dinler ya da gizlice cırcır böceklerine kulak verirdim. Bu gece sandalyeye çöküp bacağımın birini altımda toplandığımda komşunun fıskiyesinin sesini duydum. Hava yapış yapıştı, yağmur yağacak gibiydi ama öğlen klimalı evin içinde çok uzun süre oturmuştum. Ben'i arayıp kendimi tekrar onun hayatına davet ettirmemeye çalışacak kadar uzun. Ve markette Sophie'yle karşılaşalı sadece birkaç saat olmasına rağmen, hâlâ başarısız arkadaşlığımızın gevşek iplerine takılıp düşmüşüm gibi hissediyordum.

Tam da bu yüzden verandada, nefes alabileceğim bir yerdeydim. Artık kulaklık kullanmıyordum –duyma yetime zarar veriyorlardı– bu yüzden iPod'umu çalıştırdığımda Loose Cannons'ın "Transcendence" şarkısı kucağımdaki minik kablosuz hoparlörden yükseldi.

Bütün vücudum gevşedi.

Loose Cannons müziği son birkaç aydır beni bir arada tutan bir çeşit yapıştırıcı işlevi görmüştü, artık bana anlamlı gelen tek şeydi. Gözlerimi kapatıp şarkının sonuna kadar alçak sesle eşlik ettim. En sonda çalan orgla birlikte parmaklarımı bacaklarıma

bastırarak ritim tuttum. Yıllardır piyanonun başına oturmamış olmama rağmen, notaları hâlâ parmaklarımla havada çalıp orgda ait oldukları yere koyabiliyordum.

Sürgü cam kapı açıldı ve içeriden klimanın serinliği geldi. Nihayet işten eve dönmüş olan annem, her zaman giydiği kauçuk tabanlı Coach Sanders ayakkabılarıyla verandada hayalet gibi belirerek, "Onu kapatır mısın rica etsem?" diye seslendi.

Neredeyse kalkıp odama kaçacaktım. Annemle verandada yalnız kalmak, canımı yakan anıları gün yüzüne çıkarıyordu. Bir anda kendimi yeniden hastanedeki o yatakta yarı ölü vaziyette, kör ve zavallı bir hâlde uzanırken annemin nereye gittiğini ve bir gün geri dönüp dönmeyeceğini düşünürken buluyordum.

Anıları bir kenara ittim. "Ne yapıyorsun?" dedim müziğin sesini kısıp iki ayağımı da dümdüz ahşap çıtaların üstüne koyarken. Bir zamanlar ayağıma en az bir düzine kıymık batmadan verandada çıplak ayak yürüyemezdim ama yıllardır aşınmaktan ahşap artık pürüzsüzdü. Yumuşak ve kaygandı.

"Çiçekleri suluyorum," dedi, sesi şimdi verandanın öbür ucundan geliyordu. Her yaz açan sekiz bin yaşında bir aşk merdivenimiz vardı, annemin yetiştirmeyi başardığı tek şeydi. Kocamandı ve her yere yayılmıştı. Küçük bir çocuğu yutabilecek bir canavar gibiydi. Eylül geldiğinde, onu yine kış bahçesine, cam kenarına alacaktı. İçini çekti. "Aşk merdiveni biraz boynunu bükmüş."

"Belki de günde iki kez sulanması gerekiyordur," dedim sanki aşk merdiveni uzmanıymışım gibi. Elime sulama kabı almayalı yıllar olmuştu, o zaman da bir örümceği ezmek için kullanmıştım. Ayrıca zaten rüyamdaydı.

"Olabilir," dedi belli belirsiz.

Sessizlik.

Daha fazla sessizlik.

Bu gibi sohbetler insanın motorlu taşıtlar dairesinde kuyrukta beklemeyi iple çekmesine neden oluyordu.

Boğazımı temizledim. "Yağmur yağacak gibi," dedim.

"Hımm. Biraz," dedi.

Bu konuşma, görüşümü kaybettiğimden beri yaptığımız konuşmaların %99.9'unu özetliyordu. Konuşuyorduk ama gerçekten bir şeyler paylaşmıyorduk. Görebildiğim zamanlarda sohbetlerimiz hiç böyle değildi, bu kadar boşluklarla dolu değildi. Her boşluğu futbol toplarıyla dolduruyorduk, böylelikle neredeyse her yerde dolaşabiliyorduk. Şimdi ise ne zaman adım atsam bir çukura düşüyordum.

Evet, annem ben hastanedeyken her nereye gittiyse sonunda dönmüştü ve belki de kendince o günleri telafi etmeye de çalışmıştı. Eve geldiğimde üzerime çok düşmüştü. Evi bana göre düzenlemek için Hilda'yla çalışıyor, yeni bilgisayarıma alışmam için benimle ilgileniyordu. Ama sonra yavaş yavaş ellerini üzerimden çekip işine döndü.

Ev de sessizliğe gömüldü.

Hiçbirimiz annemin ortadan kayboluşundan bahsetmedik. Hızlı bir şekilde işe dönüşünü de konuşmadık. Yalnızca yeni düzene uyum sağladık. Ben hem eve hem Merchant's'a alışana dek birkaç ay evden çalışan babam oldu. Yanımda oluşu güven verici olmalıydı ama o, zamanın büyük bölümünü odadan odaya beni takip edip gevezelik yaparak geçiriyordu. Aynı şeyi daha önce büyükbabam hastalandığında bir kez daha yapmıştı. Büyükbabam, çarşıdaki en sevdiğim fırın olan Big Dough'dan aldığı paket paket kurabiyeleri eve getiriyordu. Herkes boşlukları doldurmak için elinden geleni yapıyordu. Ama buna rağmen, körlüğün ilk birkaç ayını yalnız geçirdim, avuçlarımı yeni küçük odamın duvarlarında gezdirerek var olmayan kapıyı arıyordum.

Ertesi sabah, babam beni mutfakta, bir kâse Cap'n Crunch yulaf ezmesinin üzerine eğilmiş hâlde buldu. Katıksız tembelliğimden dolayı en sevdiğim gevrek oydu. Kısa ve tombik kutusu raftaki diğer gevreklerden kolayca ayırt edilebiliyordu.

"Günaydın tatlım," dedi babam neşeyle.

"Günaydın," diye mırıldanarak cevap verdim, aydın olan şeyin ne olduğundan emin olamayarak. Korkunç derecede erken saatlerde kalkmak yaz tatilinde pek yaptığım bir şey değildi. Aslında uykuyu o kadar seviyordum ki sabah uyandığımda düşündüğüm ilk şey oydu. Ama son birkaç gecedir uykularım bölük pörçük ve düzensizdi. Nedenini de biliyordum. Hiçbir şey görmeyeli birkaç gün olmuştu.

Zaman ilerledikçe görüşümün azar azar geri döneceğini ummuştum, sonunda başka bir şey görecektim – herhangi bir şey. Ama günlerin sadece beceriksiz körlüğümle geçtiği beş para etmez birkaç günden sonra, bulanık karanlık sulara batıyormuşum gibi hissediyordum.

Ve bundan nefret ediyordum. Umutlanmaktan nefret ediyordum çünkü bazen beni batırmaya yetecek kadar derin olabileceğini de öğrenmiştim. Bu yüzden dün gece kendimi tutamayarak Ben'e mesaj yazmış ve kendimi zorla evine davet ettirmiştim. Ben'i kullandığım için kendimle gurur duymuyordum. Ama geldiğim şu noktada onu görmüş olduğumdan bile şüphe duymaya başlamıştım. Yavaş yavaş panikliyordum.

"Kahve?" diye sordu babam yanımdan geçerken.

"Ah, evet."

Hantal ama tatlı dilli babam en fazla bir ayı kadar nazikti. Küçük lig takımında, yedek sağ bek oyuncunun yedeği olarak büyümüş bir tipti. Esas oğlanın adamıydı. İlginç bir şekilde, anne babası ona iki isim daha vermişti, Melvin ve Samuel, birbirleriyle hiçbir alakalarının olmaması, babam henüz doğmadan önce anne ve babasının yaptıkları sıkıcı tartışmaların birer sonucu oldukları izlenimini veriyordu.

"Erken kalkmışsın," dedi babam dolapları gürültüyle açıp kapatırken. Mutfağımız titizlikle düzenlenip, dolapların üstüne Braille alfabesiyle içindekiler yazılıp yüzeylerine zarar verilmiş olsa da babam hâlâ en basit şeyleri bile bulmakta zorlanıyordu. Krema ve şeker mesela. Büyük bir irade gücüyle ayağa kalkıp sola doğru dört kusursuz adım atarak şekeri dolaptan –alttan

ikinci raf– almamak için kendimi tuttum. Babamın yapmasına izin veriyordum çünkü yapması gerektiğini düşünüyordu. "Bu sabah Hilda'yla görüşmen var mı?" diye sordu.

"Hayır. Yarın öğlen," dedim randevuyu iptal etmem gerektiğini aklıma not ederek. Dün, bir sonraki dersimizin karşıdan karşıya nasıl geçileceği hakkında olacağını söylemişti. Ve bence bu kulağa olağanüstü gelen fikir ilelebet beklemek zorundaydı.

Babam, "Dün sana bir posta geldi. Mikrodalganın üstünde," dedi.

"Nasıl yani, bildiğimiz posta mı?"

Bir fincan kahveyi pat diye önüme koydu. Fincandan yayılan buhar fındık kokuyordu. "İçinde birkaç üniversiteye ait DVD var sanırım." Sesinin normal çıkması için kendini zorladığı belli oluyordu.

"Yanlış gelmiş olmalı. Ben hiçbir okula başvurmadım."

"Engeli olan öğrenciler için en iyi programları araştırdıktan sonra annen senin yerine başvurdu." Klasik annem işte. Dün verandada bunu bana söylemesi için yeteri kadar zamanı vardı ama söylememişti. "Cal Poly muhteşem görünüyor. Ya da Missouri Devlet Üniversitesi."

Birkaç ay önce, üniversitelere başvuru yapmamak için harika bir bahanem olduğunu düşünmüştüm: Suç işleyip Merchant's'a zarar vermiştim. Ama sonra danışmanım yaptığım şeyin hafif suça girdiğini söylemişti – başvuru sürecinde dürüstçe ve özür dileyerek durumu anlatırsam pek çok üniversitenin hoşgöreceği bir şeydi.

İçimi çekerek, "Ben o okullara gitmek istemiyorum," dedim.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

Hiçbir yere. "Bilmiyorum."

Geçen sene üniversiteler beni rahat bırakmamıştı. Okul seçip seçmediğimi sormak için ayda bir arıyorlardı. O zamanlar kafamda tek bir soru işareti yoktu. Uconn'a gidecektim. Son dört yılımı annem için oynayarak geçirip sonra doğrudan milli takıma transfer olacaktım. Ama şimdi, üniversite uzak bir hayal gibi

görünüyordu. "Bugün biraz işim var ama belki yarın ya da ertesi gün bakabilirim."

Kaşlarının yukarı kalktığını hissedebiliyordum. "Planların mı var?"

"Bir arkadaşıma gideceğim."

"Sahiden mi? Kime?" diye sordu umutlanarak.

Sorusunu geçiştirmek için kahvemden bir yudum aldım. Gerçekten bilmek istediği şey, Clarissa Fernstermacher'le takılıp takılmayacağımdı. Başıma gelenlerden sonra onunla zaman geçirmem için beni zorluyorlardı. Doğuştan görme engelli olan Clarissa, "hoş tabiatlı" biriydi ve beni "engelimle barıştıracak" kişiydi. Bu yüzden onunla takılmak istemiyordum.

"Tanıdığın biri değil," dedim ilgisizce. Doğruyu söylemek gerekirse, Merchant's'tan hiç kimseyle arkadaş olma taraftarı değildim, özellikle de neşeli, aşırı iyimser ve insanı kulakları olduğuna pişman edecek derecede nefes almadan çene çalan Clarissa'yla. "Hafta sonu bu kadar erken saatte ne yapıyorsun? Büyük bir proje üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordum.

Nefesini tuttu. Gürültülü hareketlerle fincanıyla oynamaya başladı. Sonra da yalanını yumurtladı: "Sadece önemsiz birkaç şey aslında," dedi.

Göğsüme şiddetli bir ağrı saplandı.

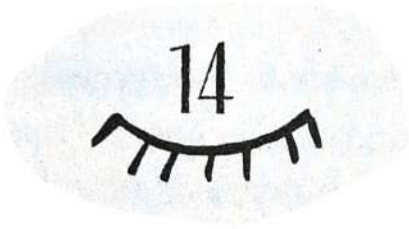
Babamla ortak olan tek yanımız müzik tutkumuzdu. O klasik rock tutkunuydu. Bu tutkusu, modası geçmiş plaklara duyduğu büyük ilgiyle ve kelepir merakıyla birleşince gayrıresmî satışları en büyük zaafı hâline getiriyordu. Cumartesi sabahları ilk işi benim yatağımın etrafında dolanmaktı – koridordaki ışığın çerçevelediği devasa bir gölge. Sabah sabah pek cezbedici değildi ama felaket derecede bulaşıcıydı. "Bugün tam otuz yerde satış var! Otuz! Ve on beşi kelepir malı olduğunu söylüyor!" derdi. Birkaç dakika sonra kendimi yataktan sallanarak çıkıp giyinirken bulurdum. Eski müzik albümleri için bu satışları didik didik aramak birlikte yaptığımız bir işti. Babamın tamamen benim olan tek parçasıydı.

Ama artık yoktu.

Nasıl bittiğinden emin değildim. O mu bana beraber gitmeyi teklif etmeyi bırakmıştı yoksa ben mi onu çok fazla geri çevirmiştim, bilmiyorum.

Babam boğazını temizledi. "Neyse. Gitsem iyi olacak. Akşam görüşürüz?"

Başımı salladım ve –birkaç saat önce kalkıp giyinip kahvaltı yapmış olmama rağmen– yatmaya gittim.

Günün geri kalanında hiç alışılmadık bir şekilde sessizdim. Yani ayak parmağımı kapıya çarptığımda ettiğim yaratıcı küfürleri ve duş alırken söylediğim üç Loose Cannons şarkısını saymazsak tabii. Bir de büyükbabama beni, Ben'in evine bırakabilir mi diye sormuştum ama bunların dışında çok sessizdim. Ben'in evine gidene kadar. Çünkü görmeye başladığım an kendime geliyordum.

Ben'le birlikte Miltonların mutfak tezgâhında –koltuk değneği ve âmâ bastonuyla– İngiliz pizzası yapıyorduk. Ben, bir çeşit *Sen Olsan?* oyunuyla ağzımdan laf almaya çalışıyordu. Ve neresinden bakılırsa bakılsın, bu oyun beni hoş olmayan iki varsayım arasında seçim yapmak zorunda bırakan bir soru bombardımanıydı (Sen olsan üzerine mancınıkla jiletler fırlatılmasını mı yoksa diline yedi çivi çakılmasını mı tercih ederdin?). En başından beri, mutfak masasının yanında duran sandalyelerden birine çökmüş gitarını tıngırdatan Mason'a bakmaktan kaçınıyordum. Yani başka bir deyişle, ona bakıyordum. Bir saat önce evlerine girdiğimde, Ben'i son gördüğümden bu yana görüşümün biraz daha genişlediğini fark ettim. Ve eğer bunun tadını her yere bakarak çıkarmasaydım pişman olurdum.

Elbette Mason da buna dahildi.

Kabul etmekten nefret etsem de, Mason'ın alışıgelmiş değil de ilginç bir çekiciliği vardı. Bilerek mi yapıyordu bilmiyorum ama

siyah saçları ona dağınık bir hava veriyordu, sanki terlemişti de eliyle saçlarını geriye doğru atmıştı. Yüzü bronzlaşmıştı, bir kızın asla karşı koyamayacağı keskin hatları vardı. Mason'ı sınıflandırmaya çalıştım ama takıldım. Halterciler gibi geniş bir göğsü, bir emoyu andıran siyah gözleri ve bir aktörünkine benzeyen saçları vardı. Tamamen alakasız ve bir o kadar da uyumluydu.

Beynimin başına buyruk davranarak haritada olmayan bir yöne saptığını fark ederek, bakışlarımı Mason'dan uzaklaştırıp Ben'in etrafına odaklandım. Çünkü buraya gelmemin ilk sebebi buydu. Cevaplar bulmak.

İlk tanıştığımızda Ben'in etrafında gördüğüm karanlık yok olmuştu. Artık her yeri güneş ışığı gibi aydınlatıyordu. Ve Ben'in etrafında çok canlı, parlak olan ışık, mutfak duvarlarından yandaki odaya sızıyor ve sonra yavaşça yok oluyordu. Görüşümün giderek genişleyeceğini ve sonunda her şeyi göreceğimi umut etmemek elimde değildi.

Ve tabii ki geldiği gibi gizemli bir şekilde gideceğinden endişelenmemek de elimde değildi.

Gözlerimi ayaklarıma dikerek sessizce içimi çektim. Yıllar önce bizim takım maçı kaybediyorken, koç hepimizi bir araya toplar, güçlü ve bilgili ses tonuyla, "Evren sizin lehinize planlar yapıyor, sadece gidin ve sağlam oynayın," derdi. Bu sözün ilk kısmını Paulo Coelho adında bir yazarın konuşmasından çalmıştı. İkinci kısım ise sadece biz aklımızı başımıza toplayalım diye yaptığı berbat bir denemeydi. Yine de çoğu zaman işe yarıyordu: Durum üstündeki mutlak gücümüzden vazgeçip yalnızca oynamaya odaklanırsak, kazanıyorduk.

Ve şu anda, Miltonların mutfağında dikilirken, görüşümle alakalı cevapların ne kadar çok peşine düşersem, cevapların benden o kadar çok kaçıp uzaklaşacağını fark ediyordum. Parmaklarımın arasından kayıp gidiyorlardı. Eğer oluruna bırakıp rahat olmaya çalışırsam ve görüyor olmamın tadını çıkararak cevapların bana kendiliğinden gelmesini beklersem, her şey yoluna girecekti.

Evren bizim lehimize planlar yapıyor.

Ben de bunu ispatlayabilecek ufacık bir görme yetisine sahiptim.

Bir oh çektim, boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginlik anında çözüldü.

"Thera," dedi Ben beni yeniden oyuna çekerek. "Sen olsan kalabalık bir stadyumun ortasında çıplak uyanmayı mı yoksa bir köpeğin burnundaki sümüğü içine çekmeyi mi tercih edersin diye sormuştum. Ayrıca ekstra sos ister misin diye de sordum. Ve ayrıca buzdolabının sağ çekmecesinden peyniri alabilir misin dedim."

"Bilmiyorum, evet ve tabii ki," dedim buzdolabına doğru dönerken.

Mason'ın mutfağa, Maggie'nin Sahte Körlüğü Gösterisi'ni en ön sıradan izlemek için geldiğinden neredeyse emindim. Bu yüzden buzdolabına ağır ve kaba adımlarla yürüdüm. Buzdolabında el yordamıyla arayıp dilimlenmiş peyniri bulmakta zorlanıyormuşum gibi yaparken Mason bir an gitar çalmayı bıraktı. Sinirli sinirli oflayıp alçak sesle anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Sonunda peyniri bulup buzdolabının kapağını kapattım ve ondan tarafa pis pis baktım. İçinde bulunduğum duruma pek yararı olmasa da kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuştu.

Mason'ın, çoğu zaman kör olduğumu unutan, on yedi yaşında bir kızın küçük oğluyla takılıyor olmasının tamamen normal olduğunu düşünen ve her hareketimi mercek altına almayan, beni rahatlatan Bayan Milton'a daha çok benzemesini isterdim. Beni tedirgin etmediği için, onun etrafındayken nadiren hata yapıyordum. Onunla konuşurken gözlerimi başka yöne çevirmekte, değneğimi komik bir destek olarak kullanmakta ve ara sıra bir yerlere takılıp düşmekte ustalaşmıştım. Ama Mason? O tamamen farklı bir hikâyeydi. Ve şimdi Ben'e doğru giderken gözlerimi Mason'ın öne doğru uzattığı ayaklarından ayırmak için çaba sarfediyordum. Geniş ve kocamandılar. Ne zaman karmaşık bir şeyler çalsa, başparmakları içe doğru kıvrılıyordu. Hareketinde sinir bozucu derecede kompleks olan bir şey vardı.

"Merhaba? Dünyadan Thera'ya? Zilyonuncu kez soruyorum:

Sen olsan kalabalık bir stadyumun ortasında çıplak uyanmayı mı yoksa bir köpeğin burnundaki sümüğü içine çekmeyi mi tercih edersin? Ve sen sormadan söyleyeyim, cevap hayır."

"Ne soracaktım ki?"

"Pas deme hakkın olup olmadığını. Pas diyemezsin. Çıplak uyanmak mı yoksa sümük çekmek mi?" dedi tek koltuk değneğiyle dengesini sağlayıp peyniri elimden kaparak.

Mason belki aynı soruyu defalarca kez duymaktan bıkmıştı. Belki köpek sümüğüyle ilgili güçlü fikirleri vardı ancak sebebi her neyse, kendi cevabını vermek için bu ânı seçmişti: "Çıplak olmak."

Aynı anda iki şey birden oldu: Birincisi, mantıklı düşünme yeteneğimi kaybettim ve ikincisi, yanaklarım kırmızının farklı tonlarına büründü. Neyse ki Ben, Mason'a bakmak için dönmüştü de suratımı fark etmedi. "Köpek sümüğü yerine çıplak olmayı mı tercih ederdin yani? Cidden mi?" diye soru Mason'a.

Mason, Ben'e yalnızca aile tatillerinde arabanın arka koltuğunda uzun saatler yan yana oturan kardeşler arasında geçen konuşmaları andıran komik bir bakış attı. "Tabii ki. Ama sen kıçındaki o koca doğum lekesinden dolayı köpek sümüğünü seçsen iyi edersin," dedi. Hemen arkasından Ben, Mason'ın üzerine sıçradı ve boğuşmaya başladılar. Kahkahalar, bağırışlar ve mutfak zemininde güreşmeyle olay sona erdi.

Bayan Milton, "Kesin şunu, ikiniz de," diye hafiften azarladı onları. Ayağında bir çift Birkenstock ve üzerinde çuval bezinden yapılmışa benzeyen bir elbise vardı. Kollarında bir sürü alışveriş torbasıyla mutfağa girdi.

İkisi de ayağa fırlayıp suçlu suçlu baktılar. "Sadece eğleniyoruz, anne," diye mırıldandı Mason. Sonra da annesini alnından öperek hoş geldin dedi.

Mason annesinin kolundan alışveriş torbalarını alırken gözlerinde saf ve içten bir şey gördüm. Onun hakkındaki tüm fikirlerimi sorgulamama neden olan bir şey. Beni ani ve mühim bir düşünceyle dağlayan bir şey: *Mason iyi biri.*

Yutkundum.

Aslında bütün Miltonlar öyleydi, özellikle de Ben. Şu an kendisinden istifade ettiğim insan. Bunu kabul etmek acı vericiydi, benim kafamda bile – sanki kafatasımın içinde taş öğütüyorlardı.

"Thera?" dedi Ben. "Sanırım telefonun çalıyor?"

Duymamıştım.

Kendimi görüş alanımdan çıkarıp sesli mesajlarımı kontrol etmek için koridora çıktım. Ben'in odasına giden köşeyi dönüp –aslında normalden çok uzun– bir süre orada bekledim ve sadece nefes alıp kendimi toplamaya çalıştım. Sonra kapıyı kapatıp ellerimle ahşap yüzeyde çantamı taktığım askıyı aradım. Yoktu, yerinde nemli bir havlu asılıydı.

Tuhaf.

"Thera," dedi Ben, sesi ağzı doluymuş gibi çıkıyordu, bana doğru gelen koltuk derneklerinin sesini duyuyordum. "Bunları ranch sosla denemelisin. Muhteşem."

Ben sayesinde görüşüm duvarlardan içeriye süzülerek odanın köşesine vurdu.

Ben'in odasında değildim.

Mason'ın odasındaydım.

Odayı Ben'inkinden ayıran duvara doğru baktığımda dondum kaldım. Daha az görüyor olsam da, sanırım duvarın yarısını falan görebiliyordum.

Ve sarsıcıydı.

Şaşırtıcı derecede boş ve temiz olduğundan, bir yetişkinin odasını andırıyordu. Hiçbir yerde kirli çamaşır yığınları yoktu. Yarı çıplak kız posterleri yoktu. Resimli spor dergileri yoktu. Odaya üç parçadan oluşan maun rengi sağlam görünümlü mobilyalar hâkimdi: dümdüz toplanmış bir yatak, bir şifoniyer ve bir masa. Duvarlardaki tek şey, Mason ve babasının doğal maun çerçeveli bir fotoğrafıydı. Evin her köşesine serpiştirilmiş binlerce fotoğraftan, bu siyah saçlı siyah gözlü adamın Bay Milton olduğunu biliyordum. Mason'ın yaşça daha büyük bir versiyonu gibiydi. Sürekli spor şortlar ve Uconn tişörtleri giydiğini biliyordum.

Ama gördüğüm fotoğrafların hiçbiri bunun gibi değildi. Fotoğraf yıllar önce çekilmişti, Mason küçükken – en fazla üç ya da dört yaşında olmalıydı. Mason, babasının kucağına yerleşmişti, ahşap iskelede oturuyorlardı. Çıplak ayaklarını suya sarkıtmışlardı. Mason kameraya sırıtıyordu ama babası eğilmiş oğlunun başını öpüyordu. Duyguları fotoğrafın her yerine yayılmıştı – benimseme, içten bağlılık, derin saygı.

Gözlerim yaşlarla doldu ve başımı çevirip nefes almaya çalıştım. Etrafa bakarak yeniden anlamaya çalıştım. Mason'ın odası her şeyiyle bir otel odasına benziyordu: aşırı düzgün ve aşırı temiz. Nedense onu burada, kaşlarını çatmış bir hâlde bilgisayarının üzerine kapanmış parmaklarıyla klavyede bir şeyler yazarken hayal ettim. Duştan çıkmış, belinde havlusuyla, omuzlarında minik su damlalarıyla ve ıslak saçları bir tarafa yapışmış hâlde odaya girdiğini görebiliyordum...

Duyulmayacak bir sesle homurdandım. Mason, etrafımda değilken bile kendimi budala gibi hissetmeme sebep oluyordu.

"Thera?" Ben odasından seslendi. "Nereye gittin?"

Cevap vermedim. Mason'ın masasının üstüne düzgünce yerleştirilmiş şeylere bakarken aklıma öyle bir fikir geldi ki neredeyse başım döndü. *Ya burada bir yerlerde Mason'ın konser mekânları listesi varsa?* Aylar süren Loose Cannons takıntım sonunda bu noktaya gelmişti: Mason'ın odasında, masasının üstündeki kâğıtlara bakıyordum ve müzik dünyasının en iyi korunmuş sırlarından birini çözmeye çok yakın olduğumun farkındaydım.

İlk bakışta Loose Cannons'la alakalı hiçbir şey göremedim. Bir çek defteri, hepsi Bayan Milton adına gelmiş ve bıçak ya da mektup açacağıyla düzgün bir şekilde açılmış fatura yığınına ataşla tutturulmuştu. Ben'in yüzme antrenmanları ve Bayan Milton'ın iş planının olduğu koyu kahverengi deri bir ajanda. Parlak kâğıda basılmış bir yığın el ilanı – Gece Serbest Paraşüt, Paraşüt 101, Connecticut'ta Serbest Paraşüt ve Paraşüt Algısı. Üzerinde Mason'ın yarım bıraktığı bir şiir olan tek sayfalık bir not kâğıdı. Şiirin adı, "Kasım."

Bir dakika. Şiir değil. Bir şarkı.

Kış geçti bahar geçiyor/ama acımasız rüzgâr hiç durmadan o şarkıyı çalıyor/her estiğinde beni kasıma götürüyor/Evet, babam gitmek istemedi/o kadar güçlüydü ki bilemedi/rüzgâr her estiğinde kasıma geri döneceğimi/Biliyorum, biliyorum, biliyorum/Artık hep kasım/Biliyorum, biliyorum, biliyorum/Artık hep kasım/Belki onu daha az hatırlıyorum/Ama bir daha asla özgür olamayacağımı biliyorum/çünkü ben her rüzgâr estiğinde kasıma dönüyorum/her rüzgâr estiğinde kasıma dönüyorum/evet her rüzgâr estiğinde kasıma dönüyorum.

Öyle derin bir acıydı ki kâğıttan sızıp yüreğime oturdu. Sanki ciğerlerime baskı yapıyordu. Buna sebep olanın ne olduğunu bilmiyorum –şarkının sözlerindeki acı, Bay Milton'ın fotoğrafının boğazımda bıraktığı düğüm ya da yalnızca Mason'ın odasında durup Loose Cannons'ın çözülmemiş sırlarına ait bir ipucuna rastlayacağımı umuyor olmanın verdiği şok– ama birdenbire başımın döndüğünü hissettim. Gözlerimi kapatıp sessizce inledim. Ön kapının açıldığını duyabilecek, koridordan gelen ayak seslerine dikkat edecek ya da yaklaşan sesleri fark edebilecek hâlde değildim. Sonra birden kapı kolunun döndüğünü duydum. Bir anda aklım başıma geldi.

Ve paniğe kapıldım.

Gözlerim kapıyla aynı anda açıldı. Mason ve yanındaki üç çocuk paldır küldür odaya girdiler. Birbirlerini iterek gülüşüyorlardı. Beni görünce aniden durdular. Mason'ın yüzünde büyük bir şok ifadesi vardı. Yerini hızla terbiyesizliğe bıraktı.

"Burada ne *halt* ediyorsun sen?"

15

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Acınası birkaç saniye boyunca sessiz ve kıpırtısız öylece durup yer yarılsa da içine girsem diye dua ettim. Benimle hemen hemen aynı yaşlarda görünen tanımadığım üç çocuk odada dolanıp ilgi ve dikkatle bana bakıyorlardı. Sol tarafımda her yeri piercingli, dar omuzlu bir çocuk vardı. Kaşları saç hizasına kadar yükseliyordu. Onun hemen arkasında ayaklarının üzerinde öne arkaya sallanan, kırmızı suratlı tıknaz bir çocuk duruyordu. En uzun boylu olan da –parmaklarının arasında bateri bagetlerini çevirip duran sırık gibi, dövmeli bir çocuktu–1968 model, güçlendirilmiş bir Mustang'mişim gibi iştahla beni inceliyordu. Mason arkadaşının soytarılığından habersiz, öfkeyle burnundan soluyarak bana bakıyordu.

"Kayboldum," dedim sonunda. Doğruluk payı yüzde yüzdü.

"Kayboldun," dedi.

Yutkundum. "Aynen öyle."

Mason cevap vermedi. Orada öyle durup gözleriyle beni olduğum yere çiviledi. Mason'ın düşmanca bakışlarını takmayan dövmeli çocuk, elindeki bagetlerle göğsünü kaşıyıp çenesiyle beni işaret etti. "Kanka. Yoksa yeni kızını bizden saklıyor musun?"

Mason gözlerini kapattı. Tuhaf bir şekilde çelişen duygularının üstesinden gelmeye çalıştığını hissettim. Derin bir nefes aldı,

göğsü yükselince omzuna asılı gitarı sallandı. Gözleri hâlâ kapalıyken ve tam nefesini geri bırakırken, "Kız arkadaşım değil. Adı Maggie, Ben'in arkadaşı. Görme engelli," dedi. Sözleri aşırı ölçülü, aşırı sessiz ve aşırı netti. "Ben'in arkadaşı" ve "görme engelli" derken sesindeki imayı sezmiştim. Deliye döndüm. Neden Mason sürekli benim hakkımda en kötüsünü düşünmek zorundaydı? Neden *bir kez* olsun doğru söylediğimi varsayamıyordu?

Bakışlarımı dövmeli çocuğun etrafına odaklayıp gülümsemek için kendimi zorlayarak sinirlendiğimi belli etmeden konuşmaya çalıştım. "Tanıştığıma memnun oldum. İsmin?.." Mason'ın gözlerini açtığını biliyordum çünkü onlardan fışkıran ateşi hissedebiliyordum. Ve umurumda değildi. En son ne zaman bu kadar öfkeye kapıldığımı hatırlayamadım –yıllar önce annemle tartışırken olabilir mi acaba?– ve tehlike bir şekilde kontrolden çıkmaya başladığımı hissettim.

Odadaki nefret havasından keyif alıyormuş gibi görünen dövmeli çocuk, "David Slater. O şeref bana ait, leydim," dedi. Bir elini öne doğru uzatıp sahnedeymiş gibi eğilerek, sanki öyle göz alıcıymış ki körler bile onu görebilecekmiş gibi selam verdi.

Piercingli olan çocuk, gözlerini devirerek David'e baktı. Boğazını temizleyip, sanki bir hediye ya da onun gibi bir şeymiş gibi iki kolunu birden uzattı ve görkemli bir tonla, "Ama daha da önemlisi, ben Carlos Santiago, org virtüözü," dedi. Utangaç görünen çocuğun omzuna bir tane patlattı. "Ve bu da Gavin Alexander."

Loose Cannons üyeleri. Gerçekte hiçbirini görmemiş olsam da isimlerini tanıdım.

Şoklanmış gibi başımı sallayarak merhaba demeye çalıştım.

Mason gitarı yatağının üstüne attı. Yastığa çarpan teller akortsuz bir ses çıkardı. Sonra iki kelime etti, yalnızca iki kelime. Gergin dudaklarının arasından beni hedef almışlardı: "Çık dışarı."

İşte o an Mason'a doğruyu söylemeye karar verdiğim andı.

Hemen şimdi.

Daha fazla katlanamazdım. Suçlamalarına, tepeden bakan ta-

vırlarına ve sesindeki iğneleyici tona daha fazla dayanamazdım. Tanrı aşkına, son birkaç ayımı sadece yeniden nasıl insan olacağımı öğrenmek için harcamıştım. Kıyafetlerimi nasıl uyduracağımı, sütümü fincanıma nasıl koyacağımı ve lanet olası odama nasıl gideceğimi öğrenmiştim. Peki ya Mason? Her şeyi vardı ve hiçbir şey umurunda değildi.

Sırtımı dikleştirip öne doğru eğildim ve işaretparmağımı ona doğru salladım. Alçak ve tehditkâr bir sesle konuştum: "Ne olup bittiğini gerçekten bildiğini sanıyorsun öyle değil mi, seni kendini beğenmiş, bencil, orospu çocuğu? Hiçbir *bok* bilmiyorsun."

Elimi yakalayıp bana doğru eğilerek devam etmemi bekledi. Birbirimize çok yakındık – aramızda birkaç santim vardı. Şiddetli bir enerji geçişi yaşıyorduk. Kehribar rengi gözbebeklerinin arkasında yanan bir şey vardı, daha önce görmediğim bir şey, acı ve öfke.

"İşte buradasın, Thera! Yolunu mu kaybettin?" Ben kapının aralığından bağırıp büyüyü bozarak içeriye daldı. "Ah, selam çocuklar."

Mason parmağımı serbest bıraktı ve ikimiz de beceriksiz adımlarla birbirimizden uzaklaştık.

Tuhaf bir sessizlik oldu ve sonra daha da tuhaf, acı verici bir sessizliğe dönüştü. David boğazını temizledi, dudaklarının köşeleri yukarı kalkmıştı. Yumruğunu Ben'e uzatarak, "Selam kardeşim," dedi.

Ben, koltuk değnekleri yüzünden biraz kaba bir şekilde olsa da yumruğunu onunkine vurdu. Sonra Mason'a döndü. "Lütfen grubun buraya prova için gelmediğini söyle."

Mason içini çekerek alnını ovdu. "Gavin'in komşuları geçen hafta gürültüden şikâyet ettiler. O yüzden evet, bu akşam burada prova yapacağız."

Ben çenesini yukarı kaldırdı. "Ben de burada sesten şikayetçiyim," dedi ve Mason güldü. Ben abisine doğru eğildi. "Hayır, ciddiyim. Thera ve ben bu akşam film izleyecektik, yani dinleyecektik ama siz çalışırken fazla gürültücü ve iğrençsiniz."

Carlos yüzünü buruşturdu. "Sert oldu."

Mason bir süre gözlerini sımsıkı kapattı. "Pekâlâ, sadece bu akşamlık idare edeceksin. Başka seçeneğimiz yok. Carlos çok uzakta oturuyor, Gavin'in annesinin kitap kulübü toplantısı var ve David'in evi çok küçük." Sonra da ayağa kalkıp kollarını bağlayarak odadan çıkmamızı bekledi.

Koridora çıkar çıkmaz Mason'ın grup arkadaşlarının gürültülü seslerini duydum. "Dostum, *o* da neydi?" ve "İkinizin arasında ne var?" falan filan. Mason'ın açıklamasını duymadan önce koridorda ilerledim. Mason'ın onlara konserleri hakkında gizlice bilgi almaya çalışan zavallı bir hayran olduğumu söylemeyeceğine inanmak aptallık derecesinde iyimser olurdu. Ve buna tanık olmaya dayanamazdım. Evet, sadece dakikalar önce Mason'a gerçeği haykırmanın kıyısındaydım ama şimdi –Ben'in arkasından kalan işi annesine devrettiği mutfağa giderken– Mason'a gerçeği söylemenin trajik bir hata olacağını fark ettim. Çaresizlikten söylediğim bir yalan olduğunu düşünecekti ve bana inanmayacaktı.

Oflayarak içimi çekip Mason'ın odasına gördüğüm şarkı sözlerini düşündüm. Sanırım bana güvenmediği için Mason'ı gerçekten suçlayamazdım. Babasını kaybettikten sonra hâlâ toparlanamamıştı. Hâlâ yaralı, kuşkulu ve bitkindi. Üstelik her şeyden daha fazla emin olduğum şey, Ben'i korumaya çalıştığıydı. Çünkü Ben daha önce kötü bir tecrübe yaşamıştı ve canı yanmıştı. Yine de hiçbiri bana bu kadar kötü davranma hakkını vermiyordu ona. O küçümseyen iğnelemeler, bana kendimi küçük hissettirmeye çalışması, hiçbirine hakkı yoktu.

Bayan Milton'ın yanındaki sandalyeye çöküp kaşlarımın arasına yayılan ağrıyı hafifletmek için masaj yaptım.

"Anne," diye sızlandı Ben, elinde bir bardak ot kokulu çayla yakın zamanda çekilmiş fotoğraf yığınının üzerine eğilmiş olan Bayan Milton'a. "Burası benim de evim, öyle değil mi? Burada olmaya Mason kadar hakkım var."

Bayan Milton hemen cevap vermedi. Onunla ilgili sevdiğim şeylerden biri buydu. Önceden hazırlanmış ezbere cevaplar veren ebeveynlerden değildi. Sandalyesine yaslanarak şüpheli bir şekilde Ben'e baktı ve "Kendini önemsizmişsin gibi hissetmeni anlıyorum," dedi. Çayından bir yudum alıp buharından dolayı burnunu kırıştırarak birkaç dakika daha düşündü. "Ama evi terk etmek zorunda değilsin ki."

"Şey, evet. *Prensip* olayı anne," dedi Ben çaresizce. "Neden sadece Mason boktan müziği için burada prova yapabilsin diye ben planlarımı iptal etmek zorundayım?"

Bugünü göreceğim aklımın ucundan geçmedi. Aziz Ben kıskanmıştı.

Bayan Milton, Ben'in durumunu tamamen anlıyormuş gibi başını salladı. "Evet. Tabii ki. Prensipler." Fincanının kenarında parmağını gezdirerek, "Abinin başarılı olmasını istemez misin?" diye sordu.

Ben başını geriye doğru atıp dramatik tavırlarla tavana baktı. "Olabilir," diye homurdandı.

"Mason uğraştığın işlerde seni desteklemedi mi?" dedi Ben'e dikkatle bakarak. "Yüzme antrenmanlarına gidip gelirken sana şoförlük yapmadı mı? Kaç kez senin karşılaşmalarına gitmek için öğleden sonralarını feda etmedi mi?"

Ben doğrulup bir sürü uygunsuz sözcükle karşılık vermemek için kendini tutuyormuş gibi baktı. Ağırlığını koltuk değneklerine verip bacaklarını öne arkaya sallayarak, "Olabilir," diye mırıldandı.

Bayan Milton bir yudum daha çay alıp kibarca gülümsedi. "O zaman anlayış göstereceğinden eminim."

Ben'in dudakları kıvrıldı ama bir şey söylemedi.

Bayan Milton gülümsedi. "Anlaştık: Ben Maggie'yi eve bırakıyorum ve siz ikiniz filminizi yarın seyrediyorsunuz."

16

O gece uyku tutmayınca bodruma inip annemin futbol DVDlerinden birini dinledim. Uykusuzluğumun büyük kısmı Mason yüzündendi –yakınındaki herkese bir sahtekâr olduğumu söylediğinden kuşkulanıyordum– ama bir kısmı da üst kattaki yatak odamda evhamlanmamdı. Mason'la yüzleşmiş olmamdan mı yoksa savaştığım duygulardan mı, emin değildim ama gece yatağa girdiğimde odamın karabasan gibi üstüme çöktüğünü hissettim.

Ev fazlalıklardan arındırılıp düzenlenerek benim için bıktıracak derecede güvenli hâle getirilmiş olduğundan DVDleri tam olarak nerede bulabileceğimi biliyordum – televizyonun hemen altındaki dolapta. Geçmişte, annemi uyandırmaktan aşırı endişelendiğim için videoları hep sessiz izlerdim. Toprağa gömdüğü geçmişini hatırlatmak istemiyordum. Ama şimdi sesi kapatmak benim için bir seçenek bile değildi.

Kafama taktığımdan değil. Son birkaç aydır annemden çok koptuğumu, öncelikler listesinden çıkarılmış olduğumu hissediyordum. Bu yüzden, annem beni fark etsin diye, sesi gerekenden biraz fazla açtım.

İlk birkaç dakika, hangi DVD'yi seçtiğimin farkında değildim. Duyduğum tek şey, profesyonel futbol oyunlarına eşlik eden seslerdi – kalabalığın sesi, düdükler, vuvuzelalar. Ama sonra: Babamın sesi.

Babam futbol maçlarında tamamen başka biri oluyordu. Koltuk hakemliği ve sürekli bağırışlarıyla, yanındaki yaklaşık elli kadar insanı sinirden kudurtacak kadar iğrençti. Babamın maçlardaki hâli, görmekten hoşlandığım bir yanıydı. Futbol oynamayı bıraktığımdan beri bu hâlini aşırı özlemiştim. Şimdi sesini duyunca kendimi hem berbat hem de çok mutlu hissetmiştim.

Eski ve uluslararası bir maçtı. Spikerin sesine bakılırsa, büyük olasılıkla İspanya'daydı. Küçük bir ses duyuyordum, benim sesim –Tanrım, ufacık bir çocuk olmalıydım– "Annem çok hızlı, değil mi baba?" diyordum.

"Olağanüstü," diyordu babam saygılı bir ses tonuyla.

"Büyüyünce ben de öyle olacağım," diyordum kararlı bir sesle.

Yüreğim burkuldu. Hep muhteşem olacağıma inanmıştım. Annemin sihrinin bana bulaşacağına. Yenilmez olacağıma. Ve öyle olmuştum, kısacık bir süreliğine. İç çekerek Afgan battaniyesini üzerime çektim, tam çeneme kadar, küçük ve güçsüz hissederek son futbol maçımı anımsadım.

Kasım ayıydı, sondan bir önceki sene. Rakiplerimiz, şehrin dışında fiyakalı bir özel okul olan McDonnell'in hazırlık öğrencileriydi. Takım arkadaşlarım ve ben çocukluktan beri birlikte oynuyorduk, bu yüzden neredeyse hiç düşünmeden, aynı makinenin parçaları gibi, ortak hareket ediyorduk. Ve o gece harikaydık. Bir nevi kendi kendimize oynamışız gibi, seyirciler için çok sıkıcı ama bizim için görkemli bir skor elde etmiştik. Son düdükle birlikte maçı 20-2 almıştık. Sonrasında Sophie, Lauren ve ben stadyumdan coşkuyla çıkıp futbol sezonunun son birkaç saniyesi hiç bitmesin isterken, gerekenden oldukça uzun bir süre otoparkta aylaklık etmiştik.

Sophie ehliyetini almıştı ve ailesi ona kocaman siyah bir Chrysler hediye etmişti. Üçümüz ona Bertha adını vermiştik. Bertha'nın en büyük özelliği dev kaportasıydı. O gece incelikten tamamen uzak bir şekilde arabanın üzerine yayıldık. Sonuçta, terli ve pistik, az önce McDonnell hazırlık sınıfından bir grup concona gününü göstermiştik ve bu hâlimiz kesinlikle hoşgörüle-

bilirdi. Ekim ayının sonuydu, hava kışı haber verircesine ayazdı. Ama güneş yeni battığından kaporta hâlâ sıcaktı.

Lauren doğrulup bacaklarını arabanın yan tarafından sarkıtarak bana baktı. "Ee, hayırdır, Sanders? O röveşatayı ne zaman öğrendin sen? Hayatımda öyle bir şey görmedim." Avucunun içiyle alnını tokatladı, gözleri yuvalarından fırlamıştı. İncecik ve çekici tavırlarıyla Lauren, beni biraz deli eden bu çılgın suratları hep yapardı. Gözlerinin üzerine düşen uzun sarı bukleleri vardı ve bu da beni deli ediyordu. Bir de kocaman memeleri vardı ki beni kıskançlıktan daha da çıldırtıyordu. Ne olursa olsun, onu seviyordum. Tutkulu ve hayat doluydu.

Omuzlarımı silkerek gecenin ilk yıldızlarına bakmıştım, söylediklerinden hem utanmış hem de çok mutlu olmuştum. Ama Lauren hep böyleydi. Hep bir şeylere hayrandı – Nick Jonas'ın karın kaslarına, Maroon 5'ın yeni şarkısına ve son dönemde bana. Son dönemde futbolda yeni bir çığır açmıştım. Herkes kadar beni de şaşırtmıştı bu durum. Nasıl yaptığımı bilmiyordum ama sahada ne yaptığımı düşünmeyi bırakıp sadece oynuyordum. Gatorade şişemi kafaya dikip, "Bilmiyorum. Oldu işte," dedim. Kalenin önünde duruyordum ve bana doğru gelen topu gördüm. Ağır çekimde, havada beni bekliyormuş gibiydi. Zıplayıp iki vuruş yaptım, yukarı ve aşağı. Bir ritim gibiydi, şarkının son iki notasıydı. Tam yerini bulmuştu. İçgüdüsel bir hareketti.

Sohbetin ortasında araya girmeyi her zaman çok iyi beceren Sophie, omuz atıp, "Anneni görmeliydin. *Kafayı yedi*," dedi.

Gözlerimi heyecanla ona çevirdim. "Sahi mi?"

Gülümseyip başını salladı. Göğsüm kocaman, sıcacık ve mükemmel bir hisle kabardı. Birdenbire eve gidip annemle mutfakta oturup koca bir kap dondurmayı kaşıklarken maçı bir kez daha gözden geçirmek için sabırsızlandım. Futbol ikimizin en büyük ve en önemli parçasıydı. İkimizi daha güçlü tek bir insan yapıyordu. Maggie-ve-annesi.

Lauren sırt çantasını karıştırıp pahalı görünen bir Fransız dudak balmı çıkardığında, Sophie'nin açık camından yayılan Dead

Eddies şarkısına mırıldanarak eşlik ediyordum. Dudaklarına bol miktarda balm sürüp, bitirdiğinde iyice birbirine yedirdi. Lauren'in annesi Nordstrom'da bir kozmetik mağazasında çalışıyordu ve mağazadan bir şeyler aşırmaktan çekinmiyordu. Ve Lauren de onları annesinin banyosundan aşırmaktan çekinmiyordu.

Sophie, Lauren'in dudaklarına imalı imalı bakıp derin bir iç çekti. Sonra işaretparmağının etrafında araba anahtarını döndürdü. Kendini annemiz olarak tayin etmişti. Konu Sophie olunca her şeyi boş verebilirdim. Biraz müsamahayı hak ediyordu. En iyinin iyisi, benim yıldızım, A'larla dolu bir karnenin kanlı canlı hâliydi. Kişiliğindeki bir iki noksan hoş görülebilirdi.

Sophie saçma bir biçimde ciddiyken, Lauren saçma bir biçimde sosyaldi. Ben ikisinin ortasında bir yerdeydim. Notlarım idare eder denebilecek durumdaydı ve çenem de eğlenceli olabilecek kadar fazlaydı. Ve gördüğüm kadarıyla olunabilecek en iyi yerdeydim. Evet, uzun bir erkek arkadaş geçmişim yoktu –beşinci sınıftan Dillon Young'ı ve son erkek arkadaşımı sayarsak hatırı sayılır beş sevgilim olmuştu– ama ben bir futbol ilahıydım ve önemli olan da buydu.

"İnanabiliyor musunuz," dedi Lauren konuyu değiştirerek, "sadece bir futbol sezonundan sonra..."

"Söyleme, söyleme!" diye bağırdım. "Âni bozacaksın. Unuttun mu? Az önce McDonnell bebelerine günlerini gösterdik."

"Biliyorum ama..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. Daha bir buçuk yıl olsa da, Lauren mezun olacağız diye şimdiden duygusala bağlamıştı. Takımımız dağılacaktı. Herkes kendi yoluna gidecekti. Lauren hep duygusaldı –en mutlu ve en üzgün arasında gidip gelirdi– ama yaklaşan mezuniyetimize, kanal tedavisi muamelesi yapıyordu. Şahsen ben, mezun olmak için can atıyordum. Üniversite takımında ve sonra da milli takımda oynamak için.

Kendimi delifişek gibi durdurulamaz hissediyordum. Bir mucize gibi.

Ve şimdi, tozlu bodrumumuzda bir Afgan battaniyenin altına sokulup dizlerimi çeneme kadar çekmişken, o gece iki elimi birden Lauren'in omuzlarına koyup kendimden emin bir şekilde gözlerine baktığımı anımsadım. Karpuzlu sakız ve Serum de Rouge dudak kremi gibi kokuyordu. Ve ona şöyle demiştim, "Her şey daha iyi olacak, biliyorsun."

Oysa sonunda ona söylediğim en büyük yalan olmuştu bu.

17

Hilda, "Saat on ikide," demekte zorlanan bir kadına göre, tam saat on ikide nasıl kapımda olunacağını biliyordu. Dakikası dakikasına. Mason bozgunu hayatımın neredeyse her alanını etkilediği için, randevumuzu iptal etmeyi unutmuştum. Bu yüzden güzel bir öğleden sonrayı Doğru Sokak Nasıl Bulunur ve Kavşaklarda Nasıl Karşıya Geçilir konularını öğrenerek geçirdim. Her ikisi de bir kolunda yeni doğmuş bir bebek, diğerinde bir koli yumurtayla kayak teleferiğine inip binmek kadar kolay ve doğaldı.

Bir saat kadar sonra, beynim paydos verdi ve U12 futbol antrenörümün hâlâ koca göbekli olup olmadığını, Hilda'nın dişlerinin daha önce dişçi görüp görmediğini, Nutter Butters'ın Fig Newton'dan daha iyi olup olmadığını falan düşünmeye başladım. Ve o sırada hayal kurduğumu fark eden Hilda sinirli bir sesle, "Söylesene Maggie, nerede kaldık?" diye sordu.

Tüm bildiğim, elim Hilda'nın dirseğinde terlemeye başlayacak kadar uzun süredir yürüdüğümüz ve Hilda'nın, "kaldırıma çık", "kaldırımda yürü" ya da "diğer kaldırıma geç" gibi şeyler saçmaladığıydı. Yani durum sadece yürümek ve kaldırımlarla ilgiliydi. Bu yüzden, "Şey... sanırım kaldırımın yanındayız?" dedim.

Yüzüme doğru ofladı ve "Etrafındakilerden bahset," dedi.

Son birkaç ay içinde Hilda'yla çok fazla vakit geçirmiştim ve çenesini kapatmanın en kolay yolunun ona duymak istediği şeyi

söylemek olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden ciddi bir şekilde, "Önümüzde trafik sesleri var, sanırım kalabalık bir caddedeyiz," dedim.

Alçak sesle uzun uzun bir şeyler mırıldandı. "Başka."

Sağ tarafımda bir yerlerde bir bayrağın dalgalandığını duyarak, her zaman kafamda olan müzikle onun sesini birleştirip ayağımla ritim tuttum. Görüşümü ilk kaybettiğimde diğer duyularımın hemen gelişeceğini düşündüm. Ama böyle bir şey asla olmadı. Etrafımdaki dünyaya nasıl kulak vereceğimi gösteren Hilda'ydı. Çevremden ipuçları çıkarmayı öğreten de Hilda'ydı.

"Birkaç binanın arasındayız galiba," dedim sonunda yüzüme doğrudan vuran rüzgârı dikkate alarak. Trafik polisi gibi iki kolumla birden gösterdim. "Orada dalgalanan bir bayrak var ve şey, patates kızartması kokuyor. Yani şehir merkezindeyiz, adliye binasıyla McDonald's'ın arasında gibiyiz?"

"Oof," dedi sadece ve bu iki anlama geliyor olabilirdi: Söylediklerim ya çok doğruydu ya da çok yanlış.

O akşam telefona cevap verdiğimde Ben'in ilk sözleri, "N'aber?" , "Selam, nasıl gidiyor?" ya da normalle uzaktan yakından alakası olan bir şey değildi. Sadece, "Deniz ayısı!" dedi. Yalnızca iki kelimeyle beni güldürebilmesi tuhaftı.

"Ben. Neden bahsediyorsun?" dedim sandalyemle küçük halkalar çizerek dönerken. Bir yandan da ağzımı kıpırdatarak, Loose Cannons'ın radyoda çalan yeni şarkısının sözleri olan "sonsuz iç patlama" kelimelerini tekrar ediyordum.

Kocaman bir iç çekip, "Thera, sorun şu; evrenin ana planında ciddi manada yanlış olan bir şey var ve onun adı da deniz ayısı," dedi.

Kıyafetlerimden gelen kurumuş ter kokusunu alabiliyordum. Öğk. "Neden?" diye sordum Ben'e, ayaklarımı sürüyerek dolabıma yürürken. Kıyafetlerimdeki etiketler renklerini gösteren boyalı pullarla işaretlenmişti (bir pul siyah, iki pul mavi, üç pul kır-

mızı falan diye gidiyordu). Hilda, sabah hepsini öğrenmem için uğraşmıştı ama işe yaramamıştı.

Mavi bir tişört bulup kafamdan geçirdim. Telefonu yeniden kulağıma götürdüğümde Ben, "Şunu bir düşünsene, Thera. Deniz ayısı: domuz gibi bir burun, parmak arası terlik giymiş gibi ayaklar, göbek, kuyruk ve keçi sakal. Bilerek yaratılmış olduğunu sanmıyorum. Bence kazara oldu," diyordu.

"Belki son dakikada yaratılmıştır?" dedim gülerek. "Bütün düzgün hayvan parçaları tükendikten sonra yani?"

Parmaklarını şıklattı. "Thera. Sanırım önemli bir şeyi keşfetmek üzereyiz. Bence Tanrı, 'Beş dakika içinde poker için arkadaşlarla buluşmam lazım. Elimde de hayvan yapmak için sadece bu saçmalıklar kaldı. Bari hepsini bir araya getirip adını da DENİZ AYISI koyayım,' dedi." Sersem sersem sırıttığını hissedebiliyordum. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum." Sonra hattın diğer ucunda boğuk bir ses duydum ve Ben homurdanarak, "Neden bu kadar erken?" dedi. Sesi bir tünelin diğer ucundan geliyor gibiydi, sanırım eliyle ahizeyi kapatmıştı. "Tamam. Peki. *Peki.*" Sesi birden yükseldi, "Mason ısrarla on dakika içinde antrenmana gideceğimizi söylüyor," dedi. Sonra bağırmaya başladı. "YANİ ORAYA YİRMİ DAKİKA ERKEN GİTMİŞ OLACAĞIZ. BU ÇOK APTALCA." Mason'ın odasındaki sahneyi hatırlayınca karnım istemsiz bir şekilde burulduu. Tam yirmi dört saat geçmişti ve hâlâ onu bir daha gördüğümde ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Pekâlâ," diye devam etti Ben. "Bugün Theraville'de neler oluyor?"

Boğazımı temizleyip konuyu değiştirmesine minnettar kalarak, "Yarım paket Doritos yedim –ve aklıma gelmişken muhteşemler ama benim *olayım* değiller– sonra internette birkaç ansiklopedi karıştırdım ve Hilda'yla bir ders yaptım," diye cevap verdim.

"Yok artık! Ansiklopedi mi?" diye bağırdı diğer söylediklerimin hiçbirini umursamayarak.

"Ben. Abartma," dedim ama sesim samimiyetten biraz uzaktı. O henüz on yaşındaydı ama ben bir yetişkin sayılırdım. "Evet,

ansiklopedi," dedim, "Radyoda eski şarkılarından biri çalınca, açıp Phantom Keys'e baktım. Şu okyanusla ilgili olan. 'Dalgaları Çalmak' ya da onun gibi bir şey? Çünkü sahiden: O şarkı. Çok çılgın. Sonra da Q harfine geçerek grubun org çalan üyesi Peter Quigley'yi okudum. 1900'lü yıllarda sağ eli bir trafik kazasında yaralandığı için sadece sol eliyle çaldığını biliyor muydun? *Yalnızca sol eli,* inanabiliyor musun? Ve acayip iyi."

Ben'in harften harfe atladığım ve kafayı müzisyenlere taktığım için kızıp eleştireceğini düşündüm ama yanılmışım. "MUHTEŞEM!" diye bağırdı heyecanla. Bir süre *P* harfiyle ilgili saçma sapan şeyler söyledi. Meşhur Pedros sayfalarca yer kaplıyormuş, pembe aslında bir renk değilmiş çünkü bilim adamları pembe ışık diye bir şey olmadığını söylüyorlarmış.

"Bilemiyorum," dedim. "Q'lara karşı biraz taraflıyım. Peter Quigley'le ilgili o yazı? *En iyisiydi.*"

Hatta sessizlik oldu.

"Ben?"

"Evet?" dedi sessizce.

"Sorun ne?"

Tekrar sessizlik oldu. Ben boğazını temizledi. Sesi normalden yüksekti, ilgisizce konuştu. "Hiç. Ben de Q harfi yok da."

"A, evet. Ona ne oldu, sahi?"

Yine sessizlik.

"Ben?" dedim sonunda, nasıl olduğundan emin olmasam da tuhaf bir şekilde duygularını incitmişim gibi hissederek. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet," dedi. Boğazını temizledi. "Şey... Okuldan bir hıyar, çantamdan Q harfini çalıp sayfalarını yırtarak yüz trilyon parçaya ayırmanın komik olacağını düşünmüş."

Yüreğim üzüntüyle kabardı. "Ben, çok üzgünüm," dedim fısıltıyla.

"Sorun değil," dedi yine yüksek sesle. "Gerçekten. Yani, bazı insanlar sadece..." İçini çekip tekrar denedi. "Bazı insanlar sadece hıyarın tekidir, bilirsin?" dedi.

"Evet, biliyorum," diye mırıldandım.

Yüreğim sular altındaydı ve boğuluyordu.

Bir iki saniye konuşmadık ve sonra Ben içini çekti, öksürdü ve aniden konuyu değiştirdi. "Thera, tamamen körken –yani kafanı vurup beni ve diğer şeyleri görmüyorken– en çok neyi görmeyi özledin?"

"Gökyüzünü," dedim. "Ve hâlâ özlüyorum."

"Nesini özlüyorsun?"

Büyük bir nefes alıp yanaklarımı şişirerek geri bıraktım. "Gün ağarmadan hemen önceki o dakikaları özlüyorum. Ne aydınlık ne karanlık olan o kısacık zaman dilimini. Nedense büyülü bir anmış gibi, sanki hiç uğraşmadan fevkalade bir şey yapabilirmişsin hissi veriyor. Güneş doğarken gökyüzünde oluşan kızıllığı özlüyorum. Ve bulutları. Yıldızları. Tanrım, yıldızları özlüyorum." İç geçirdim, vücudumu çökerten bitkin bir sesti. Bu kadar dürüst bir cevap verme niyetinde değildim. "Peki sen koltuk değnekleri olmadan yürüyebilseydin ne yapmak isterdin, hiç düşündün mü?"

Cevabı hızlıydı. "Hayır. Yapmak istediğim bir şey gördüğümde, hemen yaparım."

Telefonu kapattıktan sonra, Loose Cannons'ın sitesinde biraz zaman öldürdüm. En son baktığımdan beri başka yazı paylaşılmamıştı, o yüzden hayranların bir şeyler çıtlatmış olmasını umarak, önceki gün baktığım video yorumları kısmına döndüm.

Ama hiçbir şey bulamadım.

Bulabildiğim tek şey, geçen haftaki konserle ilgili az buçuk bilgi ve hava atmak için yaptıkları yorumlardı. Ve bir de kendini Cannon Dude olarak tanıtan rasgele bir ahmağın birkaç yorumu. Mahalle karısı gibi dedikodu yapıyordu. İlk olarak, Mason'ın acilen saçını kestirmesi gerektiğini iddia ediyordu. İkincisi: Carlos, gruptaki arkadaşlarıyla tek kelime etmeden konserden ayrılmıştı. Üçüncüsü ve en göze çarpanı: Büyük Sırrın anahtarı Gavin'di.

Gözlerimi devirdim. Lütfen. Gavin –bas gitar çalan ve solistleri olmadığında şarkıları söyleyen çekingen çocuk– dolap çevirecek tarzda biri olmaktan çok uzak olduğundan, böyle bir şeyi çekip çevirmesi zordu. Tanrı aşkına, tanıştığımızda yüzüme bile bakamamıştı.

Annem odama girdiğinde, geçen haftaki konseri dinlerken yatağa yan oturmuş ayaklarımı sallıyor, suratımı buruşturup sızlanarak kendime üzülüyordum. Müziğin sesini bastırarak, "Bugün Bay Fernstermacher aradı. Clarissa'nın" –derin bir çekip yanımdan hızla geçerek müziğin sesini kıstı– "edebiyat ödeviniz için sana ulaşmaya çalıştığını ve senin de onu geçiştirdiğini söyledi." Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra yeniden kapattım. Annemle konuşmak, lastikli bir çarşafı katlamaya çalışmak gibiydi: Ne kadar çabalarsan çabala, top top, eğri büğrü bir şey oluyordu. Neden boşuna uğraşacaktım ki? Annem yatağıma oturdu, minicik bedeni çarşafı kıpırdatamadı bile. Birdenbire ne kadar benzediğimizi fark ettim. İkimiz de ufak tefektik ve iri kemikli değildik. İkimizin de kestane rengi kabarık bukleleri vardı.

"Maggie," dedi yorgun bir sesle, "seni okuldan atmaması için müdürünüzle yaptığımız pazarlığı hatırlıyor musun? Başını belaya sokmayacağına ve notlarını yükselteceğine söz verdik." Bir anda nereden çıktığını anlamadığım bir şekilde kendimi kaybetmeye çok yakın olduğumu hissettim. Annem yüzümden bunu anlamış olmalıydı çünkü sesi tereddütlü ve tuhaftı. "Bak," dedi boğazını temizleyerek, "baban ve ben sana yasaklar koymak istemiyoruz."

"Neyi yasaklayacaksınız ki?" diye sordum. Neden öyle söylediğimi bilmiyordum. Belki çok yakınımda oturduğu içindi. Ya da belki bir konseri daha kaçırdığım için hissettiğim hayal kırıklığı devam ediyordu. Ama ne sebeple olursa olsun, soru bir kez ağzımdan çıkmıştı ve onu şaşırttığı kadar beni de şaşırtmıştı. Ve artık söylediğime göre, cevabını duymak için sabırsızlanıyordum. Okulda yaptığım şeyi duyduklarından sonra bile beni cezalandırmamışlardı. Karakoldan eve giderken sessiz ve kırgın bir tonla

konuşup beni odama yollamışlardı. Benden alabilecekleri hiçbir şey yoktu. Benim için önemli olan her şeyi zaten kaybetmiştim.

"Maggie," diye uyardı annem bitkin hâliyle cevap vermekten kaçarak.

Cevabımı almıştım.

Ağlamıyordum. Tam olarak değil. Sadece yutkunmakta zorlanıyordum. Annem konuşmaya devam ederken ellerimi göğsümde bağladım. "Bak, bana bugün Clarissa'yı arayıp projeye başlayacağına söz verir misin? Daha fazla kötü not almaya devam edemezsin."

Gözlerimi kapatıp bir kez başımı salladım ve Clarissa'nın numarasını tuşlamadan önce annemin odadan çıkmasını bekledim.

Clarissa ilk çalışta cevap verdi. "Merhaba Clarissa," dedim.

"Maggie! *Vay canına*! Aramana çok mutlu oldum!" dedi cırlayarak ve bir an telefonda balon patladığını sandım. Clarissa konuşmaya devam ederken telefonu tekrar kulağıma yaklaştırdım. "Sesini duymak çok güzel. Ne var ne yok? Bana kızgın mısın?"

"Yooo, hayır?" dedim. Doğru düzgün bir cümle bile değildi. Clarissa kouşurken araya girmek, ikili ip atlama oyununda iplerin arasına girmek kadar zordu. Pek susmuyordu.

"Offf! Neredeyse yüz milyar sesli mesaj bıraktım sana ve hiçbirine geri dönmedin," dedi titreyen sesiyle. "Neyse: Seni özledim! Yoğun muydun? *Dostum*, ben çok, çok yoğundum – kitap kulübü, pasta süsleme dersi ve izcilik." Nefes almak için yarım saniye duraklayıp beynime zorla sokacağı yeni bin kelimeyi düşündü. "Bean and Gone Kafe'de takılıyorum," dedi. "Yeni bir baristaları var ve *muhteşem*. Ne düşündüğünü biliyorum" –sesi benimki gibi çıksın diye hafif iğneleyici bir ton takındı– "'Clarissa, körsen muhteşem olduğunu nereden biliyorsun?' Dur anlatayım: Buzlu kahveme şeker isteyip istemediğimi sorarkenki ses tonundan bahsediyorum." Dramatik bir biçimde içini çekti. "Söyleyiş şekli şiir gibiydi. Bir *şiir*, Maggie. Bayılırsın. Bir cevher."

Kısa bir süre durunca yorum yapmamı beklediğini fark ettim. "Sahiden mi?" dedim. Düşünebildiğim tek şey buydu. Gözleri-

min görmemesi haricinde, Merchant's'taki öğrencilerle ortak hiçbir yanım yoktu. Özellikle de Clarissa'yla çünkü o... şey... Clarissa doğuştan mutluydu. Körlüğünü kabullenmekle ilgili bir sıkıntısı yoktu. Kaçırdığı şeylerle ilgili en ufak bir fikri yoktu. Öyle bir umursamazlığın, sevdiğim şeyleri –gökyüzünü, renkleri, *hayatı*– görmeyi arzulamamanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

"Evet," dedi Clarissa şen şakrak sesiyle. "Çarşamba öğleden sonraları orada çalışıyor. Gelecek çarşamba benimle gelmelisin! Ooooo... kesinlikle geliyorsun." Kulağıma doğru nefes verdi. Parmaklarıyla bir şeyin üstünde ritim tuttuğunu duyabiliyordum. "Ayrıca, ne var biliyor musun? Projemiz. Bu hafta proje için uğrayabileceğim tek zaman çarşamba öğleden sonra."

"Çarşamba öğleden sonra bana mı uğramak istiyorsun?" diye sordum yüzüm tavana dönük bir şekilde oyalayıp zaman kazanmaya çalışarak. *Tanrım, daha iyi bir insan olup notlarımı yükselteceğime, küfretmeyi bırakıp öğlen olmadan yataktan çıkacağıma söz veriyorum. N'olur, n'olur, n'olur, yeter ki edebiyat ödevim için bana başka bir arkadaş ver çünkü bu çok heyecanlı, fazla neşeli, çenesi düşük ve daha bir sürü şey işte. Eğer onunla birlikte saatlerce aynı odada kalırsak beynimin eriyip kulaklarımdan akacağından eminim.*

Ama anlaşılan beni dinleyen tek kişi annemdi. Çünkü tam o anda kapımı aralayıp, "Clarissa'ya çarşambanın uygun olduğunu söyle," dedi.

18

Günlerdir Mason'ı görmemiştim. Gerçi kafamda kendine edindiği yere bakarsak onca zamandır omzumun üzerinde pusuya yatmış da olabilirdi. O gün konuşmamı yarım bıraktığım için saatlerce pişmanlık duydum. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi sessizce çıkıp gitmek yerine, bağırıp tepinebilirdim ya da kapıyı falan çarpabilirdim.

Yanlış bir şey yapmamıştım.

Genel olarak.

Her neyse, sonunda karşı karşıya geldiğimizde söyleyeceğim şeyler çoktan kafamda hazırdı. Savaşa hazırdım. Yalnızca patlamayı bekliyordum. Yüzleşmeyi. Ama Miltonların oturma odasında yolumuz ilk kesiştiğinde ne oldu? Hiçbir şey. Mason orada olduğumun farkına bile varmadan yanımdan geçip gitti. Arkasından bakarken söyleyeceklerimi yuttum. O durumda kendimi müdafaa etmek beni sadece çaresiz ve suçlu gösterirdi. Hiçbir şey söylemedim. Peki sonraki gün? Hiçbir şey, hiçbir şey ve yine hiçbir şey.

Her gün böyle devam etti: Mason ve ben birbirimizi görmezden geldik.

Pekâlâ, ben onu görmezden geliyormuşum gibi davranırken o beni görmezden geldi. Ama esas itibariyle aynı şeydi. Mason'ı anlamak da zordu, umursamamak da. Olay sadece Loose Can-

nons değildi. Onunla ilgili her şeydi. Sürekli siyah kot pantolon ve siyah tişört giyiyordu. Sürekli. Aşırı sıcak olduğunda bile. Ayrıca, yürüyüşünde de ilginç bir şey olduğunu fark ettim. Sanki hem *yapacak önemli işlerim var*, hem de *hiç acelem yok* diyordu. Bir de düşünürken, altdudağını emmek gibi kendine has, tapılası bir alışkanlığı vardı. Kendime bile itiraf etmekten utansam da bu hareketi aklımı başımdan alıyordu.

Hepsi bir yana, ben yakınındayken yüzündeki küçümser ifade, sırtı bana dönük duruşu, yanımdan geçerken botlarının zeminde çıkardığı ses, bana tartışmanın kaybeden tarafında olduğum izlenimini veriyordu. Ve çok öfkeleniyordum.

Birkaç gün sonra Ben'le odasında yan yana oturmuş bilgisayar oyunu oynarken, "Mason'ın derdi her neyse tatlılıkla halledersen sevinirim," dedim ve Ben, "Pislik gibi davranıyor çünkü senin kör olmadığını, sadece bizi kandırdığını düşünüyor," dedi. "Öyle olmadığını ona anlatsan iyi olur, Benjamin Milton," dedim ve o da, "Anlattım, hem de yirmi bin kez ama bana inanmıyor," dedi.

Hepsi buydu. Mason ona yaklaşmak için erkek kardeşini kullanan zavallı, kara sevdaya tutulmuş, olmayacak bir şeyin peşinde koşan bir hayran olduğumu düşünüyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Doğal olarak Ben, abisini savunuyordu. "Bir gün anlayacaktır, Thera," dedi. "Sadece insanları tanıması zaman alıyor. Babam öldüğünden beri biraz içine kapandı." Ben ilk kez babasından bahsediyordu. Sessizliğine saygı duyuyordum. Sonuçta insanın sırlarla dolu sandıklar saklamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Benimki koca bir mezarlık gibiydi. Bu yüzden sadece oturup Ben'i dinledim. "Babam öldüğünde berbattım," diye devam etti. "Bir volkan gibi ağladım."

"Volkan mı?" diye sordum.

Çenesini yukarı kaldırıp duruşunu dikleştirdi. Birdenbire on yaşında bir çocuğun bedenine sıkıştırılmış kırk yaşında bir adam gibi göründü. "Evet. Patlayarak yani. Böyle şeyler olduğunda bir çıkış yolu bulmak zorundasın ki yaşamaya devam edebilesin.

Biraz zamanımı aldı ama şimdi iyiyim. Babamı özlüyorum ama alıştım." İçini çekip bir süre camdan dışarıya baktı.

"Ama Mason?" diye devam etti, bana doğru dönerek. "Hiç ağlamadı. Hislerini içine attı. Ağladığı tek an, okuldaki çocuklardan birinin, Mason'ın peş peşe üç kimya sınavında başarısız olmasıyla dalga geçtiği zamandı. Dönüp çocuğa yumruk attı. Tam çenesine. Yere devirdi." Bir kez daha içini çekti. "Bir hafta uzaklaştırma aldı."

Mason'a daha az kızgın olduğumu hissederek dudağımı ısırdım ama hâlâ ondan rahatsız oluyordum. Ve evet, bir noktada ondan nefret ettiğimin tamamen farkında olsam da diğer yandan ona deli gibi âşık olduğumun da farkındaydım. Son derece sinir bozucu bir durumdu. Canımı daha çok sıkansa onun nazik ve terbiyeli biri gibi davranabileceğini bilmemdi. Buna tanıklık etmiştim. Peki bana neden müsamaha gösteremiyordu?

Tamam, örnek bir vatandaş değildim. Her zaman doğru kararlar vermiyordum. Dünyadaki en nazik insan değildim. Ama yine de. Eğer grubun peşine takılmış bir hayran olsaydım, Mason odadayken çok hevesli olduğumu göstermez miydim? Evet gösterirdim. Mason odadayken çok hevesli görünmüş müydüm? Hayır.

En azından fark edilir bir şekilde değil.

Sonunda, Mason ve benim ihtiyaç duyduğumuz şeyin şüpheleri gidermek olduğuna karar verdim. Konuşmak. Ona her şeyi anlatmak akıllıca bir fikir olmasa da sadece önemli olan noktayı anlatabilirdim – yani ona yaklaşmak için Ben'i kullanmadığımı. Mason'a bu kadarını borçluydum. Bu yüzden o akşam, Ben elinde ekstra kalın bir ansiklopediyle tuvaletin yolunu tutunca, Mason'ı aramaya gittim.

Onu bulmak kolay değildi. Mason'ın yatak odasından süzülen gitar sesine doğru yavaş yavaş ilerledim. Ayaklarım kapıya çarpınca durdum. Mason'ı göremeyeceğimi umuyordum, Ben'in odasından son birkaç gündür evin her yerine yayılan ışığın onun odasını –olay yerini– kapsayacağını düşünmemiştim.

Ama kapsıyordu.

Görüşümün istikrarlı bir şekilde artıyor olmasından umutluydum ama Mason'ın odasını onurlandıran ışığın dış kısmının loş oluşu odaya, beni her nedense biraz geren gizemli ve karanlık bir hava veriyordu. Mason yatağında oturuyordu, gitarı kucağındaydı. Yatak başına yaslanmak yerine yatağın ortasında bağdaş kurmuştu – şaşırtıcı derecede çocuksu ve saf bir pozisyondu. Anlaşılması güç, ince bir dürüst yanı vardı. Her şeyi aleniydi. Gençti. Kırılgandı. Saftı.

Bana Ben'i hatırlattı.

Onu izlediğimin farkında olmadan mırıldanmaya devam etti. Ağzını her açtığında midemin kasılmasına neden olan o aynı cezbedici sesle. Aynı ölçüde hem nefret ettiğim hem âşık olduğum sesti. Tuvaletten gelen ansiklopedi sayfalarının hışırtısı dışında tüm ev sessiz bir seyirci gibi, benimle birlikte dinliyordu. Altdudağımı ısırarak tam orada durup bir elim kapı kolunda onu izledim. Gitar çalışını hiç görmemiştim. Yani böylesini. Tabii ki, birkaç gün önce mutfakta oturup Ben'le birlikte *Sen Olsan?* oynarken gitarını tıngırdatmıştı. Ama bu daha öte bir şeydi. Bu akşam uzayda bir yerlerde, notaların arasında kaybolmuştu. Bu akşam o yalnızca Mason'dı. Sonunda avuçlarımı şortuma silip odaya girdim ve, "Şey, Mason? Konuşabilir miyiz acaba?" dedim.

Mırıldanmayı bıraktı, parmakları hafifçe gitarın tellerine takıldı. Ve sonra, benden tarafa bakmadan, çalmaya devam etti.

Ben de bunu bekliyordum. Bazı açılardan işleri de kolaylaştırıyordu. Duruşumu dikleştirip, "Bak..." dedim. Cümlenin geri kalanının ses tellerimden kendiliğinden çıkıvereceğini düşündüm ama öyle olmadı. O yüzden boğazımı temizleyip kendimi zorladım. "Sadece Ben'e gerçekten değer verdiğimi ve asla onu incitecek bir şey yapmayacağımı bilmeni istedim. Geçmişte yeteri kadar canı yanmış."

Ben hakkındaki hislerim kalbimde toplanırken göğsüm sıkıştı. Beni bu kadar etkilediğini hesaba katmamıştım. Ama nedense duygularım son günlerde çok yoğun ve şiddetliydi. Kendimi

korunmasız hissediyordum. Kırılgan. Düşüncelerimi devam etmeme yetecek kadar toplamam birkaç saniyemi aldı ve Mason konuşmadı. Neden olduğundan emin değildim. Ama anlaması pek kolay biri değildi. Benim gibi yaralıydı. Uyum sağlamak konusunda benden iyi iş çıkarmıştı. Ailesinin hatırı için düzelmiş olabilirdi, onlar için kendini zorlamış olmalıydı. Ailesinin iskelesiydi, her şeyi bir arada tutmaya yarayan destekti.

Ben ailem için neydim acaba?

Tavana bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Sözcükler ağzımdan yuvarlanırken tavandaki beyaz alçıya odaklandım. "Her neyse, eğer seni rahatsız edecek bir şey yaptıysam, özür dilerim. Son birkaç ay benim için çok zordu..." Boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşlarla doldu.

Kahretsin.

Şimdi onları hissedebiliyordum, içimde oluşmaya başlayan minik çatlakları, artık tanıdığımdan emin olmadığım, son birkaç haftadır ortadan ikiye bölünmüş, Mason'ın önünde duramayacak kadar kırgın kendimin kırıklarını.

Buradan çıkmak zorundaydım.

"Her neyse, kardeşin benim için bir çeşit cankurtaran oldu," diye devam ettim çabucak. Odadan geri geri çıkmaya çalışırken sözcükler üst üste bindi. Sesim titreyerek kısıldı ve ağlarken konuşmaya çalışan her sesin yaptığını yaptı. "O... şey, o sadece Ben, bilirsin? Kibar, çok tatlı ve komik. Sanki eğer onunla yeteri kadar uzun süre takılırsam bana da bulaşabilirmiş gibi geliyor." Gülümsedim ve bulduğum kapı koluna can yeleği gibi sıkıca yapıştım.

Mason'ın iri silueti gözümün önünde yüzüyordu. "Sanırım sadece, sırf benden hoşlanmadın diye Ben'in hayatından çıkmayı planlamadığımı bilmeni istedim." Elimin arkasıyla yanağımdaki ıslaklığı sildim. Sonra da topuğumun üstünde dönerek onu orada bıraktım. Ve koridorda Ben'in odasına doğru koşarken Mason'ın sonunda çalmayı bıraktığını fark ettim.

. . .

O akşam verandada düşüncelere kapılmış bir hâlde iPod'umu cebimden çıkarmaya çalışırken, Mason'ın önünde eriyişimi yeniden hatırlayarak analiz ediyordum. Ve bir de Hilda'yla bir sonraki buluşmamızdan yırtmak için kasıtlı bir kazayla bileğimi burkmaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordum. O sırada sürgülü cam kapı açıldı ve bir kadın sesi arkamdan, "Maggie?" diye bağırdı.

Çığlık attım –yani, gerçekten çığlık attım– ve yalpalayarak sese doğru döndüm. iPod'um muhtemelen bir daha asla bulamayacağım bir yere savruldu. "Kimsiniz?"

"Clarissa!"

Clarissa.

Çarşamba olmuş muydu? Ah, Tanrım: Çarşambaydı. Ensemi ovuşturdum. "Ah, merhaba Clarissa," dedim sesimi sempatik tutmaya çalışarak.

Değneği ayaklarıma pat diye vurana dek bana doğru yaklaştı. Sağ elimi iki elinin arasına aldı ve selamlaştık. Elimi nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalçama yaslanmıştı ve sol elimde diğer kalçamdaydı. Parmaklarımı heyecanla sıkarak, "*Selaaaam*. Umarım babamın beni biraz erken bırakmış olması sorun değildir? Hastanedeki akşam kontrollerinden önce beni bırakabileceği küçük bir boşluğu vardı. Offf, çantam *o kadar. Felaket. Ağır ki*. İçi kitap dolu. İçeri girip başlasak mı?" dedi.

Elimi çekerek şortuma sildim. Çocuksu bir hareketti ama yine de yaptım. "Şey, olur," dedim.

Odama girdiğimizde elindekileri yatağımın üstüne bırakıp cehaletle ilgili ödevimiz hakkında kendi kendine yaptığı tuhaf konuşmalardan birini yaptı. Ben de o sırada Mason'a söylediklerimi düşünerek Clarissa yokmuş gibi davranma işine koyuldum. Bir yandan da Mason'ın nasıl göründüğünü ve sesinin nasıl çıktığını düşündüm. İçimi çekerek dikkatimi yeniden Clarissa'ya yönelttim. Hâlâ konuşuyordu. Buzlu kahve yapan çocukla ilgili uzun

bir konuşmaya başlamıştı. Belki gereğinden fazla şey paylaştığını düşünüp durur diye bekledim ama durmadı. Pasta süsleme dersinde tereyağlı kremadan yaptığı süsü uzun uzun anlatmaya başladı. Sonunda, "Gerçekten pasta süsleme dersi mi alıyorsun?" diye sordum.

"Evet," diye şakıdı dostça, kendimi biraz suçlu hissettim. "Neden olmasın?"

"Sadece biraz zor görünüyor, o kadar," dedim ellerimi ceplerime sokup sonra da çıkararak. En sonunda göğsümde birleştirdim. Boğazımı temizledim. "Yani, ne yaptığını görmedikten sonra ne anlamı var ki?"

"Şekerleme," dedi titreyen sesiyle. "Olay şekerlemede. Ganaj ve turunçgilli kaymak. Kremşanti. Fondan. Ve *ah*, beze. Ayrıca pasta süslemek çok eğlenceli! Ve çok kolay. Yapman gereken tek şey yavaşça, acele etmeden yaptığın işe odaklanmak – krema torbasının pozisyonu, ona uyguladığın baskı, falan filan. Gelecek derse gelmek ister misin? Kesinlikle gelmelisin. Çok neşeli birisin; sınıftakiler seni sevecektir. Pastayı berbat etsen bile önemli değil çünkü gerçekten, yine de tadı pastaya benziyor!"

"Ha," diye homurdandım masama doğru yürürken belli belirsiz. Bilgisayarımı açıp şu ödeve başlamaya kararlıydım. Ancak yarı yolda Clarissa'nın devasa çantasına takıldım. Anlaşılan çantayı odanın ortasına yerleştirmeye karar vermişti. Oflayıp puflayarak kenara ittim. "Bu çantada ne var, Tanrı aşkına?"

Bir bardaktan gelen buz şıkırtısını ve yutkunma sesini duydum – buzlu kahve olduğunu tahmin ettim. O sırada, "Buraya gelebilmek için birkaç saatliğine babamın ofisine gitmek zorundaydım. Görmesi gereken hastalar vardı. Birinin mesanesi mi ne dikilecekmiş. O yüzden kitaplarımı yanımda götürdüm, yoksa orada saatlerce oturup meslektaşlarıyla prostat, penis ve kıtık konuşmalarını dinlemek çok sıkıcı."

"*Fıtık*," diye düzelttim ve sonra da çocuk gibi sırıttım. Çünkü: Penis komikti.

"Her neyse. Fıtık," diyerek konuyu kapattı. "Ve tabii... kitap-

lar! İki taneyi aynı anda okuyorum çünkü postadan ikisi birlikte geldi ve önce hangisini okuyacağıma karar veremedim. İkisi de *çok* güzel görünüyordu. Okumayı sever misin? Bitirince sana veririm. Çılgına döneceksin, kendini kaybedip öleceksin. *Aşk hikâyesi* okuyorum."

"Ben almayayım," dedim böyle bir dönemde romantizmin ayrıntılarını keşfetmeye meraklı değildim. Ve ayrıca, şimdiye dek Braille'in sadece ilk seviyesini öğrenmeyi başarmıştım, basit bir yer değiştirme şifresi gibiydi. Bugünlerde kitapların çoğu, daha karmaşık olan ve benim hâlâ öğrenmeye çalıştığım ikinci seviye Braille'le yazılıyordu.

"*Emin misin?*" dedi cıvıl cıvıl sesiyle. "O adamlara âşık olursun! *Büyülü Öpücük*'teki adam bana Loose Cannons'ı hatırlatan şu manyak güzel bağımsız grupta çalıyor! Baterist acayip yetenekli. Ve solist, Mason Milton, insanı büyülüyor..."

Bir anda dilimi yutmuşum gibi öksürdüm.

"İyi misin?" dedi Clarissa.

Ellerimi çok istekli bir şekilde çırptım. "Evet. Çok iyiyim. Ben sadece..." Boğazımı temizledim. İki kez. "Loose Cannons'ı seviyor musun?"

Kahkahayla güldü. "Loose Cannons'ı hastalık derecesinde seviyorum. Aslında kafamda o kadar çok yer tutuyor ki unlu mamüller ve onlar dışında başka hiçbir şey için yer yok."

Sandalyemde hareketsiz oturdum. "Hımm."

"Evet," dedi. "Loose Cannons'ın şarkı sözleri. Beni öldürüyor. *Eternal Implosion* insanın içine işliyor, Maggie. Mükemmel. Eşsiz."

"Hımm," dedim tekrar. Çünkü ben de aynı şeyleri düşünüyordum. Ama dürüst olmak gerekirse başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Çok şaşkındım. Clarissa benim müzik tarzımı sevecek bir tipe benzemiyordu. Zaten tekrar konuşmaya başladı, sorun değildi.

"Bir arkadaşım, Jase Crenshaw," dedi. "Mason Milton'ı tanı-

yor. Doğru söylüyorum, gerçekten. *Mason Milton*. Brighton'da birlikte okuyorlar."

Birden ona doğru çekince sandalyem gürültü bir ses çıkardı. "Mason ona Büyük Sırrı söylemiş mi?" diye bağırdım heyecanla.

Yatağın üstüne çöktüğünü duydum. Parmaklarını duvara vurdu. "Hayır. Söylememiş, hayır." Derin bir iç geçirdi. "Sence nasıl görünüyor? Çok seksi olduğunu hissediyorum. Ya da çok güçlü."

"İkisi de. Kesinlikle ikisi de," dedim iç geçirerek.

İç geçirdim.

Yüce Tanrım. Kendimi tutamıyordum.

"Neyse," diye şakıdı Clarissa. "Ben Büyük Sırrı çözmenin çok zor olmadığını hissediyorum. Muhtemelen internet sitesinin ortasında bir yerlerde *kocaman* bir ipucu var. O kadar bariz ki göremiyoruz, değil mi? Kesinlikle daha çok takılıp beyin fırtınası yapmalıyız."

"Kesinlikle," dedim hemen. Çünkü gerçek şuydu, Loose Cannons konserine gidebilmek için yapabileceğim bazı fedakârlıklar vardı. Ve Clarissa Fernstermacher'le takılmak bunlardan biriydi.

19

Ayağıma kusursuz bir şekilde uyan, bir dolap dolusu ayakkabım olmasına rağmen, görüşümü kaybettiğimden beri sadece parmak arası terlik giyiyordum. Kışın bile. Neden böyle yaptığımdan tam olarak emin değildim ama ince tabanlarının çevremi hissetmeme, etraftaki minik değişiklikleri sezmeme ve yerin eğimini anlamama yardımcı olduğundan kaynaklandığını düşünüyordum. Ya da yalnızca ayakkabılarımı bağlayamayacak kadar tembeldim.

Nedeni ne olursa olsun terliklerimin verdiği mesajı seviyordum. Şöyle diyorlardı, *Bence ayak parmaklarım güzel* ve *Yakın zamanda giyinip süslenmek gibi planlarım yok* ve *Bugün hukuki yaptırımlardan kaçmaya çalışmak gibi bir niyetim yok.*

Ayaklarım sürekli açıkta olduğu için hep buz gibiydiler ve bu yüzden de hayalet gibi beyazdılar. Ben'le birlikte odasında yerde yan yana oturup televizyon seyrederken ayaklarım Ben'in bronz ve aşırı kirli ayaklarının yanında çok fazla göze çarpıyordu.

"Ayakların nasıl bu kadar pis olabiliyor?" diye sordum koltuğa yaslanarak.

Omuzlarını silkti. "Son zamanlarda ayakkabı giymiyorum çünkü ayakkabılarımın terhane ayakkabısı olduklarını öğrendim. Yeni ve köle işçilerin yapmadığı bir ayakkabıya ihtiyacım var ama annem işiyle çok meşgul. Sonuç: Çıplak ayak dolaşıyorum."

"Terhane ayakkabısı nedir?"

"Üçüncü dünya ülkelerinde beş yaşındaki çocukların yaptığı ayakkabılar. Geçen gün haberlerde çıktı. Anlaşılan en sevdiğim ayakkabılarım köle işçiler tarafından birbirine yapıştırılmış. Ayakkabılardan tamamen vazgeçip ayakkabısız yaşayabilirim." Ben konuşmaya devam edip başıyla kapıdaki beyaz spor ayakkabıları işaret ederken gözlerimi devirdim. "Onları kulağına tutarsan, günde bir sent için çalışmaya zorlanan, işkence gören binlerce çocuğun sesini duyabilirsin."

Cevabım, ben burada olduğumda Mason ve David'in her zaman kapandıkları Mason'ın odasından gelen boğuk bir kahkahayla bölündü. Mason'ın odasındaki yakışıksız hareketimden sonra doğru düzgün konuşmamıştık ama son birkaç gündür ben etraftayken omuzlarındaki gerginliğin daha az olduğunu fark ediyordum. Ben'le benim olduğum odaya da daha sık geliyordu. Sonuç olarak, ufak konuşmamın etki etmiş olabileceğini düşündüm. İtiraf ediyorum, aramızdaki büyük boşluğa yerleştirilmiş küçük ve ince bir tahta parçası var gibiydi. İkimizin de ağırlığını kaldırmaya yetmezdi ama bir zamanlar düşündüğüm kadar uzak olmadığımızı söylemem için yeterliydi.

Yine Mason'ı düşündüğüm için kendime kızıp homurdanarak Ben'in pis ayağını hafifçe tekmeledim. "Pislik sana çok yakışmış," diye takıldım.

"Kendine gelmiş olmana sevindim, Thera. Belki şu öpücük işini tekrar düşünebiliriz?"

Dirseğimle kaburgasını dürttüm. "Ben Milton'ı öpmemem için nedenler: Bir, benden yedi yaş küçük. İki, abim olmadığı hâlde, öyle olduğunu sanıyor. Üç, dişinde ızgara peynirli sandviç kalıntısı var.

"Hasiktir. Doğru mu söylüyorsun?" dedi işaretparmağıyla dişlerini ovalayarak.

"Dört, küfretmek için yaşı çok küçük ama yine de küfrediyor. Ve beş" –sesimi alçalttım– "dün yatağının altında gizlenmiş bir Loose Cannons CDsi buldum."

"Hasiktir," dedi yine, bu defa daha yüksek sesle. Bacaklarını

kurbağa gibi altına yaymış, burnunu Ben'in dizine yaslamış köpeği bile kaşlarını kaldırdı.

Köpeğe bir bakış attım. Samimiyetle. Wally, Ben'e fazla düşkündü.

"Lütfen Mason'a CD'den bahsetme," diye fısıldadı Ben sanki bir James Bond filmindeymiş ve ben az önce çok gizli bir dosyayla ilgili bir gerçeği deşifre etmişim gibi.

Bir süre seve seve işkence edebilirdim ama Bayan Milton başını içeriye uzatıp, "Benjamin Thomas Milton, senden bugün ne yapmanı istemiştim?" dedi.

Ben'in kafası sahnedeymiş gibi geriye düştü ve gözlerini tavana dikti. "Lavaboya döktüğüm diş macununu temizlememi?"

"Başka?" diye sordu Bayan Milton.

Ben, yanaklarını şişirip sonra dudaklarını sallayarak bütün havayı serbest bıraktı. "Odam karınca yuvasına dönmeden önce yerdeki Doritos'u süpürmemi."

"Bu konuyla şimdi ilgilenir misin, lütfen? Yarın gündüz vardiyasındayım ve erken yatmam gerekiyor. Geçen sefer odanı temizlediğinde olduğu gibi, gece yarısı süpürge sesi duymak istemiyorum."

Ben, benden özür dilercesine omuzlarını silkip kalktı ve beni cansız, bulanık ve kısıtlanmış görüş alanımla bıraktı. Yine de dakikalar sonra koridordan uzun adımlarla yürüyüp beni fark etmeden oturma odasından geçen Mason'ı seçebilecek kadar görüyordum. Sokak kapısından çıkıp, kapıyı birkaç adım arkasındaki David için açık bıraktı. David'in gözleri, eşikten geçmeden hemen önce bana takıldı. Aniden durdu.

Soluğum kesildi. Geçen gece ben odasından çıktıktan sonra Mason grup arkadaşlarına ne anlatmıştı acaba? Bir sapık olduğumu mu? Akıl hastası bir hayran? Birdenbire, kendimi karavan parkında kasırgadan sağ salim çıkmaya azmetmiş ahmaklardan biri gibi hissettim. Fırtına kapıma dayanmıştı ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

David bir elini göğsüne koydu. Nefesimi tutup baltanın düş-

mesini bekledim. "Hâlâ kalbimdesin," dedi. "Maggie Sanders: Gizemli kız. Her zamanki gibi harika görünüyorsun." Sonra yanıma çöküp omzuna benimkine vurarak, "Bana bir iyilik yap ve şu Mason'ın odasındaki sahneyi açıkla? Mason hiçbir halt anlatmıyor," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Mason şüphelerinden arkadaşlarına bahsetmemişti demek. Kolundaki dövmeye bakarken elimi sallayarak David'i geçiştirdim. "Hiçbir şey değildi aslında. Sadece, bilirsin işte... bir yanlış anlaşılma."

"Yani sen ve Mason'ın arasında bir şey yok mu?"

Boğazımda tuhaf bir gıdıklanma hissettim. Yutkundum. "Hayır."

Uzun ve ince bacaklarını öne doğru uzatıp, koltuğa yaslanarak ellerini başının arkasında bağladı. "Bu güzel yaz akşamında, saatin sekizinde burada oturup eski filmleri izlemenin bir nedeni var mı?" Televizyona göz atıp korkmuş gibi kendini geri çekti. "Aman Tanrım, düşündüğümden daha kötü: *Dans Edebildiğini mi Düşünüyorsun*?"

Omuz silktim.

"Cumartesi gecesi olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, n'olmuş?"

"Yani biz Strand'e gidiyoruz. Dead Eddies bu gece orada yeniden bir araya geliyor ve sen de gelmelisin."

"Dead Eddies mi? Şaka yapıyorsun?"

Dudağının bir kenarıyla gülümsedi. "Şaka yapmıyorum."

"Vay be!" Dead Eddies, şeydi... *Dead Eddies*'ti işte. Onları ezelden beri seviyordum. Yine de, gözlerim görmeden Mason'ın yakınında olma düşüncesi midemin düğümlenmesine neden oldu. Aslında onun yakınında olma düşüncesi bana her seferinde aynı hissi yaşatıyordu.

Yutkundum. "Carlos ve Gavin de geliyor mu?" diye sordum.

David kot pantolonundan çıkmış bir ip parçasını çekti. "Gavin ailesiyle akşam yemeği yemekle meşgul ve Carlos'u da birkaç gün önce provadan öfkeyle ayrıldığından beri görmedik."

"Siz kavga mı ettiniz?"

David omuzlarını silkti, vücudunun üst yarısını tamamen kapsayan bir hareketti. "Bazen bizimle aynı fikirde olmuyor. Bir planı değiştirmekte kararlıydı, biz karşı çıktık ve o da çekip gitti. Her zamanki hâli," dedi ilgisizce. "Her neyse: Strand?"

"Şey," dedim zaman kazanmaya çalışarak. "Strand şu Bridgeport'taki yer değil mi? Yirmi bir yaş üstündekiler için bir kulüp?"

"Evet," dedi David.

"Sahte kimlikleriniz mi var?"

"Evet."

"Ama benim yok, bu yüzden sanırım gelemem."

"Evet ama şöyle bir durum var: Bana iyilik borcu olan çocuğu tanıyan çocuğu tanıyorum. Seni içeriye sokabilirim."

Kaçış olmadığını anlayınca, "Değneğimi evde unuttum," dedim.

Omuzlarını silkti. "Bu akşam dirseğimi ödünç alabilirsin. Ya da Mason'ınkini?"

Öyle sert yutkundum ki duyduğuna yemin edebilirim. "Ama Ben..."

David, aşırı derecede kalın kafalılık ettiğimi düşünüyormuş gibi ofladı. "Ben on yaşında, sen on yedisin. Kesinlikle anlayacaktır." Karşı çıkıp Ben'e hoşça kal diyemeden beni hızla yukarı çekerek kapıdan dışarı çıkardı. Beni Mason'ın arabasının arka koltuğuna oturturken, Mason'a, "Hey, dostum, Maggie'yi de davet ettim," dedi.

"Aa," dedi Mason. Teknik olarak hem varlığımı kabul etmişti hem de peşlerine takılmış olduğumu. Yine de, sinirli, üzgün ya da karalar bağlamış gibi değildi, o yüzden zafer kazanmışım gibi hissettim.

On santim topukla zıplama sırığında yukarı aşağı zıplayabiliyor olsaydım, muhtemelen parmak uçlarımda yükselmeme gerek kalmadan David'in dirseğini tutabilecek kadar uzun boylu olurdum. Bu yüzden Strand'in arka girişindeki basamaklarda tökezlediğimde kolunda asılı kalmış gibi oldum. Hemen arkamdan gelen Mason beni belimden tutunca dengemi sağladım. "İyi misin?" diye sordu ellerini çekerken ama sanki belimin iki tarafını yakan iki avuç bırakmıştı. Ağzımdan "Efit," der gibi çıkan saçma bir kelimeyle cevap verdim ve o da, sanki anlamlı bir şey söylemişim gibi, "Güzel," dedi. Bu da, onunla İngilizce konuşamayan şöhret delisi kızlara alışkın olduğunun kanıtıydı.

David metal gibi ses çıkaran bir kapıya hafifçe vururken kendimi binanın sıcak duvarına demirledim. İçeriden gelen bas sesi ayağımın altında gümbürdüyor, ayak parmaklarımı gıdıklıyordu. Çalan grup Dead Eddies değildi –henüz değildi– sahnede DJ vardı.

Kapı açıldı ve müziğin gürültüsü yüzümüze çarptı. "Paulie!" diye bağırdı David müziği bastırmaya çalışarak. "Marcus istediğim zaman arka kapıdan içeriye girebileceğimi söyledi." Paulie'nin –fedailerden biri?– ikna olmamış gibi baktığından kuşkulandığım bir duraklama oldu. David, "Bana inanmıyorsan Marcus'a sorabilirsin," diye ısrar etti.

"Bu büyük bir gece, ufaklık," dedi Paulie pürüzlü sesiyle. "Dead Eddies'in yeniden birleşmelerinin ilk gecesi. Altıncı caddeye kadar kuyruk var."

"Haklısın ama sadece üç kişiyiz, içerinin durumunda hiçbir fark yaratmayız."

Paulie birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Belli belirsiz duyulan vücut spreyi, naneli sakız ve meyve suyu kokusuyla öylece durdu. Sonunda homurdanarak, "Kızın yaşı tutuyor mu?" diye sordu.

David, "Paulie, sen beni ne sanıyorsun?" dedi.

Paulie yoğun bir nane kokusuyla yüzüme doğru konuştu. "Beni pişman etme, ufaklık."

Ve sonra içerideydik.

İçerisi hıncahınç dolu olmanın da ötesindeydi. Belki beş adım falan atmıştık ki önümüzdeki insanlara takıldık. "BURADA DURMAYA NE DERSİN?" diye bağırdı David.

Sanki benim için nerede durduğumuz fark edermiş gibi. "ÇOK İYİ."

David beni Mason'la yalnız bırakıp Marcus'a teşekkür etmeye gitti. İçerisi tıka basa insanla dolu olduğu için Mason'la omuz omuza duruyorduk. Daha önce doğru düzgün sohbet etmemiştik, bu yüzden ona nasıl davranacağımdan gerçekten emin değildim. Bir şakayla mı açılış yapsaydım? Ya da küçük bir konuşmayla? Sonunda zaten doğru olan bir şey söyledim.

"BURASI İNANILMAZ!" diye bağırdım ve o da, "DEĞİL Mİ?" dedi. Sonra, "*THE BEGINNING OF IT ALL* ÇALDIĞINDA DÜŞÜP BAYILABİLİRİM," dedim ve güldü. Bu, şimdiye kadarki en uzun ve en normal diyaloğumuzdu.

Daha sonra farklı farklı parfüm kokularıyla bir grup kalabalık önümüzde belirdi. Cıyaklayarak bağırdılar ve grubun sözcüsü olduğu belli olan korkunç bir kadın sesi konuştu, "İNANMIYORUM! SAHİDEN SENSİN!"

"AH," dedi Mason da bağırarak, "BENİ ŞEY SANDINIZ – EVET. HEP AYNI ŞEY OLUYOR. SADECE ONA BENZİYORUM."

Kızın sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum, neredeyse ağlar gibiydi. "AMA *AYNEN* ONUN GİBİ GÖRÜNÜYORSUN. GERÇEKTEN O DEĞİL MİSİN? İÇERİYE BİRLİKTE GİRDİĞİN ÇOCUK DA ŞEYE BENZİYOR..."

"HAYIR," diye tekrar etti Mason bağırarak. Omuzunu özür dilercesine kaldırıp indirdiğini hissettim. "KONSERDEKİ SIRADAN BİRİYİM. YİNE DE İLGİNİZE TEŞEKKÜR EDERİM."

Sonra kızlar gitti.

Şarkı bitene kadar bekleyip Mason'a doğru eğilerek, "Güzel hareket bu arada," dedim.

"Sadece gecenin tadını çıkarmak istedim."

Ona dönüp gülümsedim. Bu göremediğim Mason'la olmayı sevmiştim. Nedense daha insancıl ve daha gerçek gibiydi. Saçları ve gözleri ve... başka şeyleri dikkatimi dağıtmıyordu. Ondan hiçbir şeyi saklamaya çalışmıyordum.

Tam da Dead Eddies sahneye çıktığında David yanımıza geldi. Kalabalık deliye döndü. Herkes çığlıklar atıyor, birbirini itip kakarak dans ediyordu. Dans etmeyi hep sevmişimdir ama vücudumun nasıl göründüğüne biraz fazla takılırım. Ancak bu gece insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Rahatsız değildim. Bilinçli de değildim. Mason'a bir şey ispat etmeye de çalışmıyordum. Sadece müzik vardı. Kıpır kıpır ayaklarım, şarkının düşük tempolu ilk kısmıydı. Kalçalarım nakaratta ve kollarım ara nağmelerdi.

Grup "The Beginning of It All" şarkısına geçtiğinde şarkının ritmiyle deli gibi zıplıyorduk. Lastik tokam çıkmıştı ve saçlarım kesin karmakarışık bir hâldeydi ama umursamadım. Mason'ın çok yakınında olduğum ve gerçekten bu kalabalıkta ona dokunmadan durmam imkânsız olduğu için birlikte dans ediyorduk. Birlikte dans ediyor olmanın resmiyeti olmadan, birbirimizin hareketlerini kusursuz bir şekilde tamamlıyorduk. Vücudunun her hareketi benimkileri arıyor gibiydi ve benim vücudumdaki her kıvrım da onunkine kusursuzca uyuyordu. Şarkı bittiğinde hareket etmediğimiz hassas bir an oldu. Şiddetli bir şekilde

çarpışmışız gibi öylece durduk. Sonra birbirimizden birer adım uzaklaştık.

David kulağıma eğilip bağırdı, "TAŞAKLARIMA KADAR TERLEDİM" –açıkçası yüksek sesle duymak istediğim bir şey değildi– "İÇECEK BİR ŞEYLER ALACAĞIM, SEN DE İSTER MİSİN?" Ben de bağırarak cevap verdim, "EVET, SU, LÜTFEN." David yine bağırarak bir şey söyledi ve ben de anlamayarak, "NE?!" dedim. Tekrar bağırdı ama yine duyamadım. Sadece başımı sallamakla yetindim çünkü önemli değildi. Dakikalar sonra, David geri döndü ve aşırı tatlı, ağızda aşırı şekerli bir lezzet bırakan limonatayı elime tutuşturdu. Hemen kafaya diktim. Suyu tercih ederdim sahiden ama terlemiştim, susamıştım ve açıkçası herhangi bir şey içmiş olmak iyi gelmişti.

Dead Eddies toparlanmaya başladığında, Mason'la dans etmeye başlayalı aralıksız bir buçuk saat olmuştu. Ayrıca birkaç limonata daha devirmiştim ve gece uzadıkça şaşırtıcı bir şekilde her bardak bir öncekinden daha iyi gelmişti. Ve sanki içer içmez mesaneme inmişlerdi. "Çişimi yapmak zorundayım," diyerek mesanemin durumunu görkemli bir şekilde anons ettim. "Ve bu bir problem."

Hey, tuhaf hissediyordum. Eklemlerim gevşemiş gibiydi.

"Neden bir problem, Maggie?" diye sordu Mason neşeli bir sesle, küçük bir çocuk ya da saygı gösterilen evcil bir hayvanla konuşuyormuş gibi.

Anında çözüldüm.

Sesimi düzelterek, "Çünkü birileri beni Miltonların evinden değneğim olmadan kaçırdı. O yüzden şimdi tuvalette yolumu değneksiz bulmak zorundayım ki bu neredeyse imkânsız çünkü genel olarak yolumu bulmakta berbatım."

"Özellikle de sarhoşken," diye ekledi David.

"*Sarhoş* değilim ki," dedim kızgın kızgın. "Ben içki içmem." Pek çok açıdan doğruydu. Hâlâ arkadaşlarımın olduğu, partilere gittiğim dönemlerde bile içmezdim. Sanki hep ertesi gün bir maç, bir deneme ya da büyük bir antrenman var gibiydi. Ayrıca lise

partilerine büyük fıçı hâkim olurdu ve ben genellikle alüminyum gibi koktuğu için biradan hoşlanmazdım.

"Anladım." David huzursuz görünüyordu. "Bu gece içtin. Sert limonataya tamam dediğini sanmıştım?"

"Aslında o soruyu duymadım." Niyetim bunu ciddiyetle söylemekti ama son kısım kahkaha atar gibi çıkmıştı. Ve başka bir şey söylemeye çalıştığımda yine kahkahayla çıktı. En sonunda daha şiddetli gülmeye başlayıp dengemi kaybettim ve küt diye duvara çarptım.

Aslında duvar değildi: Yoğun bir şekilde nane ve bela kokan oldukça büyük bir adamdı. "Paulie!" dedim sanki Vietnam'da birlikte askerlik yapmışız gibi sempatik bir sesle. "Limonatayı denemelisin. Hayatını değiştirecek!"

Paulie beni doğrultup başımın üstünden David'le konuştu, "Kaç tane içti?"

"Dört kadar." Uzun bir aradan sonra, "Sanırım," diye ekledi.

"Sanırım derken?"

"Tamam, beş de olabilir."

Paulie'ye doğru dönüp, "Yanlışlıkla çok fazla içtim ve şimdi de çişim geldi. Çok fena."

"Evet. Tesisat genelde bu şekilde çalışıyor," dedi Paulie. "Ama sanırım çişini başka bir yerde yapsan iyi olur."

Muhtemelen Paulie'nin ricasına verilecek en doğru yanıt dalga geçmeden, "Baş üstüne," demekti. Yanlış yanıt ise dalga geçerek, "Baş üstüne, efendim," deyip bir de selam vermekti.

"Çişimi yapmam gerekiyor."

"Evet," dedi Mason. "Bunu zaten söylemiştin."

Aşırı sessiz bir otoparkta Mason'ın arabasına doğru yürüyorduk. Yürüyorduk dedim ama David bacaklarımdan, Mason da kollarımdan tutuyordu. Yani teknik olarak, ben yatıyordum, onlar da yürümenin yükümlülüklerini yerine getiriyordu.

"Eve kaçta dönmen gerekiyor, Maggie?" diye sordu David.

"Bu gece belirli bir saatim yok," dedim yüksek sesle. "Ailem geceyi şehirde bir yerde geçirecek."

Beni Mason'ın arabasının arka koltuğuna bindirdiler, birdenbire kendimi çok yorgun hissederek serin kumaşın üstüne kıvrıldım. Gözlerimi kapatıp yüzüstü döndüm. Alnımı koltuğa dayadım, uykuyla uyanıklık arası bir yerdeydim. İkisinin arasındaki belirsiz, gri renkli koridorda arada kalmıştım.

Birkaç dakika sonra Mason'ın, "Sızdı," diye mırıldandığını duydum.

"Evet," diye fısıldadı David. Kısa bir süre sadece Mason'ın arabasının homurtusu duyuldu. Sonra David tekrar konuştu: "Şimdi bana teşekkür edebilirsin."

Sinyal lambasının birkaç kez tıkladığını duydum ve araba sola döndü. "Ne için?" dedi Mason.

"*Ben* kör değilim," dedi David aldırmadan. Sesinden gülümsediği belli oluyordu. "İkinizi dans ederken gördüm." Biraz duraklayıp Mason'ın cevap vermesini bekledi. Ama Mason konuşmadı. "Sadece bir şeylerin farkına varmak için neden Dead Eddies'i beklediğinizi merak ediyorum," dedi David.

Mason içini çekti. "Uzun hikâye."

"Yol uzun."

Mason birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra hafiften utangaç bir sesle, "Onu hayranlardan biri sandım. Ben'in ona acıması için kör taklidi yaptığını ve gizlice yaklaşarak konserlerimizle ilgili bilgi almaya çalıştığını düşündüm."

David alçak sesle uzun bir ıslık çaldı. "Hasiktir," dedi. "Burada burnu havalarda olan biri varmış." Mason cevap vermeyince David devam etti, "Ben ve Maggie'nin ortak bir noktaları olduğunu görmek çok mu zor? Yani demek istediğim, hayat aslında ikisine de çok cömert davranmamış. Belki Maggie sadece bir arkadaşa ihtiyaç duyuyordur? Belki zor günler geçiriyordur?"

Mason'ın oturduğu taraftan büyük bir iç çekiş duyuldu. "Biliyorum, biliyorum," dedi Mason. "Daha çok Ben için endişelen-

dim. Herkese güveniyor ve bu yüzden canı yansın istemedim. Maggie'den gerçekten hoşlanıyor, bilirsin." Bir süre sessiz kaldı ve sonunda konuştuğunda doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydi. "Ve bazen... bazen Maggie'nin görebildiğine yemin edebilirim. Bazen tam gözlerime bakıyor."

"Evet, bok kafalı, ona *koşullara uyum sağlamak* diyoruz. Arada denesen iyi olur."

Ben'e ilk söylediğim şey, "Çişim var," oldu. Ve sonra yere yığıldım.

Ben yanaklarını şişirip Mason'a kötü kötü baktı. Miltonların oturma odasında eğilip bulunduğum tarafı işaret etti. Mason'a dönüp, "Onu buradan kaçırıp *sarhoş* mu ettin? Çok meraklandım. Yapman gereken tek şey arayıp iyi olduğunu söylemekti," dedi.

Ben'in yaşlı birine aitmiş gibi çıkan sesi öyle sevimliydi ki tekrar gülmeye başladım. "Ah. Ben? *Ben.* Çok ani gerçekleşti." Başımı iki yana salladım. "Çok ani." İçimi çekerek başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım. "Çok-ani-bir-şey ve hepsi mesaneme inene dek alkollü bir şeyler içtiğimi bilmiyordum. Gidip çişimi yapabilir miyim? Çişe gidiyorum." Aceleyle hemen sağımdaki tuvalete daldım, içeriden Ben ve Mason'ın tartıştıklarını duyabiliyordum.

Benimle ne yapacakları ya da ne yapmayacaklarıyla ilgiliydi. Kesinlikle ikisinden biriydi. Ama tekrar oturma odasına döndüğümde, orada duran tek kişi Ben'di ve hâlâ büyüleyici bir şekilde olgun görünüyordu. "Mason nerede?" diye sordum.

"Sana aspirin bulmaya gitti. İhtiyacın olacağını söylüyor."

"Aa," dedim ve odada yürümeye çalışırken piyanoya çarpıp kapakta duran bir sürü fotoğrafı devirdim.

"Sakın. Annemi. Uyandırma," dedi Ben dişlerinin arasından. Bana daha önce hiç kızmamıştı ve bu hâlini gerçekten çekici buldum. Uzanıp başparmağım ve işaretparmağımın arasına alarak yanağını sıktırdım. Dudaklarını birbirine bastırarak, "Dayım içki içtiğini duysa çılgına dönerdi," dedi.

"Bu yüzden ona bir şey söylemeyeceksin. Gözetim memurum bu akşam olanları anlamayacaktır."

"Evet. Ben de öyle. Hayırdır? Bana bile söylemeden abimle gidiyorsun?"

Koltuğa çöküp derin bir iç çektim. "Ben, Ben, canım. Sen sadece on yaşındasın ve ben seneye lise son sınıf oluyorum. Bazen kendi yaşımdakilerle takılmaya ihtiyaç duyuyorum."

Kaşlarını hafifçe çattı. "Yaşımın seni bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum," dedi alçak sesle.

"Ah, hadi ama, Ben. Yaşın umurumda değil. Bunu biliyorsun. Sadece, abin..." Kendi iç çekişimi duydum. Nasıl bu hâle geldiğimi bilmiyordum. Dudaklarım kendi kendine iç çekip kıpırdıyor gibiydi. "*Mason Milton.*"

Ben, söylediğim şeyin farkına varınca bir adım geriledi. Tokat yemiş gibi görünüyordu. "Demek Mason haklıydı. Ona yaklaşmak için beni kullanıyordun."

"Şey, öyle demek istemedim," dedim ama Ben başını iki yana salladı –gözleri acı ve kederi yansıtan iki dipsiz kuyu gibiydi– ve koltuk değnekleriyle dönüp çıktı.

Lanet olsun. Arkasından gitmeye çalıştım ama oda dönüyordu. Böyle şeyler gerçek hayatta olmaz sanırdım. Bir ayağımı yere sabitleyip gözlerimi kapattım. Maalesef. Hâlâ dönüyordu. Daha sonra hatırladığım tek şey, Mason'ın tepemde durup –endişeyle, göz kamaştıran yüzüyle, geceden kalma darmadağınık hâliyle– yüzüme düşen buklelerimden birini kulağımın arkasına soktuğuydu. Eli yanağımda durdu, sanki kırılganmış, çok güzelmiş gibi bakıyordu. Gözlerindeki güçlü ifade içimi titretti. "Sana aspirin getirdim," dedi.

Aramızdaki şey elektrikti, iyonlar dengesiz bir şekilde titreşiyordu. Dudaklarının yalnızca birkaç nefes ötede olduğunu fark ederek gözlerimi kırpıştırdım. Eğer başım bu kadar dönüyor olmasaydı ve bu kadar bitkin olmasaydım, o mesafeyi kapatıp Mason'ı öperdim. Onun yerine elimle uzanıp, dudaklarını buldum ve işaretparmağımı altdudağında gezdirdim. Birdenbire –

ki tam mânâsıyla aptallıktı– "Dudakların göründüklerinden çok daha yumuşaklar," dedim.

Bayılmadan önce gördüğüm son şey uzun adımlarla uzaklaşan Mason'ın kaskatı kesilmiş omuzlarıydı.

21

"Hey, Maggie. Çok uykucusun."

Yüzümü acıyla buruşturarak yorganı kafama çektim. Clarissa telefondaydı ve sesi beynime işliyordu.

"Nasıl oluyor da bu saatte hâlâ yatakta olabiliyorsun? İyi misin?" diye sordu.

Güzel soru. Dün gece Ben'in evine gittiğimi hatırladım. David'in beni konsere çağırdığını hatırladım. Müziği, Mason'la dans ettiğimi hatırladım. Limonata. Kulüpten apar topar çıkışımız. Miltonların evine gidişimiz ve Ben ve Mason'la konuşmalarımız...

Lanet olsun.

Ben.

Mason.

Hemen ayağa fırladım. Belli ki yanlış bir hareketti çünkü –ah Tanrım– başım sanki *çığlıklar* atıyordu. Yavaş yavaş geri oturdum, bir yandan da sanki ani bir harekette infilak edebilirmiş gibi kafamı tutuyordum. Yine ağır hareketlerle bırakıp titreyen elimi yana doğru uzattım.

Komodinim. Odam. Mason dün gece beni eve mi getirmişti? Evet. Öyle olmalıydı, evet. Hiçbir şey hatırlamıyordum ama doğru olduğunu hissediyordum.

Midem bulanıyordu, ter kokuyordum ve battaniyelere boğul-

muştum. Eğer dün geceki aptallığımı düşünmeyi bırakmazsam ya kusacak ya patlayacak ya da tümden yok olacaktım. *Ne yaptın sen?* diye fısıldadı bir ses yüreğimin karanlık ve pişmanlık dolu köşesinden.

Alçak sesle inledim, kafam işkence edercesine zonkluyordu.

"Neyse," diye şakıdı Clarissa. "Bugünkü izci kızlar toplantısı iptal oldu, ben de ödev yapalım mı diye sormak istedim. Büyük Sır üzerinde beyin fırtınası da yapabiliriz. Son konser videosundaki yeni yorumu gördün mü? Cannon Dude isminde bir çocuk var ve 'sır solistte gizli' diyor. Şimdiye dek Büyük Sırrı çözememiş olanların Loose Cannons dinlemeyi ya da konserlerine katılmayı hak etmediklerini söylüyor. Tamamen saçmalık. O kadar kolay değil. Olamaz da. Zeki biri olmayabilirim ama büyük bir hayranım ve grup hakkındaki *her.bir.şeyi* biliyorum. Ve onları araştırmak için saatlerimi harcadım, Maggie. O sitede saatlerce dolaştım. Şimdiye dek çözmüş olmam gerekmez miydi? Evet. Elbette gerekirdi." Kulağımın içine doğru gürültüyle soludu. "Ee, ne diyorsun? Bugün takılmak ister misin?"

Yan yattım ama hemen pişman oldum. Kusmuk gibi kokan bir şey yastık kılıfıma yapışıp kabuk bağlamıştı. Yutkunup tekrar sırt üstü döndüm. "Galiba nezle falan oldum."

"Sana çorba getirmemi ister misin?"

Elimi ağzıma kapattım. "Hayır, teşekkürler," dedim boğulur gibi.

"Hayır cevabını kabul etmiyorum," dedi. "Fenstermacher çorbası şifalı olmasıyla meşhurdur." Sonra da bir sürü laf kalabalığıyla kafamı şişirdi. Fenstermacher çorbasının ona nasıl iyi geldiğinden, geçen yıl matematik sınavından kaldığında nasıl hiç durmadan aynı çorbadan içtiğinden ve köpeği öldüğünde bu çorbanın onu nasıl yatıştırtığından ve daha bir sürü şeyden bahsetti.

Sonunda neden olduğunu bilmesem de çorbayı kabul ettim. Ve ayağa kalkıp sendeleyerek banyoya gittiğimde, çorbanın düşüncesi bile tuvalete koşup öğürmeme neden oldu. Bir süre alnımı serin klozete yaslayıp öyle kaldım. Sonra da sürünerek duşa

girdim. Musluğun altına çöküp suyun boynuma masaj yapmasına izin verdim. Ben'den nasıl özür dileyeceğimi düşünmeye, Mason'a ne söyleyeceğime karar vermeye ve neden olduğum bu karışıklığı nasıl temizleyeceğimi çözmeye çalıştım.

Miltonların numarasını tuşladığımda hâlâ havluya sarılıydım. Birisi açana dek beş kez çaldı ve sonrasında da konuşan olmadı. Saçımdan soğuk bir damla suyun süzülüp kürek kemiklerimin arasından aktığını hissettim. "Alo? Ben?" dedim birkaç saniye sonra. "Mason?"

Telefon kapandı.

Yüreğimde bir ağırlık hissettim.

Giyinmemden kısa bir süre sonra, Clarissa aşırı kafein içeren bir sürpriz kutusu gibi kapıda belirdi. Bir Tupperware'in içindeki çorbayı verip oldukça şen şakrak bir edayla, "Hemen iç. Daha fazlasına ihtiyacın olursa yarın ara. Kendini kötü hissetmene çok üzüldüm," dedi. Başımı sallayıp bir şeyler mırıldandım ve teşekkür ederek hoşça kal dedim. Kabı buzdolabına koyarken, ona pek iyi davranmadığım hâlde Clarissa'nın gerçek bir arkadaş gibi davrandığını düşünmemeye çalıştım. Birini incitmektense kendi ayağına sıkmayı tercih edecek türde bir insandı. Bana uğrayabilmek için işini gücünü bırakmıştı. Bir arkadaşım için hayatımda bir kez bile yapmadığım bir şeydi.

On iki ya da on üç yaşındayken –ya da yedinci sınıfta kaç yaşında olunuyorsa o yaştayken– ani bir biçimde ve yeteri kadar düşünmeden arıcı olmaya karar verdim. O zamanlar arılardan korkardım. Minik vızıltılarını, sivri iğnelerini ve çırpınan küçük kanatlarını kesinlikle ürkütücü bulurum. İşte bu yüzden de onları ele geçirmek gerektiği fikrindeyim.

Onları ele geçirerek korkularımı fethetmek.

Maggie Sanders: Arı çobanı.

Arıcılıkla ilgili anlaşılır kılavuzlar bulabilmek için kitapçıya gittim. Büzük dudaklı, gereğinden fazla dik duruşlu, gözlük-

lü bir kadın beni dükkânın *Ahmaklar ve Geri Zekâlılar* bölümüne yönlendirdi. Sonra da tek topuğunun üstünde dönüp, beni hangi kitabı alacağıma karar vermem için yalnız bırakarak sinirli sinirli yürüdü. Biraz düşündükten sonra, *Bir Ahmağın Arıcılık Rehberi*'ni almaya karar verdim çünkü eğer kendimi kategorize edecek olursam, geri zekâlıdan (safi aptal) ziyade, ahmak (bir miktar cahil) olarak nitelendirirdim.

Bir şekilde arı kolonisi kurmanın birkaç yolunu öğrendim. Ya bir koloni başlangıç arısına kayda değer miktarda para yatırmak zorundaydım ya da bir kovan bulup başlangıç arılarını kendim toplamak zorundaydım. Ahmak olduğumdan, ucuz yoldan gitmeye karar verdim: Arka bahçemdeki meşe ağacına tırmanıp ağacın ortasındanki greyfurt büyüklüğünde bir kovanı kalın bir dalla indirme niyetindeydim..

Tam ağacın tepesindeyken –bir elimde kocaman bir çöp torbası, diğerinde bir süpürgeyle kalın bir dalda sallanırken– softbolda neden başarısız olduğumu hatırladım. Elimdeki sopayla gizli emellerim vardı. Süpürgenin geniş kısmıyla kovana vurarak poşetin içine düşürmeye çalıştım. Ama beceremeyip sopayı kovanın ortasına geçirdim. Arılarla dolu koca bir petek kovandan koptu. Havaya, tam kafamın üzerine uçtu ve doğrudan şortumun bel kısmındaki gevşek boşluğa düştü. Evet, tam otuz kez sokuldum. Ve evet, popomdan.

Olumlu açıdan bakacak olursak, artık arılardan korkmuyorum. Korkunun karanlık yüzünü görmüştüm ve popom hariç hiçbir yerim zarar görmemişti. Yani hedefime ulaşmıştım. Bir nevi. Ama o günden aldığım en iyi ders şuydu: Seni korkutan şeylerin üstesinden gelmenin en iyi yolu, onları fazla düşünmemek, sadece hızlı bir şekilde hayata geçirmekti. Bu yüzden öğleden sonra büyükbabamdan beni Miltonlara bırakmasını rica ettim.

Ev, verandadan bile aşırı parlak görünüyordu. Kristal gibi billur ışık, evden dışarıya sızarak ayaklarımın üstüne yansıdı. Birilerinin kapıyı açmasını beklerken, Ben mi giderek daha fazla parlıyordu, yoksa benim akşamdan kalmış olmam gözlerimi ışı-

ğa karşı hassaslaştırmış mıydı diye düşündüm. Nedeni ne olursa olsun, ev çok canlı renklerde ve rahatsız ediciydi. Nedeni neydi bilmiyorum ama beynimi kemiriyordu.

Kimse açmayınca arka kapıya yöneldim. Açık banyo penceresinden Ben'in sesini duyabiliyordum. Sanki bir insanmış gibi onunla sohbet ederek Wally'yi yıkıyordu. "Gelecek hafta yaşlıların yanına gideceğiz. Şehrin diğer tarafına. Meadows'a. Orada büyükannemin asık suratlı bir oda arkadaşı var. Sanırım onu neşelendirebiliriz. Sen doğru pozisyonu aldığında koltuk altımdan osuruk sesi çıkarırım. Herkes bunu çok komik buluyor." Kibar ve terbiyeli olmasında hiçbir rolüm olmayan biriyle gurur duymak pek doğru gelmiyordu ama elimde değildi.

Bu çocuğun duygularını nasıl incitebilirdim? Ne tür bir pislik böyle bir şey yapabilirdi?

Arka kapı kilitli değildi. İçeriye süzülüp banyoya doğru hızlı ve kararlı adımlarla yürüyerek kapıyı çaldım. "Ben. Kapıyı aç."

Bir süre yalnızca sessizlik vardı. Ne söyleyeceğini düşündüğünü hissedebiliyordum ve bunu yaparken benden uzaklaştığını, aramızdaki boşluğun genişleyip birkaç adımdan birkaç kilometreye uzadığını seziyordum. Konuştuğunda sesi fısıldar gibiydi: "Git buradan, Maggie."

Maggie.

Bana Maggie demişti, Thera değil.

Yüreğim burkuldu. Ben'le kavga etme fikrinden nefret ediyordum, onun gönlünü kırmış olmaktan, arkadaşlığımızı mahvetmiş olmaktan iğreniyordum. Yalnızca kısmen görmemi sağladığından değildi. Çok daha fazlasıydı. "Ben..."

"Hayır," dedi bu defa daha güçlü bir sesle. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Şu anda üzgünüm ve bu uzun bir süre devam edecek. Ve senden tek isteğim, evimden çıkıp gitmen."

Suçluluk her yanımı sararak boğazımda düğümlenmişti. Kapıya yaslanıp popom yere değene dek aşağıya doğru kaydım. Ağzımı açıp yeniden kapattım. Eğer konuşmaya çalışırsam ağ-

zımdan daha *aptalca* şeyler çıkacağından korktum. "Özür dilerim," dedim sonunda.

"O özrü alıp Mason'a versen iyi edersin. Dün gece seni eve götürürken arabasının her yerine kusmuşsun. Ama üzülme. Temizlemesi sadece birkaç saatini aldı. Muhtemelen kokusu da bir iki aya geçer."

Demek Mason Milton kusmuğumu temizlemişti. Ne hoş. Bunu da hatalar listeme eklemeliydim. "O evde mi?"

"Hayır," dedi Ben, benimle konuşmak umurunda değilmiş gibi bir ses tonuyla.

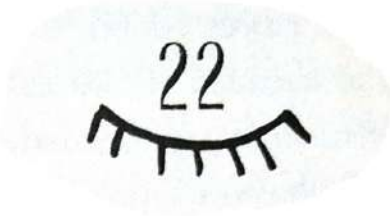
Başımla kapıya vurdum, sadece bir kez, parmaklarımla yerde piyano çalar gibi yaptım. Chopin'in valslerinden kederli, yapayalnız bir nakarattı.

"Bak," dedi Ben bitkin bir sesle, "Senin için üzülmeyeceğim, tamam mı? Görebilmek ve Mason'a yaklaşmak için beni kullanıyordun." Kollarımı karnımda birleştirdim. Sözlerinde doğruluk payı vardı; inkâr edemezdim. Bir saniye sonra devam etti. "Gerçek şu ki, bazen boktan şeyler yapıyorsun. Bazen boktan şeyler söylüyorsun. Bazen iyi bir arkadaş değilsin. Bu konuda daha iyi hissetmen için uğraşmayacağım."

Büyükbabamın kamyonetinde eve gidip merdivenlerden çıkarak odama girene kadar bu sözleri düşündüm. Kendimi yüzüstü yatağa atarak, Sophie'yi arayıp her şeyi anlatabilmek, ondan kaçmış olduğum için özür dilemek için olanları kafamda toparladım ama aramadım. Korktuğumu ve acınacak hâlde olduğumu söylemekten utandığım için, evde gizlenip körlüğümün bir gün düzeleceğini ümit ettiğim için, arkadaşlığımızın sararıp solmasına ve sonra da ölmesine nasıl müsaade ettiğimi düşündüm. Aylar önce yaptığım bir seçimdi ve gün geçtikçe onu kendimden uzaklaştırmak için yaptığım bir seçim olmuştu.

Üstelik işe yaramıştı.

Şu anda hayatım paramparçaydı. Titreyen çerçevem milyonlarca parçaya ayrılmadan onu yapıştırmam gerekiyordu. Bu yüzden telefonumu cebimden çıkarıp Sophie'nin numarasını tuşladım.

"Sophie. Maggie ben."

İsmini söylemek çok tuhaftı. Yabancı. Telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırıp kollarımı bağladım. Sonra yeniden açtım. Sonra tekrar bağladım. Telefonla konuşurken ne yapıyordum ben?

Sophie konuşmadan önceki sessizlikte hıçkırık gibi bir şey fark ettim ve konuştuğunda sesi kısıktı: Burnu tıkalıymış gibi boğuktu. Sanki grip olmuştu da yeni atlatıyordu. "Merhaba Maggie."

Boğazımı temizledim. Neden bu kadar gergindim ki? Karşımdaki Sophie'ydi. Neredeyse tüm ömrümüzü beraber geçirmiştik, sütdişlerimiz düştüğünde beraberdik, regl dönemi travmasını birlikte atlatmıştık. "Merhaba. Şey. Bana uğramak ister misin diye sormak istedim? Yani, bizim eve. Bedford Konakları'ndaki." Aman Tanrım. Bunu ben mi söyledim? Gerçekten söyledim. Boğazımı tekrar temizledim. "Lauren'i de getirirsen harika olur."

"Tamam." Sesi tereddütlü ve kuşku doluydu. Öyle olmakta da sonuna kadar haklıydı.

Bir saat sonra zil çaldı. Girişe doğru sessizce yürüyüp bir süre orada bekledim. Kalbim deli gibi çarpıyordu, kararsız adımlarla ilerleyip kapı kolunu tuttum. Derin bir nefes alıp kapıyı hızla açtım. Misafir karşılama safhasına geçmeden önce biraz soluklandım. Merhaba dedim ve Sophie de merhaba dedi. Lauren'in de

gelip gelmediğini sordum ve Sophie onun gelemediğini söyledi. Sonra eşiğin iki tarafında öyle durduk, sessizlik aramızda asılı kalmıştı.

Sonunda onu içeriye buyur ederek oturma odasına yönlendirdim. Bu biraz tuhaf kaçmıştı çünkü eskiden benim odamda takılırdık. Ama onu yeni odama götürmekten çekindim. Nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim olmayan sorular sormasını istemedim.

Böylece, oturma odasında omurgama bir mızrak saplanmış gibi koltukta oturdum. Konuşmaya Sophie'nin başlamasını bekledim. Başlamadı. Klima en soğuk seviyede açık olduğu hâlde, terlediğimi ve her yanımı ateş bastığını, soluksuz kaldığımı hissettim. Avuçlarımı koltuğa silerek ağzımı açtım. "Şey. Lauren bugün meşgul anlaşılan."

Sophie sıktığı dişlerinin arasından içini çekti, gerildiğinde hep öyle yapardı. Dördüncü sınıf öğretmenimiz Bayan Jones, bu yüzden çıldırırdı. Sonunda, "Herhalde planları falan vardı," dedi.

Dürüst olmak gerekirse bugün Lauren'in gelmesini beklemiyordum. Takımdaki kızların içinde körlüğümden en çok rahatsız olan Lauren'di. Sophie'nin başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Hafifçe öksürerek, "Ee, nasılsın?" dedim.

Sophie içini çekti. Nedense biraz tuhaf hissettim. Üzgün. "İyiyim," dedi sakin bir sesle. Beni inandırmaya çalışmaktan çok kendini ikna etmeye çalıştığı izlenimine kapıldım. "Ya sen?"

"Muhteşem," dedim. Usta bir yalancı olarak sesim bir gıdım titremedi.

Yeniden sessizlik oldu.

Muhabbet. Biraz daha muhabbete ihtiyacım vardı.

"Hâlâ o çocukla çıkıyor musun?" dedim biraz yüksek sesle. "Şu saçı uzun olan?" Görüşümü kaybetmemden hemen önce Central'dan bir çocukla çıkmaya başlamıştı. Geniş omuzlu, saçlarını jöleleyip bir uçaktan geriye doğru atlamış gibi görünen bir sporcuydu.

"Jason Salamone mu? Şey. Hayır," dedi. *Hayır* cevabı iki heceliydi, ilki *hayır* demek içindi, ikincisi de hikâyenin geri kalanı içindi.

Tırnağımı ısırdım. Tanrım, bu işkence gibiydi. "Ne oldu?"

"Jason Kuzey Dakota'ya taşındı."

Hâlâ büyük bir ayrıntıyı gizlediğini hissettim –onu terk etmiş ya da kötü davranmış olması gibi bir şey mesela– ama üstelemedim. Onun yerine, "Kuzey Dakota mı? Kuzey Dakota'da ne varmış ki?"

"Askeri üs. Jason'ın babası oraya tayin oldu," diye açıkladı.

"Aa."

Sessizlik.

Koltukta kıpırdandım. Bacağımın birini altıma kıvırdım. Ellerimi birleştirdim. Her hareketimde, ondan özür dilemesi, son birkaç ayın ne kadar zor olduğunu anlatması için kendime yalvardım. Ama söyleyebileceklerinden korkuyordum. "Hasta mısın?" diye sordum. Sorum nedense onu hazırlıksız yakaladı çünkü hemen cevap vermedi. "Burnun tıkalı gibi. Nezle falan mısın?"

"Ben... evet. Yani, pek iyi hissetmiyorum."

Daha fazla sessizlik.

Şimdiye dek yaptığımız en tuhaf konuşmaydı, Target'taki konuşmamızdan bile daha kötüydü. Çünkü orada en azından bir şeyler konuşmuştuk. Her şeyin burada yan yana oturup konuşacak bir şeyler bulmaya çalışırken biteceğini hiç düşünmemiştim. *Tamam, pekâlâ,* diye haykırmak istedim. *Dersimi aldım. Bedelini ödedim.* Sophie'yi suçlamıyordum. Ben bunu hak etmiştim.

Ertesi gün saçma sapan nedenlerle Ben'i aramak için telefonumu elime alıp durdum. Ona çikolatalı Pop-Tart'ın benim *olayım* olabileceğini söylemek ve *yıldönümü* sözcüğünün ne zaman ortaya çıktığını bilip bilmediğini sormak istedim. Ama sonra benimle konuşmadığını hatırlayarak yatağımda boş boş oturdum.

Akşam olduğunda ve boş boş oturmaktan yorgun düştüğümde Clarissa'nın daha önce bahsettiği yorumu kontrol ettim.

Cannon Dude'un gururlu, kendini beğenmiş zırvaları hâlâ oradaydı ve ekran okuyucumun hepsini yüksek sesle odamın içinde okuması beni fena hâlde sinirlendirdi. Öfkelenen tek kişi ben değildim. O günden beri pek çok kişi yorum yapıp tam bir hıyar olduğunu söylemişlerdi.

Clarissa'nın numarasını tuşladım. "Selam," dedim telefonu açtığında. "Cannon Dude malın teki."

Kahkahayla güldü. "Kesinlikle. Dün seninle konuştuktan sonra onun profiline baktım. Yaşı: Otuz beş. Cinsiyeti: Erkek. Mesleği: Apple'da bilgisayar uzmanı. Apple'da çalışıyor, Tanrı aşkına! Yani *–hu huuu!–* muhtemelen Mason'ın bilgisayarını *hack*lemiş süperzekâ bir teknoloji manyağı. Bu yüzden 'Sır solistte gizli.'"

Nefes almak için durduğunda son birkaç saniyedir parmaklarımla konuşmasının ritmine göre tempo tuttuğumu fark ettim. Şu tuhaf, manyak konuşma şekli, durup tekrar başlaması ve tekrar durması, karmaşık bir ritmi vardı, bir melodi gibiydi.

"Neyse," diye devam etti. Buzlu kahvesinin şıkırtısını ve yutkunduğunu duydum. "Grip ne âlemde? Kendini nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Ağzımı açıp yeniden kapattım. Doğrusu iyi değildim. Azıcık bile. Ve bir parçam ona her şeyi anlatmak istiyordu: görüşümü kaybettiğimde hayatımın nasıl ortadan ikiye bölündüğünü, ben hastanedeyken annemin ortadan kaybolduğunu, eski arkadaşlarımdan nasıl uzaklaştığımı ve yenilerini nasıl mahvettiğimi. Ve arada bir görebildiğimi, onu da söylemek istedim. Ama muhakeme gücüme güvenmediğim için, "Daha iyi olamazdım," dedim.

"Çorbam! Faydası oldu, değil mi? Güzel miydi?"

Aslında çorbayı unutmuştum ve telefonu kapatınca bir kâse alıp oturma odasına geçtim. Bir yaz gecesiydi, büyükbabamla babam her zamanki yaz gecesi köşelerindelerdi: Bir beyzbol maçı izleyip Red Sox'un yeniliyor olmasına söyleniyorlardı. Şikâyetleri

birkaç dakika sürdü ve sonra babam boğazını temizledi. Konuşmanın kötüye gideceğini anlamıştım.

"Maggie. Bu sabah annenle konuştuk ve Merchant's'ın futbol takımı olduğunu söyledi."

"Evet. Biliyorum," dedim kaşıkla kararsızca çorbamı karıştırarak. Et suyuyla yapılmış şeyler pek bana göre değildi. Çünkü çorbamın, üstünde yüzen ölmüş bir şeylerle servis edilmesini sevmiyordum.

"Bu sezon bir bakmaya ne dersin?"

"Hayır," dedim ağzıma biraz çorba sokuşturarak. Böylece konu üzerinde daha fazla yorum yapmam gerekmeyecekti. Okuldaki danışmanım birkaç ay önce futbol takımından bahsetmişti. Beş nokta futbolu: Uyarlanmış futbol, böylece görme engelliler de oynayabilecekti.

Hiçbir şekilde istemiyordum.

"Düşünsen iyi olur," dedi babam. "Oynamayı bırakmak zorunda kaldığı dönemde bir şekilde futbolla uğraşmak annene iyi gelmişti."

Babama, anneme iyi gelen şeyin futbol olmadığını söylemek istedim. Ona iyi gelen bendim. Ona yeniden umut veren şey *ben* olmuştum. Ona peşinden koşabileceği yeni bir hayal veren *ben*dim.

Her şeyi yok eden de ben olmuştum.

Henüz bunun için beni affetmemişti, bu doğruydu. Ama ben de onu affetmemiştim.

Büyükbabam konuyu değiştirerek beni kurtardı. "Ne yiyorsun sen, Tanrı aşkına?" diye sordu.

Omuz silktim. "Çorba."

"Annenin o lifli şeylerle birlikte aldığı iğrenç şey mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ev yapımı. Annem sana neden yüksek lifli çorba alıyor ki?"

"Prostatım büyüdü. Lif onu küçültüyor."

Büyükbabam kadar yaşlandığınızda, iyi ya da kötü diye bir şey kalmıyordu. Yani tavuk suyu çorba içerken her şeyi özgürce tartışabiliyordunuz. Ona, *Hey, burada yemek yemeye çalışıyorum,* der gibi bir hareket yaptım. Ve bu sırada dirseğimle kâseye vurarak çorbayı kucağıma döktüm. Kenara kaçmaya çalışırken omzumu masanın ucuna çarptım.

Babam hemen yanımda bitti. "Maggie. İyi misin?"

Babamın sakatmışım gibi üzerime abanmasına öfkelenerek ayağa fırladım. En kötüsü mü? Ona kızamıyordum. Sadece *bir şey* yapmaya çalışıyordu. Evet, kibar, sırık gibi ve beceriksizdi ama canımın yanmadığından emin olmak hep onun göreviydi. Ciddiye almak konusunda asla başarısız olmadığı bir işti. Görüşümü kaybetmeme engel olamadığını kabullenmek onun için çok zordu. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. *Hayattan* kaçamazsınız. Bazen ne kadar dikkat ederseniz edin olan olur. "İyiyim," diye geveledim ayağa fırlayarak.

"Gidip çamaşır odasından bir bez alayım..."

"Ben hallederim, baba," dedim biraz yüksek sesle topuğumun üzerinde dönüp karşı çıkmasına fırsat vermeden aceleyle bodruma yönelerek. Ama acele ederken ayağım merdiven altındaki ne olduğunu bilmediğim bir şeye takıldı. Öne doğru sendeledim ve –evet– önümdeki şeyi yerinden söküp devirdim. Bel hizasındaki bir şey sertçe halının üstüne düştü.

Harika.

"Maggie?"

"*İyiyim,* baba," diye bağırdım, şimdi gerçekten sinirliydim. Bugünkü ikinci sakarlığımın ne olduğunu anlamaya çalışırken ellerim cam gibi bir plastiğe çarptı. Anlatması zor, karmaşık bir his boğazımda düğümlendi.

Eski orgum.

Yere oturup avucumu enstrümanın buz gibi plastiğinde gezdirdim. Her yerinde en sevdiğim grubun çıkartmaları vardı. Öyle gibi görünmese de, org sınıfının en iyisiydi ve ben de onu bunun farkında olup tüm özelliklerini değerlendirerek kullanmıştım.

Bay Hawthorne'un parçalarından birini, melodinin içinde kaybolarak, orgun sentezlenmiş efektleriyle birleştirerek çalmıştım.

Çıkartmaların üstünde parmaklarımı dolaştırıp hepsini zihnimde canlandırdım. Phantom Keys. Dead Eddies. Drift District. Operation Scarce. Birkaç tane de babamın müzik gruplarından vardı: Led Zeppelin, Eagles. Nedenini bilmeden kendimi suçlu hissederek tuşlardan birine bastım. Önce tutukluk yaptıysa da sonunda boş bir ses çıktı.

Neden bir nota sesinin içeriyi doldurmasını bekledim bilmiyorum. Org prize takılı değildi. Do notasını bulana kadar işaret parmağımı bemol ve diyezlerin üzerinde gezdirdim. Parmaklarımın yumuşak yerleri tuşların üstünde yalnızca bir dakika durakladı ve sonra, Clarissa'nın konuşmasına tuttuğum ritmi çaldım.

Parmaklarım, telefondayken kafamdan geçen kıvrak ve karışık melodiye otomatik olarak karşılık veriyordu.

"Maggie?" Babamın endişeli sesini duydum.

Son bir kez çıkartmalara dokunup yalpalayarak ayağa kalktım ve orgu düştüğü yerde bırakıp çamaşır odasına yöneldim.

23

Ben'in hayatımdan aniden kaybolmasıyla, yalnızlık gölge gibi içeri süzüldü. Acayip biçimde, gözlerim görmeden geçirdiğim ilk ayları hatırlatıyordu. Teknik olarak, görüşümü tekrar kaybetmiştim – en azından, elde ettiğim küçücük parçayı. Garip bir biçimde terk edilmiş gibi hissettim, sanki hayat benim için çaba sarf etmeye değmeyeceğine karar vermişti ve gerçekten bir bakıma doğruydu. Daha kötüsü, annem ve babam nadiren evdelerdi. Babam onu gece geç saatlere dek şehirde olmak zorunda bırakan büyük bir vaka üzerinde çalışıyordu. Annem de, düzenli işine ek olarak, bir akşam futbol grubuna koçluk yapmaya başlamıştı. Bu da evde çok daha az zaman geçirdiği anlamına geliyordu. Gece geç saate kadar uyumayıp, kapımı aralayarak dönmesini bekledim.

Dönüp dönmeyeceğini merak ederek.

Sonra çarşamba akşamı Clarissa aradı. O sırada büyükbabamla mutfaktaydım ve artan bir dilim pizzayı koyacak bir yer bulmaya çalışıyordum. Büyükbabam prostat meseleleriyle ilgili detaylı açıklamalar yapıyordu. Üç dilek hakkım olsa, birinin büyükbabamın prostatı hakkında konuşmayı bırakması olacağını düşündüm. Diğeri de daha fazla dilek hakkım olmasını dilemek olurdu. Tam bunları düşünürken telefonum çaldı. Arka cebimden çıkarıp alo dedim. Clarissa, "Kafayı yiyeceksin çünkü az önce Büyük Sır hakkında bir şey buldum. Gerçekten güvenilir ve

bunu benden başka yalnızca bir kişi daha biliyor, Maggie, inanamazsın!" dedi.

"Kahretsin!" diye bağırdım böyle bu sözcüğü hiç haykırmamış olmama rağmen. Ama denecek başka bir şey de yoktu.

"*Bu gece* konser olduğuna inanmam için bir nedenim var," dedi Clarissa telaşla. "Şu anda pasta süsleme dersinin tam ortasındayım –kötü zamanlama– bu yüzden şimdi kapatıp babamı arayarak beni erkenden alıp size getirmesini çünkü Büyük Sırrı çözmemiz gerektiğini söyleyeceğim. Maggie bunu hemen şimdi çözmek zorundayız, hemen, hemen, hemen." Ve kapattı.

Clarissa geldiğinde kapıyı falan çalmadı. Doğrudan ön kapıdan içeriye dalıp adımı haykırdı. "İki şey," dedi koridordan odama doğru birlikte aceleyle yürürken. "Birincisi, bana son Loose Cannons konserinin videosunu indirdiğini ya da erişilebilir hâle getirdiğini söyle. Lütfen bunu yaptığını söyle. Lütfen. Zaman hayati önem taşıyor. Saat ilerliyor."

"Evet," dedim odama ayak bastığımızda. "Yani bilgisayarımda tutuyorum, o yüzden evet."

"Ah, Tanrı'ya şükür," dedi nefes alırken. "Ve diğeri de, eğer bir mucize eseri, Büyük Sırrı çözecek olursak, bizi götürecek birine ihtiyacımız olacak. Konsere. Babam birinin organlarını dikmekle meşgul olacak, bu yüzden eğer sen birini bulamazsan şu anda açıktayız."

"Büyükbabam bizi götürür."

"Harika. Evet. Bu kesinlikle harika." Sessiz ve hızlı bir şekilde fısıldadı, "Pekâlâ anlaşma şu: Sana bahsettiğim çocuğu hatırlıyor musun? Jase? Mason'ı tanıyan arkadaşım? Sanırım Mason'ın arka cebindeki telefonu, prova esnasında yanlışlıkla Jase'i aramış. Ve Jase müthiş ilginç şeylere kulak misafiri olmuş."

Yutkundum. Mason Milton'ın kızı tarafından aranmak.

Mason'ın kızını hiç düşünmemiştim.

Düşünmemiştim.

Düşünemezdim.

Ama işte zayıf, zavallı ve genellikle sorumsuz olduğum için

Mason'ın kıçı gözümün önünde canlanmıştı. Ardından bir başka kıç görüntüsü onu takip etti. Sonra bir tane daha. Ve bir daha, bir daha.

Tamamen kontrolden çıkmıştım. Beynimin ürettiği katıksız manyaklığın miktarını sınırlayacak bir akıl hastanesi hücresi, bir deli gömleği ya da bir çeşit ilaçlı tedaviye ihtiyacım vardı.

Clarissa hâlâ konuşuyordu: "Başta grup sadece çalıyor. Birkaç şarkı sonra Carlos ipucunu şarkıda söylemenin sakat bir iş olduğundan ve herkesin anlayacağından yakınıyor ve bu akşam daha dikkatli olmaları gerektiğini söylüyor." Omuzlarımdan tutup sarstı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? İpuçlarını şarkılarına gizliyorlar. Çok zekice."

Üç saat sonra, masamın başında hâlâ birbirimize yapışmış hâlde yan yana oturmuş, geçen haftaki konseri üçüncü kez dinliyorduk. Henüz hiçbir ipucu duymamıştık. Clarissa daha fazla odaklanamayacak kadar üzüldüğü için, yanımda oturup kol saatine bakarak geçen süre için yas tutuyordu.

"Beceremedik," dedim ağlamaklı bir sesle, bacağım müziğe göre spastik hareketlerle inip kalıyordu.

Sandalyeden ayağa fırladı. "Bir şekilde kaçırıyor olmalıyız. Cannon Dude bile 'sır solistte gizli' diyor."

Şakaklarıma masaj yaptım. "Bak, var olan tüm Loose Cannons şarkılarını biliyorum. Mason'ın sözleri, Mason'ın sözleri, Mason'ın sözleri. Bu konserde hiçbiri değiştirilmemiş. Ve bence, Cannon Dude 'sır solistte gizli' diyerek herkesi oyalıyor. O tam bir budala."

"Tamam, biraz abartıyor," diye kabul etti Clarissa, "ama büyük olasılıkla gruba gerçekten aşırı bağlı olduğundan." Soluğumu bırakıp dudaklarımı gürültüyle birbirine vurdum. Benden önce davranıp konuşmaya devam etti. "Hayır. Sahiden. Düşünüyordum da: Cannon Dude bana tamamen *Star-crossed Bermuda*'daki şu karakteri hatırlatıyor. Şu aşırı ciddi meşhur çocuk var ya..."

"*Star-crossed Bermuda*?"

"Okuduğum bir kitap," dedi ilgisizce. "Her neyse, bu meşhur çocuğun tıpatıp aynısı, daha baştan küstah ve burnu havada. Kitaptaki diğer karakterler ondan nefret ediyorlar. Özellikle de başrolü paylaştığı, Bianca, ki o..."

"Bunu anlatmanın bir sebebi var mı?"

"Sormana çok kırıldım," dedi Clarissa. Sesi hiç de kırılmış gibi değildi. "Neyse, Bianca şu öpüşme sahnesini onunla yapmaya zorlanıyor. Deniz kenarındalar, çocuğun dudakları onunkilerin üstünde ve Bianca ondan ne kadar nefret ettiğini hatırlamaya çalışıyor ama bedeni ona ihanet ediyor. Çocuğun öpüşlerinin ne kadar tatlı ve nazik olduğunu fark ediyor..."

"Dur bakalım. *Beyaz dizi* zırvalarını mı okuyorsun?"

"Kaliteli aşk romanları." Clarissa burnunu çekti. "Demek istediğim, öpüşme sahnesinden hemen sonra, çocuğun yanlış anlaşılmış olduğunu öğreniyorsun. Hepsinin altında, aslında dublörlük yaparak yükselmiş, tutkulu ve etkileyici bir oyuncu olduğunu anlıyorsun."

İki elimle masaya vurdum. "İşte bu!" diye haykırdım. Dublör. Geri planda durup, sahne alma sırasının kendisine gelmesini bekleyen adam. Yedekte olan.

Şarkı söyleyen tek kişi Mason değildi. Yedek solisti vardı: Gavin.

Bulmamız sadece birkaç dakikamızı aldı: Gavin, ilk şarkının ortasında, şarkının sözlerinden ayrılıyordu. Oldukça sakin ama inanılmaz derecede yüksek sesle, "Alexander Park'ta gün batımı" diye araya giriyordu. Bu arada Mason, "yemin ederim hepsi aklımda olacak," diyerek şarkıyı söylemeye devam ediyordu.

Ve orada, avuçlarımın ikisini de dümdüz masanın üstüne koyup bilgisayarımın üzerine eğilmiş hâlde donup kaldım. Çünkü şoku sindirmem için tüm bedenime ihtiyacım vardı. Sonunda fısıltıyla, "Alexander Park'a gidebilmek için yarım saatimiz var," diyebildim.

. . .

Alexander Park'ı son görüşümün üzerinden birkaç sene geçmişti. Sonbahardı, hava soğuktu ve park yere dökülmüş kırmızı ve sarı yapraklarla donanmıştı. Annemle bütün gün evde temizlik yapmıştık, ikimiz de kaybettiklerimize üzülüyorduk. Ben bir futbol maçını kaybetmiştim ve annemin yıldız golcüsü beklenmedik bir şekilde okuldan ayrılmıştı. Babam öğle yemeğinden sonra bizi zorla evden çıkarıp temiz havanın ve güneşin tadını çıkarmamızı salık vermişti.

Zamanımızın yarıdan fazlasını parkın geniş çimlerinde yalınayak yürüyerek geçirdik. Uzun buklelerimiz rüzgârda dönerek dolaşıyordu. Sonra bir banka oturup sıska, kabarık saçlı bir kızın yedinci yaş gününü kutlayışını izledik. Parktan ayrıldığımızda kafalarımızı geriye atarak gülüyor ve neşeyle birbirimizi dürtüyorduk. Sorunlarımız birdenbire önemini yitirmişti. Parkın tam yirmi hektarlık alanını kaplayan, üç blok öteden bile duyulan ve neredeyse hiç geçmeyen yanık kokusunun müsebbibi Frito-Lay fabrikası yakınlarda olduğundan buraya Frito Park diyordum. Şimdi Clarissa'yla birlikte dedemin kamyonetinden inerken kokusunu aldığım tek şey kömürdü.

Tebdili kıyafetle gelmiştim. Yani babamın en büyük, en uzun, en gri, en basit sweatshirtünü giyip kapüşonunu kafama örterek yüzümü saklayabilmek için ipleri iyice çekmiştim. İhtiyacım olan son şey, Mason'ın beni tanıyıp olay çıkarmasıydı.

Ya da beni dışarı atmasıydı.

Kaldırıma ayak bastığımda, nefes almak için kendimi zorlayarak yüzümü rüzgâra döndüm. Hava muhteşemdi: Rüzgârlı ve huzurlu, nemden tamamen arınmıştı. Connecticut'ı eylül sonlarında gibi hissetmeye zorlayan o harika haziran günlerinden biriydi. Duyulan tek ses Frito fabrikasının gürültüsü, caddeden gelen boğuk trafik sesi ve kavga eden iki kadının bağırışlarıydı. Tartışmaları doğal olarak bir adamla ilgiliydi. Başkalarının mutsuzluğundan keyif almayan biri olduğumu söylemeyi çok isterdim ama acayip eğlenceliydi.

Clarissa ellerini bir kez çırptı. "Pekâlâ. Fazla zamanımız yok, bu yüzden kalabalığın sesini duyan kadar kaldırımdan aşağıya doğru yürüyeceğimizi tahmin ediyorum. Tahminimce konser büyük kameriyede yapılacak. Ya da tam Beşinci Cadde'deki kavşağı geçince karşımıza çıkan büyük havuzun orada. Tamam mı? Tamam." Ve benden uzaklaşan ayak seslerini duydum.

Hiç kıpırdamadan durdum.

O da durdu. "Maggie? Burada zamanla yarışıyoruz. Uğraşımızın meyvelerini toplamaya gidiyoruz. *Hadi.*"

Altdudağımı ısırdım. "Şey, sorun şu ki?" dedim sonunda. "Kavşaklar konusunda pek iyi değilim. Hatta kaldırımlar."

"Cidden mi?"

"Cidden."

"Olsun," dedi tekrar yanıma dönerken. "Bu yolu binlerce kez yürüdüm. Danışmanım beni sürekli buraya pikniğe getiriyor. Yarım adım arkamdan yürü. Ve değneğin önünde olsun." Ve aynen dediği gibi yola koyulduk. Köre yol gösteren kör.

Titrek ve kararsız adımlar atarak, dördüncü sınıftaki kurşun kalemimin tepesinde sallanan minik koala gibi Clarissa'nın dirseğine yapıştım. Dikkatimi başka bir şeye yöneltmeye çalışarak boğazımı temizledim. "Buzlu kahve yapan çocukla işler nasıl?"

Homurdandı. "Bok gibi. Tam olarak. Ona 'Duble karamelli buzlu kahve, lütfen' dışında ne diyeceğimi bile bilmiyorum." İnanamayarak kahkaha attım; şimdiye dek anlattıklarına bakılırsa hiçbir problem yok gibi görünüyordu. "Gerçekten bilmiyorum," dedi bir dakika durup dinleyerek. Kalabalığı duymadan yürümeye devam ettik. "Aslında erkeklere karşı fazla utangacım. Aşk kısmında tıpkı babam gibi sınıfta kalıyorum."

"Yani?.."

"Yani annem ben iki yaşımdayken bizi terk etti," diye açıkladı sesinin neşeli çıkması için kendini zorlayarak. Beni kavşaktan geçirmek için hızını biraz düşürdü. "Sanırım çok ağır geldi – kör bir kız çocuğuyla yaşamak."

Yutkundum. Clarissa'nın gerçek sorunları olduğu asla aklıma

gelmezdi. Körlüğün ondan değerli bir şey almış olabileceğini hiç düşünmemiştim. "Çok üzüldüm," dedim sessizce.

"Boş ver," dedi yeniden dururken.

Sağ tarafımdan gelen uğultulu sesleri duyabiliyordum. Yaklaşmıştık.

Otların arasından geçip bir tümsekten atlayarak değneklerimiz insanların ayaklarına çarpınca durduk. Burası Strand'deki konserden çok farklı bir ortamdı. Burada herkes sessizce ve saygıyla bekliyordu. Ortak bir amaç için bir araya gelmiş insanların tarif edilemez kokusu duyuluyordu. Gerginliğim yerini isteğe bıraktı. *Mason bu kapüşonun altında beni tanısa ne olacak ki? Kimin umurunda?* Sanki gözünde daha fazla küçülmeme imkân varmış gibi.

Bu mümkün bile değildi.

Haftalar boyunca ona yalan söylemiştim. Arabasına kusmuştum. Kardeşinin kalbine bir el bombası koymuştum. Daha ne olabilirdi ki? Ayrıca önümdeki vızıltılara bakarak beni gizlemeye yetecek kadar insan olduğunu söyleyebilirdim. Böylece geldiğimizden beri ilk kez kendimi güvende hissettim. Hatta, heyecanlı. İşte buradaydım, Alexander Park'ın ortasında, bir azınlığın arasında, son on yılın en iyi grubunu dinlemek için bekliyordum. Sadece gülümsemek, gülümsemek, gülümsemek istedim.

Mikrofondan cızırtılar duyulunca kalabalık sustu. Başımı yukarı kaldırdım.

Vakit gelmişti.

Birkaç saniye, nefes almakta zorlandım. Sanki göğsüme bir şey oturmuştu ya da ciğerlerine bir şey yerleşmişti.

Clarissa'ya doğru eğildim. "Bu..."

"En iyisi!" diye cıyakladı.

David zillere hızlıca vurdu, sanki konuşan bir insan boğazını temizleyerek konuşmaya hazırlanıyormuş gibiydi. Sonra Mason'ın sesi çınladı –etkileyici, kararlı ve güçlüydü– dizlerimi bükerek bir an soluğumu tuttum.

Son birkaç ay içinde "Lucidity" parçasını muhtemelen binler-

ce kez duymuştum. Sadece Mason'ın sesiyle başlayan bir baladdı. Yaşayan bir baladdı, öyle yoğun, öyle içtendi ki dinlemek insanın içini acıtıyordu. Sanki bu park böyle bir duygu için yapılmıştı, belki Mason bile bunun için yaratılmıştı. Sesindeki geçişlerin gökyüzüne yükselip toprağa indiği ve sonra yeniden yukarıya fırlayarak ağaçların arasında kıvrıldığı bu yerde şarkı söylemek için. Bir an sonra grup da ona ayak uydurdu ve konser başladı.

O âna, daima hatırlayacağım bir kusursuzluk hâkimdi. Bir gün detayların bir kısmını unutabilirim –mesela bacağımla nakarata ritim tutarken parmak uçlarımı nasıl hissettiğimi ya da Mason'ın sesinin üçüncü mısrayı söylerken bir oktav alçaldığını– ama nasıl hissettiğimi asla ve asla unutmayacaktım.

Clarissa elimi tuttu. Parmaklarını sıktım ve bırakmadım, yıllardır hiç göstermediğim en içten hâlimle gülümsüyordum. Ve yalnızca o an için, mutsuz, tatminsiz ve sevilmemiş olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum. Bu benim bütün dünyamdı, tam şu an ve görüşümü kaybettiğimden beri ilk kez bir şeye ait olduğumu hissettim.

"Ellerini biraz daha geride tut," dedi aşırı derecede şekerli parfüm kokan tuvalet görevlisi. Kokudan başım ağrımıştı.

Nefes almamaya çalışarak ona doğru başımı sallayıp teşekkür ettim ve ellerimi lavaboda biraz geriye çektim. Olmadı.

Of.

Hiç de Çin Lokantası Günü'mde değildim ve bu tuvaleti kullanıyor olmaktan da memnun değildim. Eski tip muslukları kullanamaz mıydık yani? Onların nesi vardı? Hiç değilse onları el yordamıyla arayıp, bulup sonra da açıyorduk. Bir, iki, üç. Ama şimdilerde, bu otomatik şeyleri doğru düzgün çalıştırabilmek için Hogwarts mezunu olmak zorundaydınız.

Ellerimi yeniden musluğu altında salladım. Ve... yine olmadı.

"Dur yardım edeyim – işte böyle!" diye bağırdı. Beklenmedik bir şekilde ellerimi tutup doğru yere doğru kaydırdı. Ani dokunuşuyla irkilerek nefesimi tuttum ve birden ellerimi çektim. Ani hareketim otomatik musluğu harekete geçirmiş olmalıydı çünkü su birden akmaya başlayıp ellerime ve yüzüme sıçramıştı.

Ellerime birkaç parça kâğıt peçete tutuşturup anlayışlı bir sesle, "Görme engelli olmanın hiç kolay olmadığından eminim," dedi.

Oflamamak için kendimi zor tuttum. *O ses* ile konuşuyordu, insanların birine acıdığında kullandığı o ses. "Ben iyiyim, teşek-

kürler," dedim ve kapıya yöneldim, çıkarken de sesinden çöp tenekesi olduğunu anladığım bir şeye takılıp çarptım.

Çin Lokantası Günü aptalca bir gelenekti. Büyükannem yıllar önce büyükbabamı Çin yemeği yemeye ikna etmek için böyle bir şey icat etmiş. Büyükbabam her zaman aşırı yemek seçen ve Çin yemeklerinin fazla renkli olduğunu iddia eden biri olmuştur. Restorana gelene kadar yol boyunca homurdanıp söylenirdi ama eve dönme vakti geldiğinde tabağını çoktan silip süpürmüş olurdu.

Küçük restoran evimizden yirmi mil kadar içeride, denizden oldukça uzaktaydı. Gerçekten düşününce aslında biraz tuhaftı. Yalnızca yemek yemek için, kusursuz derecede nezih ve yeteri kadar büyük bir yer olan Connecticut, Podunk'tan bu kadar uzağa gitmenin âlemi neydi? Yıllar önce büyükannem en iyi mekânın bu olduğunu söylediği için buraya gelmiştik. Şimdi, büyükannemin ölümünden seneler sonra bile, arabaya doluşup akşam yemeği için bu Çin lokantasına geliyorduk.

Küçüklüğümden beri buraya gelirdim ve bu yüzden mekânı çok iyi tanıyordum. Sahibinin, geçmişte çubuk yerine çatal kullandığımda bana işaretparmağını sallayan çok iyi bir Çinli kadın olduğunu biliyordum. Restoranın içi öyle yoğun bir şekilde kırmızı, sarı ve turuncularla dekore edilmişti ki sanki bir Starburst çantası patlayıp duvarlara saçılmış ve oradan da yerdeki ufak kilimlerin üzerine yayılmıştı. Üzerlerindeki erik sosuyla şans kurabiyelerinin tadının enfes olduğunu biliyordum. Ve yan camın komşu okula ait devasa bir futbol sahasına baktığını da biliyordum. Annem hep o pencerenin kenarındaki bir masaya oturmak isterdi ve bu da her seferinde sıra beklemek zorunda olduğumuz anlamına gelirdi. Bu akşam da istisnai bir durum olmadı. Masa için tam bir saat bekledik. Saat sekiz olmak üzereydi ve masamız başlangıçlarla donatılmış olmasına rağmen büyükbabam her geçen saniye daha da asabileşiyordu.

"Kirikkıraklar nerede?" dedi somurtarak.

"Baba," dedi babam, "burada kirikkırak yok. Burası bir Çin restoranı."

Büyükbabam çok yemek yerdi. Biliyordum çünkü mutfağımızda epey zaman geçirir, buzdolabımızdan sürekli yiyecek aşırırdı. Teknik olarak bizimle yaşamasa da bizimle yaşıyor gibiydi. Büyükannemin ölümünden sonra tek odalı bir daireye çevirdiğimiz garajda kalıyordu. Mahremiyetinin olmadığından yakınsa da, kendi evinden çok bizimkinde zaman geçirmeye başlamıştı. Buzdolabımızdan yiyecek araklayıp büyük ekran televizyonumuzu izliyordu. Hiç dillendirmemiş olmasına rağmen nedenini biliyordum. Yalnızdı. Büyükannemi özlüyordu.

Annem günlerini koçluk yapmakla, babam da avukatlık yapmakla geçirdiği için, büyükbabam simetrik olmayan evimizi düzeltti. Bir yere gitmem gerektiğinde bana şoförlük yapan da oydu. Benimle birlikte mutfak tezgâhına oturup, mikrodalgada ısıttığımız donmuş yiyecekleri yiyen de oydu. Menenjit olduğumda beni hastaneye götüren de.

Hastalandığım sabah yataktan sendeleyerek çıkıp mutfağa gitmiştim. Saat henüz sabahın beşi olmasına rağmen annem çoktan kalkmış ve her zamanki kıyafetlerini giymişti: plili bej pantolon ve baskılı oxford gömlek. Kahve hazırlıyordu.

"Anne, ateşim var," dedim. Sesim cılız ve boğuktu.

Annem kaşlarını çatarak elinin tersiyle alnıma dokundu. "Ah, canım," dedi yüzünü buruşturup. Annem böyleydi: Beni hasta görmekten nefret ederdi. "Şu ortalıkta dolaşan grip sana da bulaşmış olmalı."

"Evet," dedim, öyle halsizdim ki kelimeler ağzımdan güçlükle çıkıyordu. "Başım da çok fena. Bir de boynum... Kaskatı."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp alnından öptü. "Yatağına dön ve dinlen. Patronumu arayıp bugün gelemeyeceğimi söylerim."

"Öğleden sonra maçın yok muydu?"

Elini sallayıp beni savuşturdu. "İşte bu yüzden bir asistanım var."

Fena hâlde suçluluk duymuştum. "Ben iyiyim, anne. Yemin ederim. Sadece uyumaya ihtiyacım var. Sen işe git."

Ve o da öyle yaptı.

Dört saat sonra, kötüleştiğimi söylemek için onu aradım ama çoktan sahaya gitmiş olmalıydı çünkü karşıma telesekreter çıktı. Altı saat sonra, büyükbabam beni acile götürdü. Ondan iki saat sonra, ateşten neredeyse ölüyordum – iki kez. Ondan üç saat sonra da kör olmuştum.

Ama bu akşam Çin Lokantası'nda annem telefonunu açmakta hiç zorlanmıyordu. Yemek boyunca iki kez çaldı. Her ikisinde de üniversiteden arıyorlardı.

"Hey, evlat," dedi büyükbabam, annem ikinci telefona cevap verirken. "Az önce arkadaşın içeriye girdi."

Çatalım elimde asılı kaldı. "Hangi arkadaş?"

"Koca ağızlı, sarışın olan."

Lauren.

Yutkundum. "Nerede?"

"Girişte bizi karşılayan garsonun yanında."

Muhtemelen olduğum yerde kalıp sandalyeme gömülerek görmezden gelmeliydim. Sonuçta orada olduğunun farkına varmamak için geçerli bir nedenim vardı. Ama içimden gelen bir his beni ayağa kaldırıp girişe doğru sürükledi. Galiba neden Sophie'yle birlikte evime gelmediğini öğrenmek istemiştim. Ya da belki arkadaşlığımızın neresinde durduğumu bilmek istemiştim. Yalnızca kendime işkence etmek istemiş de olabilirdim.

Yaklaşınca merhaba dedim. Bunu takip eden kısa ama rahatsız edici sessizlik sırasında neredeyse geri dönüp yerime oturacaktım. Ama sonra Lauren, annesinin parfümünün kokusuyla üzerime çullandı. Beni sarsarak kucaklayıp geri çekildi.

"Maggie!" dedi, sesi böyle ufak bir yer için aşırı yüksekti. "Aman Tanrım, görüşmeyeli ne kadar uzun zaman oldu."

"Evet," dedim. "Epey oldu. Geçen hafta Sophie'yle birlikte belki gelirsin diye düşünmüştüm."

Tuhaf bir sessizlik oldu.

Kollarımı göğsümde bağladım. Ağırlığımı diğer tarafıma verdim. Sakinleşmeye çalışarak parmaklarımla kalçamda küçük bir

Chopin nakaratı çaldım. Sonra da Clarissa ritmi. Ve sonra ikisi birlikte.

İşe yaramadı.

Sonunda Lauren boğazını temizleyip, "Şey, evet, Kirsten Richard'la başka bir planımız vardı," dedi. "Onu hatırlıyor musun? Southington'da orta sahada oynuyordu? Sen... şey olduktan sonra buraya taşındı."

Tuhaf bir sessizlik daha.

"Görüşümü kaybettikten sonra," diye ekledim.

"Doğru," dedi Lauren. "Neyse, Kirsten sayesinde şansımız döndü. Biliyorsun... çok iyiydi. Uconn'a tam burs kazandı!"

"Uconn'a tam burs mu?" dedim nefes nefese.

Lauren'in bana nasıl olduğumu sorma zahmetinde bulunmadığını fark ettim. Aslında şaşırmamalıydım. Lauren hep futbol yıldızı Maggie'ye salt Maggie'den daha fazla ilgi duymuştu. Yine de canım olması gerektiği kadar yanmıyordu. Sadece arkadaşlık eşiğimi neden bu kadar alçak tuttuğumu merak ediyordum.

Yerime otururken babam, "Lauren nasıl?" diye sordu.

"Harika," dedim yapmacık bir neşeyle.

"Hangi üniversiteye başvurduğunu söyledi mi?" diye sordu.

Dirseklerimi masaya dayayıp parmaklarımı gözkapaklarıma bastırdım. "Söylemedi."

Babam boğazını temizleyerek sorgu moduna geçti. "Peki ya sen? O DVDler hakkında ne düşünüyorsun?

"Bakma fırsatım olmadı."

"Derhal bak o zaman," dedi, sesindeki heyecanı gizlemeye çalışarak. "Bence Cal Poly harika görünüyor. Görme engelliler için olağanüstü programları var. Annen kesinlikle Missouri Devlet Üniversitesi'nden yana."

Annemin telefonunu hızla kapattığını duydum. "Kesinlikle demeyelim, Steve," diyerek araya girdi. "Tercih Maggie'nin."

Benden bahsetme şekli... sanki orada değilmişim gibiydi.

Belki de değildim.

Biraz yüksek sesle, "Neden şimdi üniversite düşünmek zorundayım?" dedim.

Annem, sanki kasten zorluk çıkarıyormuşum gibi, canından bezmişcesine içini çekti. "Ne demek oluyor bu?"

"Görme yetimi kaybedeli henüz yedi ay oldu ve bu konuda hâlâ berbat sayılırım," dedim. "Ya kendi başıma hareket etmeyi hiçbir zaman öğrenemezsem? Ya suratımı dağıtmadan okul kampüsünde nasıl dolaşacağımı asla anlayamazsam? Ya üniversiteye gidemezsem?"

"Maggie, bunun senin için çok büyük bir uyum süreci olduğunu anlıyorum," dedi annem. Sözcükleri zoraki ve yapmacıktı, sanki daha önceden çalışılmış gibiydi. "Ama bir kez denersen, bir kez oradan çıkarsan, eminim ne kadar çok şey başarabildiğine sen de şaşıracaksın." Bu küçük söz çok abartılı ve içtendi. Abartmak pek annemin tarzı değildi. *Çocuğunuzun Körlüğe Uyum Sağlamasına Nasıl Yardımcı Olursunuz* gibi bir kitaptan alıntılar yapıyor gibiydi. "Belki de Hilda'yla birkaç ders daha ayarlasan iyi olur, ne dersin?"

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?"

"Hayır. Hilda'yla yeteri kadar zaman geçirdim."

Sesi hafiften sertleşti ve "Pekâlâ, Merchant's'taki danışmanın fazladan birkaç seansın yardımcı olabileceğini söyledi," dedi.

Elimdeki peçeteyi bükerek, "Danışmanım benimle tam olarak iki kez konuştu ve onlardan biri beni yaptığım eşek şakasından dolayı paylamak içindi. İhtiyacım olan şeyler konusunda yetki sahibi olabilecek kişi o değil," dedim.

Annem boğazını temizledi. "Pekâlâ, onunla konuşman faydalı olabilir. Muhtemelen şey konusunda... Bilirsin işte, bazı sorunlarını çözmen konusunda. Sana yardımcı olacaktır."

Yüzümü ateş bastığını hissettim. Nasıl olduysa en büyük sorunlarımdan birinin kendisi olduğunu unutmayı başarmıştı. Son birkaç ay boyunca attığım her kararsız ve küçük adımın altında yatan fay hattı oydu. "Ben iyiyim," dedim konuşmaya etkileyici bir şekilde son vererek.

Saat sekiz kırk beş olduğunda, istediğim tek şey yatağımda olmaktı. Yorganımın altına kıvrılıp bu akşamı tamamen unutmak istiyordum. Yüreğimin karanlık ve tozlu bir köşesinde bir zamanlar Uconn'a başvuracak olmaktan duyduğum heyecan vardı. Ciğerlerime baskı yapıyordu. Arkama yaslanıp nefes almaya çalışarak ciğerlerimi şişirmeye çalıştım. Tam o sırada masamızın yanındaki pencerenin civarında yeşil bir ışık gördüm. Bir an bulanık bir zihnin garip bir halüsinasyonu olduğunu düşünerek hayal gördüğümü sandım. Yaşadığım şok yüzüme yansımış olmalıydı çünkü babam, "Mags? Bir sorun mu var?" dedi.

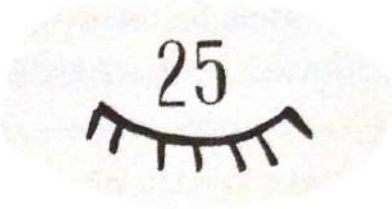
Cevap vermeme fırsat kalmadan, içeriye ayaklarını sürüyerek yeşim rengi polo gömlek giymiş eskilerden kalma kambur bir adam girdi. Etrafında ufak, bulanık bir alanı aydınlatıyordu.

Bir dönem, endişeyle bu ânı beklemiştim. Girişten gizlice bakıp nefesimi tutarak mağazalara girdiğimde bir şeyler görmeyi ummuştum. Herhangi bir şey. Ben'den başka. Şimdi bunun gerçekleştiğini görmek beni kaygılandırmıştı.

Adam yeteri kadar normal görünüyordu. Evet, yaşlıydı ve evet, bitkin bir hâlde yürüyordu. Ama birinin büyük-büyükbabasına benziyordu – haber ajanslarını dinleyip, mikrodalga kullanmayı reddeden ve gözlerinin kenarında gülmediği zamanlarda da kaz ayakları görünen bir adamdı.

Sandalyeme çöküp ağzımı kapattım. Şaşırdığımda hep yaptığım gibi gülmeye başladım. Çok yersiz bir durumdu çünkü gülmek bazı durumlarda hiç uygun değildi. Mesela beşinci sınıfta oynadığımız piyeste, repliklerimi unuttuğumda olduğu gibi. Ve okulda yaptığım eşek şakası için ceza aldığımda mahkeme salonuna yürürken olduğu gibi.

İşte şimdi bu adama –çökmüş yüzüne ve vücudunu saran loş ışığa bakarken– gülmeye başladım. Adamda, haftalardır hissettiğim tedirginliği yeniden gün yüzüne çıkaran bir şey vardı. Ve çok korkuyordum.

Birkaç ay önce, zannedersem yeni kör olduğum, kolaylıkla telaşlandığım, öğretmenlerime karşı kavgacı olduğum ve garip biçimde alaycı davrandığım için annemle babam beni psikiyatriste gönderdiler. Ha, bir de gece sabaha kadar en yeni ve en büyük hobimle –kronik uyurgezerlik– onları bir anda yataklarından telaşla kaldırmam da nedenlerden biriydi.

Psikiyatristin ismi ya Dr. Samuelsti ya da Dr. Smithton'dı. Epey zaman önceydi, o yüzden pek emin değilim. Hatırladığım tek şey, okulum, arkadaşlarım ve var olmayan görme yetim hakkında beni neşeyle sorguya çekerken, kıçım uyuşana kadar gıcırdayıp duran deri koltuğunda oturuyor olduğumdu. Sonunda, yeni ve zor bir duruma uyum sağlamaya çalışan normal bir genç kız olduğumu söyledi. Peki ya uyurgezerlik? Geçici bir yan etkiymiş.

Ancak bir sonraki ay geçici yan etki, küvette, merdivenlerde ve antredeki gömme dolapta uyanmama neden oldu. Lambalarla kavga edip oturma odasının halısından görünmeyen yaprakları topladım. Birkaç ay önce de gecenin ortasında evin dışında dolaştım. Uyandığımda kendimi hiç bilmediğim bir yerde, bilmediğim bir betonun üstünde, üzerimde yatağa girdiğim kıyafetlerle –bir tişört ve en berbat iç çamaşırımla– buldum. Ne cep telefonum ne değneğim ne ayakkabılarım ne de ne yapacağıma dair bir fikrim vardı.

Yardım çağırdım mı? Hayır. Yardım bekledim mi? Pek sayılmaz. Yaptığım tek şey, ayağa kalkıp yürümeye başlamamı söyleyen içimdeki budalayı dinlemekti. Böylece caddeye, bir arabanın önüne atladım ve araba anında bana çarptı. Sonunda, (a) bileğimi burktum, (b) bir daha asla dış dünyaya tek başıma ayak basmayacağıma yemin ettim, (c) uykumda yürümeyi bıraktım ve (d) karar vermek konusunda ne kadar boktan olduğumu çünkü hiçbir şeyi enine boyuna düşünmediğimi fark ettim.

Ertesi sabah yatağımda uzanmış ne yapacağımı düşünürken, geçirdiğim kazayı, okulda yaptığım şakayı, Sophie'yle işleri berbat edişimi, Ben'e söylediklerimi, kendimi Mason'a karşı nasıl ele verdiğimi aklımdan geçirdim. Sonunda, Boktan Kararlar Verenler Topluluğu'nun benim adıma bir anıt dikmesine ramak kaldığı sonucuna vardım.

Gerçek şuydu, gözlerim konusunda bir şeyler olmasını bekleyip durmuştum –Ben Milton ve etrafındakiler dışında bir şeyler görmek istemiştim– ve şimdi bu gerçek mi olmuştu? Olanları Ben'e anlatmaktan başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Ama Ben telefonu açmazdı. Her zaman olduğu gibi. Hatta Miltonların hiçbiri açmazdı. Ev telefonlarına o kadar çok mesaj bırakmıştım ki telefonum onlarınkine her bağlandığında artık telesekreter kulağıma küfürler savuruyordu.

Belki de meşguldürler, diyerek paranoyaklık yapmamaya çalışarak kendimi teselli ettim. Hepsi benden nefret ediyor olamazdı. Bayan Milton benden nefret ediyor olamazdı.

Ama üç gün dört oldu ve dört gün de altı. Sonra birden bir hafta geçti ve ben de hepsinin benden nefret ediyor olabileceğini düşündüm.

"Peki," diye mırıldandım gözyaşlarımı tutup telefonumu yatağın üstüne fırlatarak. *Peki.*

Araştırma yapmaya başladım. Odama çekilip bilgisayarımın başına oturdum. Esrarengiz bilim üzerine yazılmış makaleleri inceledim. İnanılmaz hünerleri olan beyinler. Akıl almaz mucizeler gerçekleştiren insanlar. Gri maddenin ötesine uzanan beyinler.

Ama saatler süren arayıştan eli boş döndüm. Tek başına araba kaldırabilen bir adam olduğunu öğrendim. Ve metali hazmedebilen bir kadın olduğunu. Zihin gücüyle nesneleri hareket ettirebilme yeteneğine sahip bir adam vardı.

Anormalliklerle dolu bir dünyada bile, anormal kalıyordum.

Clarissa'nın danışmanı onu Alexander Park'a pikniğe götürürken, Hilda beni şehrin göbeğinde bırakıp Yedinci Cadde'yi tek başıma geçmemi söylemişti. Hiç adil değildi bu.

"Pekâlâ, her şeyden önce," dedim Hilda'ya, "Yedinci Cadde'ye ulaşabilmek için Bush Caddesi'ni bulmak zorundayım. Ki ben bunu yapamam." Kollarımı bağlayıp parkmetreye yaslanmıştım. Tek başıma yolumu bulamayacağıma onu inandırmak için tüm bahaneleri sıralıyordum.

"Öfff!" dedi Hilda. "Kabul etmek istemesen de hızlı öğrendin." Söylediği saçmalığa cevap vermem için bir süre bekledi. Cevap vermedim. "Şimdi, dene bakalım," dedi.

"Denersem kaybolurum," dedim rüzgâr yön değiştirirken. Big Dough'dan yükselen mis gibi kokuları duyabiliyordum.

"Kaybolmayacaksın. Sadece beş dakikalık bir yürüme mesafesi. En kötü ihtimalle etrafı keşfetmiş olursun."

Birisi size en kötü ihtimali söylediğinde, neden o gerçekten en kötü ihtimal değildir? Bir arabanın insan bedenine çarpmasının tam olarak nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak aynı şeyi bir kez daha yaşamak istemedim. "Kendi ölümümü keşfetmiş olacağım."

Homurdandı. "Fazla telaşlısın. Güzel bir gün ve bir sürü insan dışarıda havanın tadını çıkarıyor. Yalnız olmayacaksın."

"Ah, çok rahatladım," diye mırıldandım. "Büyük bir kalabalık önünde bir şeyi berbat yapmanın korkusunu hiçbir şey hafifletemez."

Cevap gelmedi.

"Hilda?"

Cevap yoktu.

Çoktan gitmişti.

Ne *halt* edecektim şimdi?

Bir an neredeyse gülmekten çatlayacaktım ama nedeni sadece kendimi yakışıksız bir şeyler söylemekten alıkoymaktı. Çünkü sahiden, Hilda ne düşünüyordu? Parmaklarımla parkmetreye vurarak ritim tuttum. Biraz asabi, gergin ve heyecanlı hissediyordum. Ve aklım başımdan gitmek üzereydi.

İki elimi de havaya kaldırdım. Pekâlâ. *Pekâlâ.*

Bir topuğumun üzerinde dönerek uzun adımlarla ilerledim. Ama yalnızca Big Dough'ya doğru. Yiyeceklerin güçlü ve tanıdık kokusuna bakılırsa yakında bir yerde olmalıydı.

Hilda'nın haftalardır bana anlattıklarının sadece dörtte birine kulak verdiğim için, kaldırımda nasıl yürüyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sadece yürüdüm. Değneğim tık tık ses çıkarıyor, ayaklarım kaldırımda pat pat ilerliyordu. Burnumu Big Dough'nun ayırt etmesi kolay kokusuna yönelterek yürüdüm.

Hiç hoş değildi.

Hızlı hamlelerle ilerleyip arada sarsılarak beceriksizce duruyordum. Pastanenin girişini ararken boşta kalan elimle tuğla kaplamalı vitrine dokundum. Big Dough'da yarı ömrümü geçirdiğim için dokunduğumda vitrinini tanımış olacağımı düşünüyorsunuzdur. Ama öyle olmadı. Üç cam kapı açtım –üç farklı iş yerine daldım– ve sonunda dördüncü denemede tanıdık bir zil sesi duydum.

Big Dough: Unlu mamüllerin işaret kulesi gibi önümde parlıyordu.

Pastanenin yarı içinde yarı dışında bir pozisyonda durdum, tamamen şoktaydım. Kendimi öldürmeden buraya gelmeyi başarmıştım.

Nabzım kulaklarımda atıyordu ve arkamda akan trafiğin sesini duyabiliyordum. Tepemde çalan radyoyu ve daha dikkatle dinlediğimde beynimdeki tebrik eden coşkulu alkışları duyabiliyordum.

Şu âna kadarki eğitimimin en önemli ânıydı bu.

İçeriye doğru bir adım atıp nefesimi içime çektim. Evet, bu basit ve altmışlar tarzı pastanede saatler geçirmiştim ama görüşümü kaybettiğimden beri buraya ayak basmamıştım.

Aynı kokuyordu ancak bir farkla.

En güçlü kokular –keskin nane ve karamel, bitter çikolata, moka, tarçın– hâlâ oradaydı. Ama şimdi hafif bir tereyağı, esmer şeker ve krema kokusu da vardı. Maya ve un ve –of *Tanrım*– tatlı ve muhteşem beyaz çikolata.

Orada burnumu tavana dikmiş, yüzümde aptal bir gülümsemeyle dururken muhtemelen birkaç tahtam eksikmiş gibi görünüyordum ama umurumda bile değildi. Acele etmeden kasaya doğru yürürken zafer dolu her adımın tadını çıkardım.

Mekânın sahibi Sal, sivri bir burnu, saç filesinin içine soktuğu uzun gri örgüsü olan sıkıcı tipli bir adamdı. Tuhaf bir biçimde, Ş harfini her söyleyişinde ıslık çalıyordu. Tezgâhın arkasından bana, "Şekerli tarçınlı kurabiyeler şu anda satışta," dedi. Muhtemelen lafı bitene kadar bir taksi, birkaç köpek ve bir garson çağırmıştı.

"Harika." Konuşmak yerine daha çok gülüyor gibiydim. Bir şekerli tarçınlı kurabiye, bir tane duble damla çikolatalı ve bir de yulaflı üzümlü kurabiye sipariş ettim.

"Ve bir de sürpriz," diye ekledi Sal.

Gülümsedim. "Ve bir de sürpriz." Sal her siparişe hediye bir kurabiye verirdi. Bir nevi yeni yapmış olduğu ürünlerin tadım testi gibiydi.

Oturacak bir yer bulup kurabiyelerden yemek için pakete saldırdım. Bir tanesini çıkarıp burnuma tuttum. Aman Tanrım: Duble damla çikolatalı. Bir ısırık alıp acele etmeden çiğneyerek eski bir Drift District şarkısına başımı sallayarak ritim tuttum. Şarkının giderek alçalan bas sesi hoparlörlerden yayılıyordu. Kapının tepesindeki çıngırak çaldığında henüz kurabiyenin yarısını yemiştim. Birisi *pat* diye tam yanıma oturunca şaşkına döndüm. Sonra da yüzüme berbat bir Rumen nefesi çarptı.

Yutkundum, kurabiyem boğazımın bir yerlerine yapışmıştı.

Hilda, iyice yüzüme doğru soluyarak, "Bizim oralarda şöyle bir deyiş vardır: *Cum iti aşterni, asa te vei culca,*" dedi.

Hasiktir.

"Anlamı da şu," dedi ben cevap vermeyince. "Aptal hareketlerinin ya da kararlarının hoş olmayan sonuçlarına katlanmalısın."

"Hilda, ben..."

"Ama baştan sona gözlemlediğim bu karar," dedi elimdeki kurabiyeyi çekerek, "aptalca değildi." Uzun bir ıslık çalarak kıkır kıkır güldü. Kıkır kıkır. Bütün vücudunun sarsıldığını hissedebiliyordum. "Çok mühimdi. Değil mi?" Kurabiyemi kıtır kıtır yerken bir dakika durdu. Ağzı dolu hâlde, "Tebrikler," dedi.

Hımm.

"Çıldırdın mı sen?" diyebildim, uzun bir beklemeden sonra bir araya getirmeyi başarabildiğim üç şaşırtıcı sözcük bunlardı.

"Çıldırmak mı? *Öfff,*" dedi. "Benim sadece... bir cadaloz olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Bir varış noktası seçtin, kendi başına yürüdün ve güvenli bir şekilde vardın. Mutlu oldum. Bugün kutlama yapıyoruz." Paketime uzanıp elime bir kurabiye tutuşturdu.

"Cidden mi?"

"Cidden," dedi ve kelimeler Hilda'nın dudaklarından dökülürken kulağa aşırı derecede tuhaf geliyordu. Deliler gibi güldüm. Bir parça kurabiye koparıp ağzıma attım.

Sal'ın sürpriz kurabiyesi.

Yalnızca tuz, karamel ve çikolataydı. Bugüne kadar burada yediklerimin hepsinden tamamen farklıydı. Ama kesinlikle muhteşemdi.

26

Görebildiğim zamanlarda, rüyalarımda canlı renkler vardı: Işık, renk, doku ve ses, hepsi kafamda birer filme dönüşüyordu. Ama dünyam kaybolduğunda, her geçen gece rüyalarımın görsel kalitesi de düşmeye başladı. Uyandığım anki boşluk rüyalarıma sızıyor, bir zamanlar parlak olan görüntüler bulanıklaşarak belirsiz bir hâle geliyor ve sonunda kaybolup yerlerini rasgele seslere, düşüncelere ve fikirlere bırakıyordu.

Ama bu gece, *rüya gördüm.*

Bilincimin bir köşesiyle rüya gördüğümün farkındaydım. Önümdeki kapalı ahşap kapıyı, antredeki gömme dolaptan düşen naftalinlerin kokusunu, yanımdaki duvarda asılı aile portresini tanıdım. Üst kattaki koridorda dikiliyordum, eski yatak odamın kapısının önündeydim. Kapının arkasından telaşlı fısıltılar duyuyordum.

Kapı koluna dokundum ama dönmedi. "Merhaba?" diye seslendim, sesim titriyordu.

Fısıltı kesildi. Çıt çıkmıyordu. Çok sessizdi.

"Merhaba?" diye seslendim yeniden.

Ses yoktu.

Ben yanımda belirdi. Hiç bu kadar rahatlamamıştım. "Ben," dedim rahat bir nefes alarak. "Odamda biri var."

Omuz silkti. Hareketi değneklerinin gıcırdamasına neden oldu. Yanlış bir şey vardı. "Gir de kim olduğunu gör, Thera."

Dudağımı öyle sert ısırdım ki rüya görüyor olmama rağmen ağzıma kan tadı geldiğine yemin edebilirim. Derin bir nefes alarak kolu yavaşça çevirdim. Fısıltı yine başladı. Bu kez daha gürültülüydü.

Elimi hızla kapıdan uzaklaştırdım. "İyi fikir olduğunu sanmıyorum," dedim Ben'e dönerek. Yüzündeki ifadeler değişti. Köprücükkemiklerinin altında derin çukurlar ve gözlerinin altında siyah lekeler vardı. Dudakları çatlamış, kanıyordu.

İçini çekti. Nefesi iğrenç kokuyordu. Çürümüştü. "Ben açarım," dedi. Bir tarafından destek alıp değneklerinden birini bırakarak kapıya uzandı.

"Dur!" diye haykırdım korkuyla.

Ama kapıyı çoktan açıp içeriye doğru adım atarak odamın girişinde sendeleyerek durdu.

Soluğum kesildi. Oda falan yoktu. Duvarlar. Yer. Hiçbiri. Fısıldayan bir boşluktan başka hiçbir şey yoktu. Ben öne doğru yalpalayarak boşluğa düştü.

Çığlık atarak onu tutmaya çalıştım ama kıl payı kaçırdım. Bakışlarımız bir saniyeden daha kısa süre birbirine kilitlendi. Sanki sessizce bana yalvarıyordu: *Yardım et.*

Ve sonra hiçlikte kayboldu.

Sarsılarak uyandığımda kalbim kulaklarımda atıyordu. Göğsüm panikle kabardı. İç organlarımda bile aynı şoku hissediyordum. Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak bana yalnız olmadığımı söyleyecek bir ses duymaya çalıştım –annemle babamın konuşmaları, koridorda dolaşan kedi, bir hışırtı, bir ayak sesi... *herhangi bir şey*– ama ev korkunç derecede sessizdi. Terden sırılsıklam bir hâlde yataktan çıkıp annemlerin yatak odasına gittim. Kapıdan sadece televizyonu duyabildim. Bütün yolu geri döndüm, *Romeo ve Juliet*'ten tanıdık bir sahnenin sesiydi.

Gizli romantiklerden olan annem, duygusal filmler izlemeye bayılırdı. Ekranda izlediği üzücü bir sahneye ağlayıp burnunu

çekerken, koltukta yanına kıvrılıp yatarak sayısız gece geçirmiştim. Azıcık da olsa kendimi özel hissettiğim anlardı, daha önce başka kimseyle paylaşmadığı gizli bir yanını benimle paylaşıyormuş gibi hissederdim.

Ama şimdi paylaştığı tek şey, uykudaki bilinçsiz horultusuydu. Hayalet gibi yaklaşıp yatağın yanına diz çöktüm. Omurgasını bulana dek parmaklarımı çarşafın üzerinde gezdirdim. Başımı dikkatlice ve sessizce sırtına yaslayıp onu uyandırabilmeyi ve küçükken olduğu gibi kucağına kıvrılabilmeyi diledim. Ama onun yerine, dizlerimin üstünde kalarak yürüyebilecek kadar sağlam hissedene dek, düzenli kalp atışlarını ve yumuşacık nefes alıp verişlerini dinledim.

27

Ertesi sabah işe gitmek için hazırlanan annemle babamın sesleriyle uyandım: mutfağa girip çıkan adımlar, kahve fincanına çarpan kaşığın sesi, alçak sesle konuşmalar, anahtarların şıngırtısı. Onlar çıktıktan sonra yataktan fırladım.

Elektriğe bağlanmışım gibi sabırsız ve kıpır kıpır hissettim ve bu yüzden evin içinde bir aşağı bir yukarı dolanıp durdum: koridoru boydan boya, merdivenlerden yukarıya, sonra tekrar aşağıya ve yeniden koridora. Durula ve tekrarla. Üst kata çıktığım seferlerden birinde, eski yatak odamın önünde durdum ve avucumu ahşap kapıya yaslayıp sessizce orada bekledim.

O odada yaşayan binlerce hayalet vardı.

Dışarıda bir arabanın kapısı kapandı ve zavallı bir miyavlama sesi duyuldu. Korkarak alt kata inip girişte durdum. Birisi ön kapıyı yumrukluyordu. Ürkerek yerimden sıçrayıp cıyaklayarak, "Kim o?" diye bağırdım.

"Maggie? Benim, Lauren."

Lauren?

Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Maggie?" diye tekrarladı Lauren.

Elimi alnıma koydum. "N'oluyor, Lauren?" dedim. Tenkit edici olmayı amaçlamıştım ama ağzım beni ele verdi. Sözcükler dudaklarımdan titreyerek çıktı.

"Açar mısın? Şey... Sophie'yle ilgili bir durum var ve yardımın lazım."

Üç adımda girişi geçip kapıyı hızla açtım. "Nesi var Sophie'nin?" dedim neredeyse bağırarak.

Lauren'in hâlâ orada olup olmadığını merak ettiğim uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Şey, sanırım bunu sana Sophie söylese daha iyi olur," dedi. Lauren beni arabasına götürdü. Sophie içeride sinir krizi gibi bir şey geçiriyordu. Açık olan sürücü kapısının önünde durduğumuzda Lauren, "Ben, belki sen de... şey... zor günler geçirdiğin için, ona yardımcı olabileceğini düşündüm," dedi.

Lauren'e zor günler geçirdiğimi nereden bildiğini gerçekten sormak istedim. Neden zor günlerin üstesinden geldiğimi düşündüğünü sormak istedim. Eğer Sophie evimin önünde bağıra bağıra ağlıyor olmasaydı, Lauren'e kapımı kesinlikle açmayacağımı söylemek istedim. Ama Lauren'e sadakat konusunda vaaz verecek zamanım yoktu çünkü beni yarı iterek sürücü koltuğuna oturttu.

Paldır küldür arabanın içine girip bir süre altdudağımı ısırarak oturdum. Böyle durumlarda biraz beceriksizdim. Östrojen Okyanusu'nun dalgalı suları gemiyle gitmek için uygun değildi. Ayrıca, Sophie'yle en son konuşmamız biraz rahatsız ediciydi. Sonunda, "Boktan bir gün galiba?" diye bağırarak ağlamalarının arasında sesimi duyurmayı başardım.

"Çeneni. Kapa." Kelimeler daha ağzından çıkarken böyle şeyler söylemeye alışkın olmadığını fark ediyordunuz –Rahibe Threresa'nın Gandhi'ye keriz demesi kadar gerçekten uzaktı– bu yüzden ciddiye almadım.

"Çenemi pek iyi kapatamam," diye bilgi verdim. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Daha fazla hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ah, hadi ama Soph. O kadar kötü olamaz."

Nefes alıp verişini duyabiliyordum, hızlı ve düzensizdi, filmlerdeki isterik insanlar gibiydi. Eline uzatmaya çalıştım, dokunmak ya da tutmak için –ya da kızlar bu gibi durumlarda ne yapar-

sa onu yapmak için– ama parmaklarını bulduğumda, korkarak benden uzaklaşıp bağırarak konuşmaya başladı, "Geçen günü hatırlıyor musun? Sizin eve geldiğim zamanı?"

Nasıl unutabilirdim? "Evet," dedim.

"Ve sen hasta olup olmadığımı sormuştun?" diye devam etti, "Çünkü burnum tıkalıymış gibi konuşuyordum?"

"Evet."

"Çünkü sabahtan beri ağlıyordum. Reglim iki buçuk ay gecikmişti ve gebelik testi almıştım."

Son zamanlarda hayatımda olan şeylere bakınca, hiçbir şeyin beni şaşırtamayacağını düşündüm. Ama ne söylediğinin farkına vardığımda... Şok oldum. "Sen..." diye başladım ama sonra durdum. Cümlemi tamamlamak için kullanacağım iki sözcük *hamile bırakıldın* olacaktı ama biraz uygunsuz olduğunu düşündüm. Yine de durumu anlatabilen tek ifadeydi. Kırk yaşındaki öğretmenler için "bebek bekliyorsun", otuz beş yanındakiler için "hamilesin" denebilirdi ama liseli kızlar için? Ne yazık ki onlara ancak *hamile bırakıldın* denebilirdi. Böyle bir şeyi Sophie'den değil Lauren'den beklerdim.

"NE YAPACAĞIM BEN?" diye haykırdı Sophie.

Arabadan hızla inip Lauren'e döndüm. "Hamile kalmış," dedim çok parlak bir şekilde.

"Evet," diye fısıldadı Lauren, "ve ben sadece... yani yaklaşık on beş dakikadır uğraşıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Acaba sen?.."

"Ben *ne*, Lauren?" dedim tıslayarak.

"Bilmiyorum. Onu bir süre burada tutup konuşabilir misin? Yani bu sadece... ne diyeceğimi bilmiyorum."

Bir süre orada dikilip söylediklerini anlamaya çalıştım. Sophie'yi buraya yalnızca ondan kurtulmak için getirmiş olduğu gerçeğini özümsemeye çalıştım. Sonra dudaklarımı birbirine bastırıp elimle havada, *Git buradan,* der gibi bir hareket yaptım.

Sophie'yle arka bahçeye geçip eski salıncaklardan kalma kırık plastiklerin üstüne yan yana oturduk, sert otlar ayaklarımıza ba-

tıyordu. Küçükken burada hayal kurup konuşarak ve baş aşağı sallanarak saatler geçirirdik. O zamanlar bu bahçede bu şekilde oturacağımız aklımın ucundan bile geçmezdi. Pek çok açıdan farklıydı.

Başta konuşmadık. Söyleyecek bir şeyimiz olmadığından değil, çok şeyimiz olduğundan. Bu yüzden çok uzun bir süre orada kalıp düşüncelerimizi toparlamaya çalıştık. Sophie'nin gözyaşları kurudu ve ben de yaşadığım şoku atlattım. Serçeparmağımı ılık metal zincirin etrafına dolayıp bahçenin diğer köşesinde birbirlerine gaklayan mavi alakargaların sesini, büyükbabamın evin içindeki gürültüsünü, komşumuzun bahçesindeki fıskiyenin sesini dinledim. Nihayet Sophie titreyerek içini çekip, "Sana bunu daha önce söylemedim. Sadece nasıl dile getireceğimi bilemedim ve bunun bana bakışını değiştirmesini istemedim." Durup boğazını temizledikten sonra devam etti. "Ben evlatlığım. Gerçek annem beni doğurduğunda on altı yaşındaymış, Maggie. *On altı.* Eğer o beni doğurmuş olmasaydı bugün burada olmazdım, anlıyor musun?"

Başımı salladım, ne demek istediğini anlamıştım. "Jason kürtaj yaptırmamana nasıl bakıyor?"

"Hamile olduğumu ona henüz söylemedim," diye itiraf etti alçak sesle, "aileme de söylemedim. Sanırım eğer... eğer yokmuş gibi davranırsam kendi kendine yok olacağını umut edip durdum. Galiba sadece korkuyorum, anlıyor musun? Yani, *babama* söylemek zorundayım."

Başımı salladım. Sophie'nin babası huysuz, agresif bir tipti ve hep öyle olmuştu. Akşam eve en erken giren, mini etek giyilmesine izin verilmeyen, sürekli uyması gereken kurallara bağlı olan hep Sophie'ydi.

Sophie devam etti. "Ve ayrıca, evde zaten ortalık gergin."

"Nasıl yani?"

Birkaç saniye bekledi. Aramızdaki o tereddüt hâlâ vardı – ikimizin de ellerimizi kesmeden nasıl dokunacağımızı bilemediğimiz keskin cam kırıkları vardı sanki aramızda. Sonunda, "Evdekiler sürekli kavga edip duruyor," dedi.

"Sophie, çok üzüldüm," dedim. "Keşke bana daha önce söyleseydin."

"Haklısın ama tam senin görüşünü kaybettiğini dönemde işler kötüye gitmeye başladı. Senin başında zaten bir sürü sıkıntı olduğunu düşünüp söylemedim."

"Sorun olmazdı. Benim ailem de kusursuz değil," diye mırıldandım. "Sence sorunu çözebilecekler mi? Sizinkiler?"

Sophie içini çekti. "Şey, annemin çabaladığını söyleyebilirim ama babam çok mesafeli. Korkarım ki bu sonunda ayrılmalarına neden olacak."

"Sophie, şimdi bunun için üzülemezsin. Hoşuna gitse de gitmese de, her şey olacağına varacak. Onlara anlatmak zorundasın."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Eve döndüğünde kendini yiyip bitirmeden hemen konuş onlarla. Biliyorsun, yara bandını bir seferde çıkarmak lazım."

Burnunu çekti. "Ben bunu yapamam, Maggie. Bu ancak senin yapabileceğin bir şey. Keşke... benim yerime sen yapabilseydin."

Cevabım ürkek, zayıf ve öylesineydi ama yine de bir cevaptı. "Neden ben de seninle gelmiyorum?"

Büyükbabam bizi Sophielerin evine bıraktığında gece olması gerektiği gibi sessizdi, hatta ikimizin göz göre göre belaya yürümesi için fazla sessizdi. Verandaya çıkan merdivenleri yavaş yavaş, ses çıkarmadan tırmandım ve eve ayak bastığımda durakladım. Hayatımın yarısını bu kapılardan içeriye dalarak geçirmiştim. Sophielerin arkadaki verandasında karpuz yiyerek Dört Temmuz'ların tadını çıkardım, annesinin dikiş odasında battaniyelerle yaptığımız çadırların altında saatlerce oturdum. Parkelerin gıcırdayan kısımlarını, mutfaktaki sarımsak kokusunu tanıyordum. Ama şimdi ev farklıydı. Çok fazla hazır alınmış yiyecek ve öbeklenmiş toz kokuyordu. Oturma odasına girip koltuğa oturduğumuzda Sophie'ye dönüp boğazımı temizlendikten sonra fısıltıyla, "Herkes nerede?" diye sordum.

Yanımda oturan Sophie derin bir iç geçirdi. "Annem büyük ihtimalle yukarıda kitap okuyordur. Ve sanırım babam da her zamanki gibi geç gelecek."

"Aa." Birkaç dakika boyunca bacağımı piyano gibi kullanarak Chopin-Clarissa dansını çaldım. Hiç kimse konuşmayınca gerçekten uzun bir süre geçtiğini anladım.

"Dikkatimi dağıtacak," dedi Sophie birdenbire, "aileler ve bebekler dışında bir şeyler anlat. Lütfen."

Hiç tereddüt etmeden konuştum. "Birkaç gün önce bir Loose Cannons konserine gittim."

Bir süre alık alık bana baktığını hissettim. "Şaka mı yapıyorsun sen?" dedi alçak sesle. "Tesadüfen mi buldun? Konseri?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım, detaylara fazla girmek istemeyerek. "Her neyse, inanılmazdı."

"Öyle olduğundan eminim," dedi Sophie. "Mason Milton'ın sesi..."

Yutkundum. "Evet. Muhteşem." Ve öyleydi. *Mason.* Şimdi benden nefret ediyordu.

Sophie devam etti. "Birkaç ay önce Hannah Jorgensen'le çıkmaya başladığını duydum."

"Hannah Jorgensen kim?" diye sordum, sesim normalden bir ya da iki oktav yüksek çıkmıştı.

"Mags. Hangi dünyada yaşıyorsun sen? Şu manken var ya? New Yorklu?"

Ağzım *ha* der gibi açıldı ama sesimi çıkarmadım. Sadece dudaklarımı kıpırdattım. Hissettirdiği duygudan hoşlanmayarak söylemekten vazgeçtim.

Kollarımı karnıma dolayarak koltuğa gömüldüm. Dead Eddies gecesinde Mason'la aramızdaki kıvılcımlar bir hayal miydi? Evet, hepsini hayal etmiş olmalıydım, evet. Sarhoş olmuştum. O bir mankenle çıkıyordu. Hepsi buydu.

Dışarıda bir araba kapısı kapandı. Ağır adımlar verandaya doğru pat pat yürüyerek yaklaştı.

"Gösteri başlasın," dedi Sophie ve sonra güldü. Daha çok

havlamaya benzeyen belirsiz bir sesti. Koltukta yan yana oturup babasının kapıyı açmasını beklerken kollarına dökülen saçların benimkilere değdiğini hissediyordum. Ne diyeceğimi düşünmeye ve yıllar önce takıma yaptığım acele konuşmalardan birini hatırlamaya çalıştım. Ama şu anda geçmişim konumuzun dışındaydı ve bu yüzden bildiğim tek şeyi yaptım: Yanında kalıp eline uzandım.

Sophie'nin babası sarhoştu.

Arabayı sürebilmek için biraz ayılmayı beklemişti. Canlı ve tıraş losyonu kokulu hâliyle içeriye rüzgâr gibi daldı. Bize acele bir selam verip hemen inine çekildi. Sophie'nin vazgeçecek gibi olduğunu hissederek dirseğimle onu dürttüm. "Yapabilirsin," dedim ve kararlılıkla içini çekerek ayağa kalktı. Ve şimdi annesi mutfakta, Sophie'yi mahvettiğini bildiğim acı ve hayal kırıklığı dolu bir sesle konuşuyordu. Ve babası avaz avaz bağırıyordu – *Tanrım* deli gibi bağırıyordu– Sophie'ye yanlış bir tavsiye verip vermediğimi merak etmeye başlıyordum.

Sophie ağlıyordu.

Annesi ağlıyordu.

Babası korkunç şeyler haykırıyordu. Sophie'nin bir hayal kırıklığı, bir sürtük, yüz karası ve fiyasko olduğunu söylüyordu.

Daha fazla dayanamayarak babasına doğru yalpalayarak yürüdüm. Ne yapacaktım bilmiyordum –yumruk mu atacaktım? Neden olmasındı ki?– ama önemi yoktu çünkü Sophie beni geri çekerek hiçbir şey söylemeden yalnızca manevi destek için orada olduğumu hatırlattı.

Babası önümüzde bir aşağı bir yukarı yürüyordu, ayakkabıları yerdeki karo döşemede kurşun gibi ses çıkarıyordu. Sonra durdu. İçeride çıt yoktu. Birdenbire rahatsız edici derecede sakinleşen sesiyle Sophie'ye artık onun kızı olmadığını ve eşyalarını toplayıp çekip gitmesini söyledi.

Sophie bir şey söylemedi.

Neden kendini müdafaa etmiyordu ki?

Ama aslında gerek yoktu çünkü annesi –yüksek sesle, açık açık ve sertçe– araya girip eğer kızını evden atıyorsa, karısını da atmak zorunda kalacağını söyledi.

Hiç kimse konuşmadı. Kimse nefes almıyordu. Babasının cevabını duyabilmek için neredeyse duvarların bile eğildiğini duydum. "Peki o zaman. Git."

Ve Sophie'nin yaklaştığından korktuğu o korkunç şey gerçekleşti. Babası öfkeyle odadan dışarıya fırlayıp kapıları çarptı. Annesi Ohio'daki bir akrabasını arayıp Sophie'yle birlikte orada kalabilirler mi diye sordu. Ve o gece o mutfakta kollarımı dolamış dururken, Sophie'nin kulaklarımda çınlayan sessizliğiyle, onu sonsuza dek kaybettiğimi anladım.

Sophie'nin evinin önüne büyükbabamınki yerine annemin arabası geldiğinde nasıl bir hisse kapıldım, emin değildim. Ama hissettiğim şey her neyse verdiğim nefesi uzun ve titrek bir iç çekişe çevirmişti. Sophielerin verandasından aşağıya inip araba yoluna yürüdüm ve annemin arabasının yolcu kapısını bulabilmek için el yordamıyla aradım. Koltuğa çöküp, "Büyükbabama n'oldu?" diye sordum.

"Poker turnuvasını bırakamamış," dedi annem büyükbabam hakkında konuşurken hep kullandığı yarı alaycı, yarı sevecen ses tonuyla. Çok iyi bildiğim bir vurguydu. "Burada olmana şaşırdım. Sophie'yle yeniden takılmaya başladığınızı bilmiyordum."

Şortumun yıpranmış kenarlarını çekiştirdim. Ona Sophie'nin hamileliğinden ya da ailesiyle karşılaşmamdan veya annesinin Sophie'yi korumak için araya girmesinden bahsetmek istemiyordum. Sophielerin mutfağındaki sahnenin ona en çok ihtiyacım olduğu an annemin beni kurtarmaya gelmiş olmasını dilememe neden olduğunu anlatmak istemedim.

"Tam olarak takılıyoruz sayılmaz," dedim yutkunup boğazımdaki düğümü çözmeye çalışarak.

"Ah. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Öyle mi?" dedim, kelimeler ağzımdan öyle hızlı çıkmıştı ki süzgeçten geçirmeye fırsatım olmamıştı. "Yani, arkadaşlıklarım

konusunda endişelendiğini bilmiyordum." Kocaman ve tek bir damla gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissettim ve başımı çevirdim.

"Elbette endişeleniyordum," dedi alçak sesle. Durdu. "Maggie? Sen iyi misin?"

Pencereye bakmaya devam ederek elimin tersiyle yanağımı sildim. "Ben sadece," dedim ağır ağır, başarısız arkadaşlıklarımı düşünerek. "Bazı şeyleri farklı şekilde yapmış olmayı dilerdim, hepsi bu." Sözlerim birden fazla anlama gelse de anneme yakaran, ulaşmaya çalışan, aramızdaki boşluğu kapatmaya çalışan görünmez parmaklar gibiydiler.

"Hepimiz aynı durumda değil miyiz?" dedi yumuşak bir sesle.

Tuhaf bir an olsa da, görüşümü kaybettiğimden beri en yakın olduğumuz andı. Bu yüzden ikimiz de birer kolumuzu sokabildiğimiz bir can yeleği gibi ona sıkı sıkı tutunduk –ikimizi de hayatta tutmaya yeterli değildi ama şimdilik başımızı suyun üstünde tutabiliyorduk.

Birkaç dakika boyunca yalnızca tanıdık sesler vardı. Annemin arabasının yavaşlarken çıkardığı ses, sinyal sesi. Sonunda boğazını temizleyip, "Babanın takım elbisesini almak için kuru temizlemeye uğrasam olur mu?" diye sordu.

"Elbette," dedim biraz yüksek bir sesle. Sonra da avuçlarımı şortuma sildim. "Elbette, hadi gidelim."

Kuru temizlemecinin önünde durduğunda, arabadan ayrılmadım. Sadece gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yasladım. Kendimi anneme açmak garip geliyordu. Hayatım boyunca onun izinden gitmiştim: O sertti, ben de serttim. Futbol oynadı, ben de oynadım.

Beni terk etti, ben de onu terk ettim.

Bir araba korna çaldı. Korkarak yerimden sıçrayıp gözlerimi açtım. Sonra da elimi ağzıma kapattım.

Çünkü yeniden görebiliyordum.

Arabanın önünde bir kadın dev, parlak bir beyaz ışık göletinin içinde güçlükle yürüyordu. Öyle göz kamaştırıcıydı ki etra-

fındaki hava bile neredeyse ışıl ışıldı. Milyonlarca minik elmas tanesiyle çevrili gibiydi. Dış görünüşüyle tamamen zıttı. Aşırı zayıf ve ufacıktı, kemikli omuzları bluzundan dışarı fışkırıyordu. Başını çiçekli bir fularla gevşekçe sarmıştı ama alnının hemen üzerindeki kelliği gizlemeye yetmemişti. Sağımda bir hışırtı oldu ve annemin ona doğru yürüdüğünü gördüm. Gülümseyerek, kadına duyamadığım bir şeyler söylüyordu. Yedi ay sonra annemi ilk kez görünce derin bir iç çektim.

Annemin normalde kusursuz olan bukleleri darmadağınıktı, kıvır kıvır olmalarına ramak kalmıştı. Yüzünün her yerinde çizgiler vardı –gözlerinin etrafı kırışıklarla dolmuştu ve dudaklarının köşelerinde izler belirmişti– hepsi yanlış yönü işaret ediyordu. Omuzlarının düşüklüğünden, konuşurken ağzının aşağıya doğru dönmesine kadar her şeyiyle bozguna uğramış görünüyordu. Arkama döndüğümde kadın uzaklaşmıştı, imkânsız denecek kadar parlak ışığını da beraberinde götürdü. Annem arabaya doğru yönelince, kapıyı açmadan önce göremediğim tarafta kaldı.

"Biriyle mi konuşuyordun?" diye sordum annem arabayı çalıştırırken.

Ciğerlerindeki oksijeni tüketen bir sesle içini çekti. "Evet. Kelly Downs'la konuşuyordum. Takımdaki kızlardan birinin annesi? Meme kanseri. Hasta. Çok hasta. Ve..."

"Ve ne?" dedim. Yalnızca iki kelimeydi ama güçbela söyleyebildim.

"Ölüyor. Ve doktorlarının elinden hiçbir şey gelmiyor."

Bir süre her şey kusursuz derecede sakindi. Etrafımdaki her şeyi eksiksiz duyuyordum: kaldırımda aceleyle ilerleyen topuk sesleri, yanımızdan geçen bir arabadan dışarıya yayılan caz müziği, otoparktaki bir alışveriş arabasının gevşek tekerinin takıntısı. Ama en çok, annemin cümlesinden fırlayıp beynimdeki bir çarkın etrafına düşen o tek kelimeyi duyuyordum.

Ölüyor

ölüyor

ölüyor

Farkına vardığımda, bedenim buz kesti. Titriyordum. Öyle olmak zorundaydı. Dizlerim birbirine çarpıyordu. Başından beri bir türlü fark etmemiştim, tabii ya. Ben'le takıldığımız her an görmezden gelmiştim. Çin Lokantası'nda o yaşlı adamı gördüğümde yine farkına varmamıştım. O rüyayı gördüğümde de. Her şey onu gösteriyordu ama ben korktuğum için farklı bir yöne bakıyordum. Ama artık kaçamazdım. Hiçbir yere koşup saklanamazdım. Şimdi ürkütücü bir gerçeklikle neden Ben Milton'ı gördüğümü biliyordum.

O ölüyordu.

29

O gece yatağa kıyafetlerimle girip sonsuza dek gelmeyecekmiş gibi görünen bir uyku için Tanrı'ya yalvardım. Nihayet uyumayı başardığımda, rüyamda düzensiz ve keskin renklerde bir sürü şey gördüm. Ufacık parçalara ayrılmış ve birleştirilmesi çok zor görünen rengârenk sivri cam parçaları gibiydiler. Şarap rengi bir gün doğumu, parlak sarı renkli bir gül, yorgun ela gözler, masmavi gökyüzüne kanat çırpan bir güvercin, bir kum saatinin içinde akan yeşil kum.

Annemle babam işe bile gitmeden, erkenden uyanıp yatağımın ucuna oturarak Ben'e yardım etmek ve Ben'i *bulmak* için ne yapabileceğimi düşünmeye çalıştım.

Yutkundum. Ya çok geç kaldıysam? Ya Miltonlar çoktan gittiyse çünkü Ben çoktan öl–

Titreyen elimle ağzımı kapadım. Böyle bir şeyi düşünemiyordum bile. Olmazdı. Ben ölemezdi.

Saatin biraz daha ilerlemesini bekleyerek odamda kaldım. Sonra da amaçlı bir şekilde mutfağa gidip mantıklı olan tek şeyi yaptım: Lazanya pişirdim. Lazanya yapmak annemden öğrendiğim bir beceriydi. Burnu büyük bir lazanya ustası olduğu için, makarnayı dondurulmuş almayı ya da yapımında hazır malzemeler kullanmayı reddediyordu. Tüm yemeği sıfırdan yapıyordu. Uzun, yorucu bir işti, bir çeşit ritüeldi. Günün büyük kısmı

domates püresi, sarımsak ve baharatlarla dolu kaynayan kapların üzerine eğilmekle geçiyordu. Bu işe girişmek hangi nedenle bana işleri yoluna koyacağımı düşündürmüş olursa olsun, boş evde sessizce yürüyerek işe koyuldum.

Umduğumdan çok daha fazla zamanımı aldı. Görebildiğim zamanlarda süreç kusursuz işliyordu: Domatesleri rondodan geçiriyordum, soğan ve sarımsağı kavurup ağır ağır baharatları falan ekliyordum. Ama şimdi parmaklarımla, burnumla ve kulaklarımla pişirmek zorundaydım. Mutfağımız iğrenç derecede düzenli olsa da yaptığım her hareket yavaş, ölçülü ve iki kez kontrol edilmiş olmak zorundaydı. Doğru ocağı mı yakmıştım? Bu domates çürük müydü yoksa fazla mı olgunlaşmıştı? Kekik hangi cehennemdeydi?

Öğleden sonra ne yapacağımı biliyordum: Mason'ı aramak zorundaydım. Evet, ikimizin karışık bir geçmişi vardı ama erkek kardeşini seviyordu ve girişkendi. Ne yapacağını mutlaka bilirdi.

Clarissa'nın numarasını çevirip alo dediğini duyar duymaz konuştum. "Clarissa, benim Maggie. Acele ettiğim için özür dilerim ama acil bir durum var. Senin şu arkadaşına Mason Milton'ın cep telefonu numarasını sorabilir misin? Ona ulaşmam gerekiyor."

Otuz dakika sonra numara telefonumdaydı ve hemen aradım. Çalıyordu. Panik hâlindeydim. Ne diyecektim ki? Hattın diğer ucundan alo sesi duyulduğunda baş parmağım aramayı sonlandırmak için KAPAT düğmesinin üzerinde bekliyordu. Telefonu açan Mason değildi. Bayan Milton'dı.

Titreyen bir elle telefonu kulağıma tuttum. "Merhaba! Ben Maggie!" Bağırıyor muydum? Bağırıyordum. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Normal insanlar gibi devam ettim. "Mason'ı aramıştım. Bunun onun numarası olduğunu sanıyordum?

"Merhaba tatlım," dedi Bayan Milton ahizeye doğru soluyarak. "Aslında onun numarası. Direksiyona geçme sırası onun olduğu için kendisine sekreterlik yapıyorum." Ben cevap vermeyince açıkladı. "Georgia'daki kız kardeşimin evinden dönüyoruz.

Her yıl temmuzun ilk haftası oraya gideriz. Neyse, yaklaşık bir saat içinde evde oluruz."

Duvara doğru yalpaladım. Tatildelerdi. Hepsi buydu. Ben iyiydi. "Eve döndüğünüzde Mason beni geri arayabilir mi, lütfen? Bu numaradan?"

"Elbette," dedi cıvıl cıvıl bir sesle.

"Bayan Milton, bir de..."

"Evet?"

"Ona meselenin önemli olduğunu söyleyin."

Bir saat sonra büyükbabam gürültüyle mutfağa geldi. Kollarım dirseklerime kadar lavabodaki sabunlu suyun içindeydi ve lazanya fırında mucizeler yaratıyordu.

"Burası ne kokuyor?" diye sordu büyükbabam.

"Lazanya," dedim son kap kacağı da durularken.

"Heh," dedi ve fırına doğru pat pat yürüdüğünü duydum. "Hepsini tek başına mı yiyeceksin, evlat?"

"Hayır. Birlikte yiyeceğiz."

Öksürdü. "Güveç sevmem."

"Büyükbaba. O güveç değil. Lazanya."

"Bana güveç gibi görünüyor."

Yüzüme düşmüş buklelerimden birini geriye doğru atıp lavabodaki kapılardan birini alarak bezle kuruladım. "Annemle babam biraz yerler."

"Hayır," dedi büyükbabam. "Onlar bu gece şu ziyafete katılacaklar. Hatırladın mı?"

"Ah. Evet," dedim ama aslında hatırlamamıştım. Hem de hiç. Bildiğim tek şey, akşam yemeğine oturduğumuzda Mason'ın hâlâ zahmet edip aramamış olmasıydı. Bekledikçe daha fazla endişelenerek az sonra onu arayacağımdan daha çok emin oldum. Ağzım gerginlikten kupkuruydu. Sütümü bir dikişte içip bir bardak daha doldurdum. İşaretparmağımı bardağın içine sokarak

dolduğunu anlayabiliyordum – pek hijyenik değildi ama öyle olmak zorundaydı.

Büyükbabam lazanyasının tadına bakarken tabağa vuran çatalı çınladı. "Bunun içinde hiç et göremiyorum," dedi.

"Çünkü annemin lazanya tarifi vejetaryen," diye açıkladım.

"İçine biraz sucuk koysam iyi olacak," diyen büyükbabam derin düşüncelere daldı.

Telefonumun sesiyle cevabım yarım kaldı. Çiğnediğim bir ağız dolusu lazanyayı yuttum. Boğazımda bir yerlere takıldı kaldı. İki kez çaldı. Sonra üç.

Kıpırdamadım.

Büyükbabam ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı. Saniyeler sonra, "Alo?" dedi.

Lanet olası telefonumu açmıştı.

"A-ha," dedi bir dakika sonra. "Tam yanımda. Yemek yiyor. Hayır, hayır, sorun değil. Sadece güveç." Sonra da telefonu elime tutuşturdu.

Ona doğru bakıp telefonu kulağıma koydum. Demir bir kafese koyulmuş minik ve yaralı bir kuş gibi hissediyordum. Nihayet derin bir nefes alıp, "Alo?" diye ciyakladım.

"Maggie." Mason'ın sesi sinirliydi ama lanet olsun, keşke bu kadar seksi olmasaydı.

Avuçlarım terlemeye başladı. Çok. Sandalyemden kalkıp hızlı adımlarla oturma odasına yürüdüm. "Merhaba Mason. Bu akşam buraya gelebilme imkânın var mı? Sana anlatmam gereken önemli bir şey var."

Uzun süren birkaç dakika boyunca sessizdi ve sonra pek de hoşuna gitmeyerek, "Şey, Ben'i yüzmeye bırakacağım. Ve sonra da benim provam var," dedi.

Umduğumdan daha iyi gidiyordu. Benimle konuşmuştu. Gerçekten. "Onu bıraktıktan sonra gelmeye ne dersin?" diye sordum, sesimdeki çaresizliği gizlemeyi başaramadan. "Geçerken uğrayabilir misin?"

Telefona doğru gürültüyle ofladı. "Tamam. Olur. Sen bilirsin."

30

Mason söylediği saatten tam otuz beş dakika geç geldi. Kapıyı açtığımda sadece bir merhaba dedi. Ondan ne beklediğimi bilmiyordum –endişe ya da merak, belki?– ama kaba ses tonuna biraz şaşırmıştım.

Bana hâlâ kızgındı. O kesindi. Arkamdan oturma odasına gelirken öfkesi, yazın kaldırımdan yükselen sıcak gibi etrafa yayılıyordu. Ben arkam ona dönük, kollarım göğsümde bağlı kaskatı dikilirken o, birkaç adım ötedeki koltuğa oturdu. Sessizlik kulak zarıma baskı yapıyordu. Sonunda ağzımı açıp konuşmaya başladım. Nereden başlayacağımı bilmediğim için en baştan başladım.

"Sana karşı tamamen dürüst olmadım," dedim, sesim titriyordu, "ama sanırım zaten biliyorsun. Gerçek şu ki, birkaç aydır görmüyorum çünkü menenjit geçirdim." Durakladım. *Devam et.* Nefes aldım ve geri bırakırken, "Ben'le ilk tanıştığımızda düşüp kafamı çarpmıştım. Gözlerim kapalı hâlde yerde yatarken silkinip kendime gelmeye çalışıyordum. Sonunda gözlerimi açtığımda Ben, tepemde dikiliyordu."

Hikâyeyi anlatırken hâlâ Ben'in o günkü kocaman gülümsemesi gözümün önündeydi. Hâlâ kız arkadaşı olduğumu haykırışını duyabiliyordum. Hatırlamak içimi acıtmıştı. "Onu ve etrafını biraz görebiliyordum, sanki ampul gibi bir şeydi. Şok olmuştum, şaşkındım ve inanılmaz mutluydum. Aylardır ilk defa normal

hissediyordum." Mason'ın bir şey söylemesini bekleyerek durdum. Ama söylemedi. Orada oturup sessizce beni yargıladı. "Başta kafayı yediğimi sandım," diye devam ettim. "Yani başımı çarpıp sonrasında birini görmek..." dedim oflayıp başımı iki yana sallayarak. "Hayat bu şekilde yürümüyor, biliyorsun. Ama durum şu ki deli değildim, kafayı yemedim." Mason'la yüz yüze gelmek için arkamı döndüm, söylemek zorunda olduğumu bildiğim sözcüklerle boğuşurken tüm bedenim titriyordu.

Koltuktan hiç ses yoktu. Hareket. Sözcükler. Hiçbir şey. Mason olduğunu belli eden tek şey misk kokusuydu.

"O günden beri iki kişiyi daha gördüm," dedim. "İlki bir Çin restoranındaydı. Gördüğüm adam çok yaşlıydı. Şey görünüyordu... sanırım, onda *ters* bir şeyler vardı. Ama emin değilim. Şimdi geriye dönüp tekrar düşündüğümde adamın hasta olduğunu görebiliyorum. Ve dün, başka birini daha gördüm. Bir kadın. Annemle tanışıyorlar. O..." Pat diye durdum. *Ölüyordu* kelimesini bir türlü söyleyemedim. Benim yerime Mason tamamlasaydı çok kolay olacaktı. Çok isterdim. Buna ihtiyacım vardı. Omzumdaki yükü almasını isterdim. Oturma odasındaki saatte saniyeler ilerlerken sessizce oturdum. Tam olarak elli iki saniye öyle durduk: bir yanda dudaklarımda donup kalmış bir sözcükle dikilen ben, diğer yanda çıt çıkarmadan koltukta oturan Mason.

Cümleyi tamamladığımda, durumun ciddiyetini umutsuzca kavrayacaktım. Beynimde parçalarını bir araya getirdiğim bir teori değil, bir sonuç olacaktı. Çok fazla kesindi. Kaldırabilir miydim bilmiyordum. Gözlerim yaşlarla doldu. Ağlamamak için kendimi zorladım.

"Gördüğüm kadın ölüyor," dedim sonunda, sesim çatlamıştı. "Ve restoranda gördüğüm adam? Onun da ölüyor olduğundan eminim."

Mason aptal değildi. Neyi ima ettiğimi biliyordu. Ama yine de sessiz kaldı, hâlinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ve beni çileden çıkarıyordu.

"Ben, yakın zamanda doktora gitti mi?" dedim neredeyse bağırarak. "Hasta gibi görünüyor mu?"

Mason cevap vermedi. Sadece inanamayarak burnundan soludu.

Strand'deki o gece yanımda olan çocuk neredeydi? Serap mı görmüştüm? Sadece bir aldatmaca mıydı? Acı ve öfkeyle gürleyerek, "Kahretsin, Mason. Ben de... *Bir şey* söylesene."

Ayağa kalkıp kapıya yöneldiğini duydum.

"BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN?" diye bağırdım arkasından paldır küldür yürüyerek. "Nereye gidiyorsun?"

Ses yoktu.

"İşler sarpa sardığında hep çekip gider misin?" dedim öfkeyle. "Sorunlarla böyle mi başa çıkıyorsun?"

Yine sessizlik. Cevap vermedi. Tek bir laf etmedi. Sadece koca botlarının halıda yürürken çıkardığı *vuf vuf vuf* sesi vardı.

İçimde patlamaya hazır bir bomba saniyeleri sayıyordu. Arkasından giderek onun yerine cevap verdim, söylediğim her kelimede acı bir alay vardı. "Evet, Maggie. Böyle yapıyorum. Çünkü sadece kendisi için endişelenen kendini beğenmiş bencil pisliğin tekiyim."

Ayak sesleri birden kesildi. Kapıya çok yakındık. Arkasını dönmüş bana bakıyor olduğuna bahse girebilirdim. Öfkesini tüm hücrelerimle hissedebiliyordum. Kafamda çalan alarmları umursamadım. Çenemi kapatmamı söylüyorlardı. Mason, daha birkaç gün önce ortada hiçbir sebep yokken birini pataklamıştı.

Umurumda bile değildi.

Alaycı bir şekilde, "Biliyor musun, bana birini hatırlatıyorsun. Haftalardır benden sadece kötülük bekleyen birini," dedim. Bir an durup konuşmasını bekledim. Ama sustu ve ben de devam ettim. Hızımı alamıyordum. Zihnimin gerisinde bir yerlerde, *Rocky* filminin şarkısı çalıyordu. "Onu tanıyor olabilirsin, Chester Beach'te yaşıyor? Loose Cannons'ta söylüyor? Neydi adı?" İşaret parmağımı çeneme koyup, iğneleyici laflarla devam ettim. "İsimlerle aram berbattır ama sanırım şeydi... Pislik gibi bir şeydi."

Kapının ardına kadar açıldığını ve adımlarının dışarıya doğru ilerlediğini duydum. İşte o an kendimi tamamen kaybettim. Haftaların hayal kırıklığı ve üzüntüsüyle arkasından paldır küldür yürüdüm. Daha fazla içimde tutamazdım, çok büyüktü ve patlamaya hazırdı. Ona uzanıp kolunun üst tarafından yakaladım. Kasılmıştı. Gergindi. Dövüşmeye hazırdı.

Aramızda bir şeyler çatırdadı.

Çok yakındık. Duygularım infilak etmişti. Bir gözyaşı okyanusunda eriyip yok olmak istiyordum, suratının ortasına bir tane patlatmak istiyordum, kendimi kollarına fırlatmak istiyordum. Hepsini aynı anda istiyordum.

Elim boşa çıktı. "DERDİN NE SENİN?" diye bağırdım. "Onunla konuşsan ölür müsün? Beni dinlesen? Söylemek zorunda kaldıklarımı bir düşünsen? İnsanlara paçavra gibi davranma hakkını sana kim veriyor? Loose Cannons'tan olduğun için mi öylesin? Cidden *–sahiden–* sana yaklaşabilmek için kör taklidi yapma zahmetine katlanabileceğimi mi düşündün? Ne sanıyorsun kendini, dünyaya verilmiş lanet olası bir armağan falan mı?"

Benden bir ya da iki adım uzaktı. Çok yakındık. Nefesini hissedebiliyordum. Hava sıcak, istikrarsız ve sinir bozucuydu. Ama geri adım atmadım. Öne doğru eğilerek kafa tuttum.

Birinin telefonu çalmaya başladı – tanımadığım elektronik bir zil sesiydi. Kesin Mason'ındı.

"Açmayı düşünüyor musun?" dedim dişlerimin arasından.

Homurdandı ve bir saniye sonra gergin bir sesle, "Selam anne... Maggie'deyim," dediğini duydum. İsmimi ayağının altına yapışmış köpek boku gibi söylüyordu. Biraz da dinledikten sonra derin bir nefes aldı.

Tekrar konuştuğunda, sesi daha yumuşaktı. Neredeyse üzgündü. "Nerede?" diye sordu. "Tamam. Tabii ki. Şimdi çıkıyorum." Telefonunu kapattı ve yine sustu. "Annemin bir işini yapmam gerekiyor," dedi sonunda, benden çok kendisiyle konuşur gibiydi. Adımları uzaklaşırken botlarının taş zeminde çıkardığı sesi duydum.

Her adımda hissettiğim öfke ve çaresizlikle peşinden gittim. Adımlarımı yanlış hesaplayarak taşındığımız günden beri ön bahçemizde duran iri taş parçasına çarptım. Homurdanarak fısıltıyla küfrettim ve bacağımın acıyan yerini ovuşturdum. Mason'ın endişeyle sertçe içini çektiğini duydum. Ama bir şey söylemedi.

"Seninle geliyorum," dedim. "Bu konuşma bitmedi."

Cevap vermedi ama arabasına binmeme de engel olmadı.

31

Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturup yolcu koltuğunda kıpırdamadan oturdum. Sessizlik ağırdı ve beni boğuyordu. Öfkeden öylesine deliye dönmüştüm ki güçlükle nefes alıyordum. Daha önce hiç Mason kadar zor birini tanımamıştım. Genellikle herkeste işe yarayan bir avuç karakterim vardı. Esrarengiz Maggie işe yaramamıştı. Alaycı Maggie de. Mütevazı olan da. Ve hatta komik Maggie de. Elimdekilerin hepsi tükenmişti.

Ve zamanım da tükeniyordu. Düzeltiyorum: Ben'in zamanı tükeniyordu. Hayatı ellerinden kayıp gidiyordu ve bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İşaretparmaklarımla şakaklarımı ovuşturarak arkama yaslandım ve derin bir iç çektim. *Düşünün.* Mason'ın konuşacağını ummadığım için sesini duyunca yerimden sıçradım. "İkinci caddede bir sokak köpeğine araba çarpmış; annem onu tedavi etmek için kliniğe getirmemi istedi."

Yapabildiğim tek şey başımı sallamaktı. Sonra saydım. On beş kelime. Şimdiye kadar bana söylediği en uzun cümle. Şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığını fark ederek hemen kapattım. Sonra da gülünçtü ama ses tonunu tahlil ettim. Kelimeler ağzından çıkarken her zamanki gibi düzgün ve aşırı yapmacıktı. Ama öncekilerin aksine sesini duymuştum, ses tonunu kontrol etmek için düzinelerce farklı his birbiriyle boğuşuyordu.

Birkaç dakika sessiz ilerledik. Düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım. Anlaşılan Mason bana inanmamıştı, başka bir taktik bulmalıydım. Ama ne? Ona gerçeği anlatmıştım. O da geri çevirmişti. Ona verebilecek başka bir şeyim yoktu.

Sonunda ıssız bir yolda yavaşladık, araba çakıl döşeli bir yamaçta durdu. Mason arabadan inip koşturdu ama ben gözlerim kapalı, başım arkaya yaslı hâlde kıpırdamadan durdum. Mason'ın nereye gittiğini bilmiyordum. Adımları önce uzaklaşıp sonra tamamen ortadan kayboldu. Saatler gibi gelen bir süre sonra, aceleyle arabaya geldiğini duydum. Benim kapımı açınca şaşkına döndüm. Gözlerimi hızla açtığımda kucağıma minicik titreyen bir köpek koyuyordu.

Onu görebiliyordum.

Kadınların çantalarında taşıyıp fiyonklarla süsledikleri şu minyatür köpeklerdendi. Havlamak yerine tiz sesler çıkaranlardandı. Arabanın içinde küçük bir ışık yanmıştı. Köpeği, kucağımı, konsoldaki buruşturulmuş mendili, üzerinde FENDER yazan gitar penasını ve Mason'ın arabayı çalıştırmak için anahtarları tutan esmer parmaklarının bir kısmını görebiliyordum.

Birdenbire ellerimi ne yapacağımı bilemedim. "İyi... iyileşecek mi?" diye fısıldadım Mason tekrar yola koyulurken.

İçini çekerek, "Umarım," dedi. Sesinde farklı bir şey vardı. Köpeği kucağıma koyduğunda biraz görmeye başladığımı fark edip etmediğini merak ettim. İfademde farklı bir şey görüyor muydu ya da bana inanmaya başlamış mıydı? Bilmeme imkân yoktu.

Köpek kucağımda kıpırdandı. Kayıp yere düşmesin diye tuttum ve parmaklarımla yumuşacık burnunu buldum. Uzun, dolaşmış tüyler. Sıska bacaklar. Islak burnuyla elimi dürttü. Sanki, *Bana yardım et, lütfen,* der gibiydi.

Yutkunarak sırtını okşamayı denedim. Canını acıtacak bir şey yapmaktan korkuyordum. Ufacık, bir deri bir kemik ve sevgiye muhtaçtı. Boğazımdaki yumruyu geçirebilmek için tekrar yutkundum. "Annen nerede çalışıyor? Yakında mı?" diye sordum.

"Chester Beach."

Chester Beach'e giden yol bitmek bilmedi. Köpekte kanlı ya da bükülmüş bir bacak veya bir travma işareti görmedim. Ama orada olduklarını biliyordum. Nefes alıp verişinde ve bacağımın üstünde çok yavaş atan nabzında gizlendiklerini görebiliyordum.

Hayvan hastanesi nedense çok kalabalıktı. Gevezelik eden insanlarla ve orada olması gerekmeyen bir sürü sağlıklı hayvanla doluydu. Mason'ın annesi moladaydı ve bu yüzden küçük aydınlığımın içinde danışmada kaskatı dikilip bekledim. Köpek kollarımda yatıyordu. Mason danışmadakilerle alçak sesle konuştu. Çalışanların hepsini tanıyor gibiydi –yarım düzine farklı sesin söylediği ismi beynimin içinde yankılanıyordu– hepsi canayakın ve takdir eden insanlardı.

Bir hemşire bizi ispirto ve çamaşır suyu kokan bir odaya aldı. Veteriner köpeği muayene ederken, kasılan midemle sedyeye sıkıca tutundum.

"Mason," dedi veteriner çalışırken, "bize bir kez daha yardım ediyor olmanı çok takdir ediyoruz." Veterinerin yüzünü göremiyordum. Işığın giderek küçüldüğü o loş alanın dışında kalıyordu. Genellikle "Doktor" unvanıyla bir arada bulunmayan sakin ve nazik bir sesi vardı. Elleri büyük ve çilliydi. Bileğinden parmaklarına kadar kalın damarlar uzanıyordu. Baş parmağında küçük bir çizik vardı. Muhtemelen hayvanlarla çalışmaktan kaynaklanan bir savaş yarasıydı.

Köpek başını kaldırıp bana baktı ve gözlerimiz çok uzun bir süre birbirine kenetlendi. *İyileşeceksin,* dedim sadece dudaklarımı kıpırdatarak. Sanki sallamak istiyormuş gibi kuyruğu seğirdi ama yapabilecek enerjisi yoktu.

Boğazımdaki bir şey beni sıkıyordu. El yordamıyla bir sandalye bulup üzerine çöktüm. Bacaklarımı göğsüme çekip çenemi dizlerime yasladım. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Kendimi yeteri kadar küçültebilirsem, belki acıyı da durdurabilirdim.

Saniyeler dakikalara uzadı. Dakikalar saatler gibi geldi. Bu kadar minik bir köpeğin neden sokaklarda tek başına dolaştığını merak ettim. Bugüne dek onunla ilgilenen sadece biz mi olduk

diye merak ettim. Hayatın neden bu kadar acımasız olduğunu merak ettim.

Bununla baş edemiyordum.

Bununla baş etmek zorundaydım.

Sonunda veteriner yavaşça nefesini bıraktı. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Özür dilerim," dedi, sesi daha çok bir fısıltı gibiydi, "ama onu kurtarmak için yapabileceğim bir şey yok."

Mason'ın arabasına dönünce kollarımı yine kavuşturdum. Bu kez farklı bir nedenleydi. Kendimi bir arada tutmaya çalışıyordum. Ters yüz edilmişim gibiydim. Duygularım Connecticut'ın her yerine savrulmuştu.

Veterinerin muayenehanesinde, köpek kollarımda sessizce ölürken ve minik ışığı yavaş yavaş kaybolurken, yerimde donup kaldım. Onu veterinere uzanırken ellerim kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Onu yüzüstü bırakmışım gibi hissediyordum ki bu aptalcaydı. Ona hiçbir şey yapmamıştım. Hem zaten köpekleri sevmezdim bile.

"Beni... beni hemen eve götürebilir misin, lütfen?" diye sordum Mason'a, sesim kırılırken. Gözlerimi kapatıp başparmaklarımı gözkapaklarıma bastırdım. Onun yanında bir kez daha duygusala bağladığım için kendime kızgındım.

"Tabii ki," dedi Mason, sesi endişeliydi.

Teşekkür etmek için başımı salladım, hepsi bu kadar. *Nefes al*, dedim kendi kendime. Gözyaşlarım yine de yanaklarımdan aşağıya sel gibi akıyordu. Mason'ın sesini duymadan çok önce benim için kaygılandığını hissettim.

"Sen... sen iyi misin?" diye sordu kısacık bir an hafifçe elime dokunup sonra geri çekerek.

Hiçbir şey iyi değildi. Her şey öyle berbattı ki, *hayır* cevabım yetersiz kalacaktı. Bu yüzden söyleme zahmetine bile girmedim. Zaten artık hıçkıra hıçkıra ağladığım için cevabını almıştı.

Bizim eve geldiğimizde ikimiz de konuşmadık. Rahatsız edici sessizlikte sadece birkaç dakika oturduk. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum – *Hoşça kal* ya da *Lütfen Ben konusunda bana inan* veya *Bana yardım et, Mason Milton*. Hiçbiri olmazdı. Hayatımda ilk kez, söyleyecek sözüm yoktu. İçimde bir duygu patlaması yaşıyordum. Bir volkan.

Sessizce kapıyı açıp Mason'ın arabasından indim ve ağır ağır eve doğru yürüdüm.

32

Eski odamın merdivenlerini çıkarken ayaklarım binlerce kilo ağırlığında gibiydi. Tuhaftı ama aylardır ayak basmamış olsam da, bu gece olmak istediğim tek yer orasıydı.

Kapıyı açarken, sanki ince bir bantla yapıştırılıp acilen kapatılmış gibi biraz tutukluk yaptı. Oda önümde inliyordu sanki. Elim hâlâ kapıda, içeriye girmeyip girişte sessizce bekledim.

İçerisi havasızdı. Her yer tozdu. Eskimiş, küf kokulu bir oda spreyi, terden ıslanmış futbol ayakkabısı ya da unutulmuş rüyalar gibi kokuyordu. Ama buna rağmen tanıdıktı. Elim ya da burnum kadar tanıdık bir parçamdı sanki.

Bu odayı tanıyordum. Her köşeye tıkılmış kitapları biliyordum. Tavandaki karanlıkta parlayan yıldızları biliyordum. Dolaba tıkıştırılmış yarım düzine futbol topunu biliyordum. İçeride özgürce nefes alan –dolu dolu, yoğun ve renkli– anıları biliyordum. Hepsini hissedebiliyordum. Hatta görüyordum.

İçeriye girip yatağımın ucuna oturdum ve elimi büyükannemin yıllar önce benim için ördüğü mavi ve yeşil renklerdeki eski battaniyenin üzerinde gezdirdim. Sekizinci doğum günümde hediye etmişti. İstediğim tek şey bir video oyunuyken, bana neden battaniye verdiğini merak etmiştim. Ama o öldükten sonra, o battaniye benim için çok değerli oldu.

Menenjitten sonra görüşümü kaybettiğimde neden alt kattaki

o kutu gibi odaya taşındığımı bilmiyordum. O günden beri bu odaya neden dokunmadığımı da bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bu gece bulunmak istediğim tek yerin bu oda olduğuydu. Bu yüzden orada, büyükannemin mavi yeşil battaniyesinin ve karanlıkta parlayan yıldızlarla süslenmiş eğri tavanın altında uyudum.

33

Ertesi gün, kendimi başka birinin rüyasında hapsolmuşum gibi sersem ve uyuşuk hissediyordum. Düşündüğünden çok daha fazlasını kaybetmiş ve daha fazlasını da kaybedecek olan zavallı bir kızdım. Kesinlikle o boyun eğmez Maggie Sanders değildim, bu kadarı doğruydu. Ve işte diğer kızın bedenindeydim ve çarşafların üzerinde Chopin-Clarissa parçasına üzüntüyle ritim tutuyordum.Ve sonra da masamda. Sonra duşakabinde. Ve en son olarak da mutfak tezgâhında.

O melodi, bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Sonunda, elimde bir uzatma kablosuyla sessizce bodruma indim. Eski orgum hâlâ zeminde, bıraktığım yerdeydi. Fişini prize taktığımda bir vızıltı duyuldu. Önünde diz çöktüm, kararsızdım, sonra eğilip Do'yu bulana kadar parmaklarımı diyez ve bemollerin üzerinde dolaştırdım.

Başparmağımla bastım. Nota, yüzyıllardır orgun içinde hapsedilmiş gibi küflü ve eski bir ses çıkardı.

Gerçek bir ses çıkarabilmeyi başardığım için şaşkındım. Başparmağım tuşun üstünde, öyle iki büklüm kalakaldım. Bir süre sonra ellerimi olmaları gereken yerlere yerleştirdim.

Duvarlar nefeslerini tutuyor gibiydi.

Aslında planım, melodiyi kafamdan atabilmek için şöyle bir tıngırdatmaktı. Ama parmaklarımın planı başkaydı. Sanki ezel-

den beri çalıyormuşum gibi parçanın içine daldılar. Hızlı, net ve kusursuz çalıyorlardı.

Ellerimi telaşla çekerek kucağımda birleştirdim. Kulağıma tuhaf gelmişti. Benim şarkım gibi değildi. Son birkaç haftadır kafamı meşgul eden her şeyin karışımı gibiydi – eski piyano öğretmenimin kulaklarından kan getirebilirdi. Parmaklarımı tekrar tuşlara yerleştirip şarkıyı bir, iki, üç, on kez çaldım. Bazen sentezlenmiş efektler ekliyordum, bazen de meydanı salt müziğe bırakıyordum.

Sonra topuklarımın üzerinde doğruldum.

Müzik devam ediyor gibiydi, bitmemişti – sonu olmayan bir cümleydi sanki. Ve tarifsiz bir hisle beni içine çekti. Yeniden orgun üzerine eğilip, geçen gün Big Dough'da hayran kaldığım alçalan notaları ekledim. Bir türlü olmuyordu, tekrar tekrar aynı yanlışı yaptım.

"Enstrüman çaldığını bilmiyordum."

Ürkmüş bir kedi gibi sıçrayarak çığlık attım.

Mason.

Tereddütsüz ona doğru döndüm – bir şey ispatlamaya çalışır gibiydim. O *şey* neydi bilmiyordum. Fikrimden vazgeçmediğimdi belki de. Ona gerçeği söylediğimdi. "Çalmayalı uzun zaman oldu," dedim. Beni duymuş olması utanç vericiydi ama bunu bilmesine izin vermeyecektim.

Birkaç saniye ikimiz de konuşmadık. Sonunda çenemi kaldırıp, "İçeriye nasıl girdin?" dedim.

Botlarıyla duvara vurduğunu duydum. *Tak tak tak. Tak-tak-tak-tak-tak.* "Kapı açıktı," dedi. "Ben de girdim. Aşağıdan müzik sesi geldiğini duydum." Boğazını temizleyip devam etti. "Dinle, seninle gözlerinle ilgili konuşabilir miyim?"

Mason biraz araştırma yapmıştı. Merchant's'ın görme engeli olmayan birini asla kabul etmeyeceğini bilerek, orada okuyup okumadığımı öğrenmek için okulu aramıştı. Gelmeden önce öğren-

diklerini saatlerce düşümüştü ama kafası hâlâ karışıktı, elinde bir ampul varmış da nereye takacağını bilmiyormuş gibi şaşkındı.

"Kabul etmek zorundasın," dedi Mason, "başta inanmamın neden çok zor olduğunu anlayabilirsin. Kafanı çarpman ve sonra da... şey olan insanları görebilmen." Gürültülü bir sesle yutkunup hafif kıpırdandı, bacağı benimkine o kadar yakındı ki sıcağını hissedebiliyordum. Bir saattir arkadaki verandanın merdivenlerinde oturuyorduk. Körlüğüm hakkında, Ben yanımda olduğunda etrafı görebilmem ve gördüğüm diğer kişiler hakkında belki yüzlerce soru sordu.

İlişkimizin bu kadar ani bir şekilde ve tamamen değişmiş olması hayret vericiydi. Hikâyemin doğruluğunu araştırmasına neden olan şey neydi bilmiyordum. Ölmekte olan köpeği kucağıma bıraktığında yüz ifademin değişmesi olabilirdi. Ya da arabasında ağlamaktan kendimi kaybettiğimde bende gerçek olan bir şeyler görmüş olmasıydı. Kim bilir, belki de sadece ona anlattıklarımı biraz düşünme fırsatı olmuştu. Bildiğim tek şey, aramızdaki dev duvarın biraz hareket etmiş olduğuydu ve nihayet geçmişi kabullenebilmiştim. "Evet, inan bana, biliyorum."

Bacağı bana doğru mu kaymıştı? Öyle hissettim. İçimde bir yerde ufacık bir itfaiye arabası vardı ve süratle bacağımın yan tarafındaki alarma yöneliyordu.

"Bu insanları görüyor olmanın nedeni başka bir şey de olabilir," dedi Mason. "Milyonlarca farklı şey olabilir."

Ona katıldığımı göstermek için değil ama dinlediğimi belli etmek için başımı salladım. Haklı olduğumu biliyordum. Ama nasıl olduğunu bilmiyordum. Gerçek, soğuk bir el gibi enseme baskı yapıyordu.

"Benden başka birine anlattın mı?" diye sordu Mason.

"İnternette bir doktora. Pek iyi gitmedi. Delirmiş olabileceğimi söyledi," dedim.

Duygularımı paylaşırcasına püfleyip, bacağını hafif de olsa benimkine yasladı. Kalbim tekledi.

Kımıldamadı.

Ben de kımıldamadım.

Kararsız, hafif bir dokunuşta bir şeyler vardı. Daha fazlası için yanıp tutuşuyordunuz.

Başımı iki yana sallayıp kafamı toplamaya çalıştım. Mason'ın kız arkadaşı vardı. Muhtemelen bana dokunduğunun farkında değildi.

Yine de hâlâ öyle duruyordu. Bacağımın yan tarafındaki sıcaklık çekirdeğe yaklaşıyordu. Tam burada infilak edip bahçenin her yerini yakacaktım. Biraz kıpırdanarak merdiven korkuluklarına yaslanmak için ondan uzaklaştım. Hem rahatlama hem de pişmanlık hissettim.

İçini çekti.

Bir iç çekiş.

Ne anlamı olabilirdi ki?

Sonunda boğazını temizledi ve "Başka birilerine anlatmayı düşünüyor musun?" dedi.

"Kime mesela? Aileme mi?" diyerek güldüm. "Bana asla inanmazlar. Ama... senin annene ne dersin?"

Derin ve titrek bir nefes aldığını duydum. "Sanırım emin olana kadar anneme söylemeyi ertelemeliyiz. Babamı kaybetmek onun için çok zor oldu. Eğer teorin yanlışsa, onu boşu boşuna üzmüş oluruz."

Aslında haklıydı. Biraz daha kanıtım olsaydı, ikna edici bir şeyler, belki hikâyem bu kadar ihtimal dışı olmazdı. "Peki ya Ben?" diye sordum. "Ona anlatacak mısın?"

"O *on* yaşında." Rahatladığımı hissederek başımı salladım. Kısa bir duraksamadan sonra Mason, "İnanmak çok zor çünkü Ben, birkaç ay önce rutin bir check-up yaptırdı ve iyiydi. Hasta falan da olmadı, nezle bile. Sadece biraz yorgun ve huysuz ama hepsi bu," dedi.

Kaşımı havaya kaldırarak, "Öyle mi dersin?" diye sordum.

"Seni affedecektir, Maggie," dedi. Sesinde bir yerlerde hafif bir tebessüm gizliydi. "Kimseyle küs kalamaz o."

34

Ertesi sabah annemlere karnımın ağrıdığını söyledim. Tam olarak yalan sayılmazdı. Kararsızlık ve stres mideme taş gibi oturmuştu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hazmedebilecekmişim gibi görünmüyordu. Ama maalesef, öğlen gelecek olan Hilda'yla yapacağımız dersten kurtulmanın tek yolu buydu.

Annemle babam işe gitmek için evden çıkınca bir süre acı çektim. Biraz ağladım. Yerimde kıpırdanıp durdum. Sonra Sophie'yi aradım. Birkaç gündür hep aklımdaydı ama olanlar yüzünden onu aramayı ertelemiştim.

"Merhaba Sophie. Nasıl gidiyor?" diye sordum telefonu açar açmaz.

Hattın diğer ucunda birkaç saniyelik sessizlik oldu. Sonunda, "Sahip olduğum her şey şu anda bir nakliyat kamyonuna yükleniyor, sabahtan beri üç kez kustum ve canım deli gibi kalamar çekiyor. İşte böyle."

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

Aramızdaki sessizlik büyüdü, öyle kocaman ve yoğundu ki giderek ağırlaştığını hissettim. "Yani gerçekten taşınıyorsunuz, öyle mi?" diye fısıldadım.

"Evet."

Soluk boruma bir yumruk sıkışmış gibi nefesim kesildi. "Ne zaman?"

"Yarın."

Yatağımın ucunda oturup kollarımı kendime doladım. Hamile oluşundan nefret ettim. Annesiyle babasının ayrılmasından nefret ettim. Ohio'ya taşınmasından nefret ettim. Onu kırmış olmamdan nefret ettim.

"Özür dilerim," diyebildim sonunda. Çok acele, çok yüksek sesli ve çok yanlıştı ama yine de devam ettim. Önce bunu düzeltmek zorundaydım. Bunca yıllık arkadaşlıktan sonra, Sophie'ye bu kadarını borçluydum. "Görüşümü ilk kaybettiğimde seni ihmal ettiğim için. Bu çok... çok aptalcaydı." Ellerimi büküp terliklerimin içindeki ayak parmaklarımı sıktım, fırlayıp kaçmaya, bu sohbetten uzaklaşmaya hazırlanır gibiydim.

Sophie, konuşmadan önce biraz bekledi ve konuşmaya başladığında sesi yumuşacıktı. "Ben de hataliydım. Kendi sorunlarımla boğuşmakla meşguldüm. Herkesten uzaklaşmıştım. İnsanları evimden uzak tutuyordum. Durumların ne kadar kötü olduğunu bilmelerini istemedim. Çok utanç vericiydi."

"Şey, belki araya biraz mesafe girince, birlikte yaşamak istediklerine karar verirler?" Ağzımdan çıktığı ilk an, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. O ev, Sophie'nin ailesine hamile olduğunu söylediği gece patlayan bir saatli bombaydı.

"Doğru," diye mırıldandı. "Belki babam bebeğe patik de örmek ister."

Bebek patikleri.

İşte o an kafama dank etti: Sophie'nin gerçekten bebeği olacaktı. Bebeklere karşı her zaman temkinli olmuşumdur. Büyük kafaları, dindirilemeyen ağlamaları ve hızlı hareketleriyle çok zordular. Bir keresinde gülerken kusan bir bebek görmüştüm. Korku filminden bir sahne gibiydi. Ama bunun üstesinden gelebilecek biri varsa, o da Sophie'ydi. Sadece henüz bilmiyordu.

Sophie boğazını temizledi. "Maggie?"

"Evet?"

"Kapatmak zorundayım."

Sadece meşgul olduğunu, toparlanma işini bitirmesi gerekti-

ğini söylemeye çalıştığını biliyordum ama daha çok bir elveda olduğunu hissediyordum. On yıllık bir arkadaşlık, kahkahalar ve aşinalık parmaklarımın arasından kayıp hiçliğe sürüklendi. Fısıltıyla, "Hoşça kal Sophie," dedim.

Öğleden sonra zil çaldığında arkadaki verandada oturuyordum. Kapıya gitmeyip orada öylece oturdum: Popom sandalyenin ucunda, gözlerim kapalı, ellerimle başımın iki yanını tuttum.

Ama zil aralıksız binlerce kez çalmaya devam edince, ayağa kalkıp gözlerimi açtım. Sonra donup kaldım. Bulanık bir halkanın içinde dikiliyordum. Gözlerimi ağır ağır ahşap verandadan eve doğru kaydırdım. Görüşüm her adımda daha da netleşiyordu. Büyülenmiş gibi, avuçlarımdan birini sürgülü cam kapıya koydum.

Evin içini görebiliyordum.

İşte oradaydı, her zaman olduğu gibi, sadece... farklıydı. Mobilyalar kare şeklinde sıralanmıştı, düzen içinde. Annemin eskiden kapı girişindeki raflarda duran vazoları gitmişti ve yerini kitaplar almıştı. *Görmeden Bağımsızlık* ve *Görmemeye Alışmak, Görüş Kaybıyla Baş Etmenin Yolları.* Yerde hiç ayakkabı yoktu, evi içinde hayat olan, ev gibi sıcacık bir yer yapan hiçbir şey yoktu. Katalogdan bir sayfa gibiydi. Bir örnek ev.

Kör bir kızın evi.

Zil tekrar çalınca irkildim.

Sürgülü kapıyı açıp içeriye adım atarken nedense suçluluk hissettim. Eve izinsiz girmiş, istenmeyen bir misafir gibi. Sersem bir hâlde evin içinde yürüyerek koridorda asılı olan, geçen yıl finalden sonra annemle çekildiğimiz büyük fotoğrafın önünde durdum. Bir elimde futbol topu tutuyordum, diğerini başımın üzerine kaldırıp annemin elini tutmuştum. Yanında yüzüm sevinçle parlıyordu.

Annemin yüzündeki ifade zafer doluydu.

Birdenbire koridor önümde yıkılıyormuş gibi hissedip kapı-

ya doğru koştum. Etrafımdaki her şey hastane parlaklığındaydı. Kapıyı açarken iç organlarım ayaklanmıştı, midem bulanıp kasılıyordu.

Ben.

Gelen Ben'di.

İşte buradaydı, kaşlarını çatmıştı ve üzerinde DÜŞÜNEN ŞAPKA yazan mavi bir beyzbol şapkası takmıştı. Ayaklarının dibinde bir alışveriş torbası vardı. Günışığına çıkan gececi hayvanlar gibi gözlerimi kısarak Ben'e ve verandadaki salıncağın üstünde duran kırmızı çiçekli mindere baktım. Sonra da bahçedeki yaşlı çınara ve oradan da otoparkta hâlâ çalışan Mason'ın arabasına baktım. Ve sonra yeniden Ben'e döndüm.

Torbayı bana doğru itmek için değneklerini kullandı. Torba bacaklarıma çarptı. "Yeni Doritos," dedi kısaca. "Denemek isteyebilirsin diye düşündüm."

"Teşekkürler," dedim şaşırmış hâlde.

"Neden üstünde pijamaların var?" dedi. "Saat neredeyse üç oldu."

Bembeyaz dişleriyle arabasından bana olağanüstü bir ışıltıyla gülümseyen Mason'a baktım. Son günlerde kafamın içinde onu o kadar çok görmüştüm ki gerçekten *görmek* tuhaftı. Hayır, tuhaf değildi: Çok yoğun ve güçlüydü. Başımı çevirdim ama yine de beni izlediğini, yüzüme, omuzlarıma, pijamalarıma, her şeyime bakan gözlerini hissedebiliyordum.

Derin bir nefes aldım. *Odaklan, Maggie. Odaklan.* Başımı çevirip Ben'e baktım. "Bilmiyorum," diye cevap verdim dürüstçe.

Bir süre sadece birbirimize baktık, sonra Ben, "Mason'a ben etraftayken görebildiğini anlatmışsın," dedi.

Robot gibi başımı salladım.

Ben başını geriye atarak derin bir iç çekti. "Tamam, pekâlâ. Pekâlâ. Mason seni sonuna kadar dinlemem için uğramamın iyi olacağını söyledi. O yüzden buradayım. Seni dinlemek için."

Bütün düşünebildiğim bana bir şans daha verdiğiydi ve bu defa bu işi becerecektim. Tamamen dürüst olacaktım. Ayakları-

ma bakarak konuştum, "Haklıydın. Bir bakıma, görebilmek için seni kullandım. Demek istediğim, seninle ilk tanıştığımda hayatım sadece... ben sadece..." Çok bağırıyordum ve gereksiz acele ediyordum. Kendi kendime nefes almamı söyledim. "Ben çok şaşkındım." Yutkundum. Kulaklarıma gelen ses çok yüksekti. Başımı kaldırıp bir süre Ben'e baktım. Dudakları hâlâ gergindi ama gözlerinde devam etmem için beni cesaretlendiren bir gevşeme vardı. "Ama sen hep benim arkadaşımdın. Sen hep bana içimde bir yerlerde hâlâ bir *ben* olduğunu fark etmeme yardım eden kişiydin. Berbat bir arkadaş oldum, gerçekten üzgünüm. Dead Eddies konserinin olduğu gece sana hoşça kal demeden evden çıkmamalıydım." Boğazımı temizledim. "Ve Mason'a gelince..." Gözlerim içgüdüsel olarak Mason'ın oturduğu yere döndü. Kendime engel olamadım.

Hâlâ bana bakıyordu.

Göğsüm ve yüzüm alev alev yanmaya başladı.

"Ben..." Başladım ama devam edemedim. Tanrım, bu çok onur kırıcıydı. Yanaklarım morarmış gibi hissediyordum. Aslında ateşten acıyorlardı. Mason'ın dudak okuyamıyor olması için dua ederek fısıltıyla, "Yemin ederim, başta Mason'ın senin abin olduğunu bilmiyordum, sen bana söyleyince öğrendim. Ve ondan sonra bile, seninle ona yakın olmak için takılmadım," dedim. Kollarımı karnımın üzerinde katlayıp ağırlığımı diğer tarafa vererek devam ettim. "Ama son birkaç haftadır, ona... ona karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettim." Ben'in kaşları çatıldı, itirafımı kabul mü ediyordu yoksa beni gırtlaklamayı mı düşünüyordu, anlayamadım. Bakışlarımı yine ayaklarıma diktim. "Ve bunun nedeni acayip yetenekli olması değil. Çok daha fazlası. O..." İçimi çektim. Bunu gerçekten Mason buradayken mi yapmak zorundaydım? "İnandığı şeyin sonuna kadar arkasında duruyor. Sevdiklerini ölümüne koruyor. İşe yaramamak ona göre değil ve ikiyüzlülük de ve... ve sanırım bunlar bende ona karşı derin bir saygı uyandırıyor." Boğazımı temizledim. "Ama hislerimi bilmiyor ve eğer ona söylersen kesinlikle ve kesinlikle *ölürüm*."

Ben'e bakamadım, Mason'a da. Ve berbat birkaç saniyeden sonra, duyabildiğim tek şey tepemdeki kuşların ve komşunun bahçesinde çalışan arabanın sesiydi. Sonra Ben konuştu: "Tamam."

Gözlerimi hızla ona çevirdim. "Tamam mı?"

"Evet, tamam. Hepsine," dedi. Sesi aşırı derecede kalın kafalı olduğumu belirtiyordu ama ağzı köşelerinden kıvrılmaya başlıyordu. "Sadece beni pişman etme, Thera."

Thera.

Kalbimde güçlü, içten gelen bir şey hissettim. Onu hak etmek için ne yapmıştım bilmiyordum. "Etmeyeceğim."

Annem kapıdan içeriye ve sonra da oturma odasına rüzgâr gibi girdiğinde, Ben gideli yarım saat kadar olmuştu. Ben'in getirdiği Doritos'la ve bir filmle kendimi sorunlarımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Annem elini alnıma koyarak, "Biraz daha iyi misin?" diye sordu. Dokunan eline yaslanıp sonsuza dek orada kalmak istedim. Ama bir saniye sonra, elini çekmişti ve alnım buz gibiydi.

"Birazcık," dedim, ki doğruydu. Ben'in beni affetmiş olması göğsümdeki düğümü birazcık da olsa rahatlatmıştı.

Oflayıp puflayarak koltuğa, yanıma çöktü. Çıkan gürültülü sesten eşyalarını koltuğun üstüne bıraktığı anlaşılıyordu. Sonra boğazını temizledi. "*Titanik*, ha?"

"Evet."

"Bu filmi seviyorum," dedi alçak sesle.

"Biliyorum."

Sessizlik oldu.

Birkaç ay önce annemle birlikte koltukta kıvrılıp bu filmi izlemek için deli olurdum. Ama şimdi varlığı tehdit edici, boğucuydu. Evdeki bütün havayı çekiyormuş gibiydi. Bir şey söylemiyordu ama gitmiyordu da. Sonunda cipslerimi alıp ayağa kalktım. Bir adım attıktan sonra, "Ben gidip akşam yemeğine kadar araş-

tırma makalemin üzerinde çalışacağım? Clarissa'yla neredeyse bitirmek üzereyiz ve..." Ayağım annemin çantasına takılınca cümlem yarım kaldı.

Acı dolu tanıdık bir ses odayı doldurdu.

Çok gürültülüydü. Yerde sekip duvara çarpan ve sonra da bana doğru yuvarlanan futbol topunun sesi. Annem telaşla ayağa fırlayınca koltuğun gıcırdadığını ve topun ikimizin arasında bir yerde durduğunu duydum.

Kıpırdamadım.

"Özür dilerim," dedim, nedenini bilmeden. Ne için özür diliyordum? Her şey için, sanırım. Topu çantasından düşürdüğüm için. Hayallerini mahvettiğim için. İlişkimizi berbat ettiğim için. Duvarda gördüğüm o fotoğrafı düşündüm. Sahip olduğumuz her şeyi, kaybettiğimiz her şeyi düşündüm ve ağzımdan özür çıktı.

Aramızda bir top.

"Sorun değil," dedi annem alçak sesle. "Ayaklarının bu kadar dibine koymak istememiştim. Ben sadece... İçeri girdiğimde *Titanik*'i gördüm ve dikkatim dağıldı." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir acı vardı.

"Olsun," dedim yüksek sesle. Sonra da cevap vermesini beklemeden, odama koştum.

35

Mason ve ben, North Bay Su Sporları Kulübü'nün açık tribününde oturuyorduk. Birkaç akşamdır Ben yüzme dersindeyken birlikte oturup bekliyorduk. Buluşma zamanımız buydu, oturup beyin fırtınası yaparak strese girdiğimiz saatlerdi. Son günlerde bu buluşmalar hayatımın bir parçası olmuştu. Sabah: Hiçbir belirti göstermeyen ölümcül hastalıkları araştır. Öğlen: Hiçbir sorun yokmuş gibi görünmek için elinden geleni yaparak Ben'le takıl. Akşam: Peşine takılıp yüzme antrenmanına git ve Ben'i kuşkulandırmadan Mason'la konu hakkında konuş.

Mason o sabah Ben'i doktora götürmüştü. Büyük bir zaman kaybıydı. Doktora göre, Ben, tam bir sağlıklı insan örneğiydi.

Sağlıklı olmaması dışında.

Bitkin bir hâlde içimi çekerek etrafıma bakındım. Kulübün her yeri ışıl ışıldı. Gözlerim havuzun diğer tarafında, duvarın üstündeki büyük pencereye kadar her yeri görüyordu. Dışarıdaki iyi korunmuş çimler ve bodur ağaçlarla kaplı küçük tepecikten ötesi boşluktu.

Ben'i öldüren her neyse, gri, şekilsiz, gölgelere gizlenmiş, erişilmez bir şeydi. Tribünde yanımda oturan Mason, garip bir biçimde buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Elbette, her zamanki gibi sade siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti. Rock yıldızı olduğunu ya da ünlü olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Ama varlığı bedenine göre çok büyüktü. Yüzme kulübü için de büyüktü aslında. Ben'in ışığı gibi, binadan dışarıya taşıp çimlere yayılıyordu.

Salonda bir avuç insan daha vardı. Dergi karıştıran, yüzücüleri izleyen ve telefonlarıyla oynayan birkaç anne vardı. Samantha –haftalar önce yüzme toplantılarına geldiğimde karşılaştığım sivri akıllı küçük kız– en alttaki tribünde oturuyordu ve ters ters bana bakıp anlaşılmayan bir sesle eğlenceli küfürler mırıldanıyordu. Teddy'nin kardeşi olduğunu öğrenmiştim, kötü haber de değildi, iyi haber de. Sadece haberdi. Ben'e âşık olduğu belliydi. Yüzerken gözlerini ondan alamıyordu.

Samantha ve ben, tahmin edeceğiniz gibi çok iyi anlaşıyorduk. Dakikalar önce, kulübün tuvaletinde ufak bir tartışma yaşadık. Lavabonunda önünde durmuş ellerimi yıkamaya hazırlanıyordum ki içeriye daldı. Beni görünce kaşlarını çattı ama görmezden geldim. Bana doğru yürüyüp işaret parmağını koluma dürterek, "Senden hoşlanmıyorum," dedi.

Suratımı buruşturdum. Belli ki, kiminle aşık attığının farkında değildi. On yedi senedir küstahlık dersleri alıyordum ve profesyonel olmuştum. "Ne kadar cana yakın bir çocuksun," dedim ellerimi sabunlayıp sonra da durulayarak. "Annen seni neden benzin istasyonunda bırakmamış?"

Benzin istasyonu esprisini duymazdan gelerek uluorta kıçını kaşıdı –ancak küçük çocukların ve yaşlıların ayıplanmadan yapabileceği bir şeydi– ve yine, "Senden hoşlanmıyorum," dedi.

"Evet, bilmiş Judy, birincide seni duymuştum," dedim ellerimi silkeleyerek, her yeri su oldu.

Gözlerini kıstı. Küçük ukalanın o kadar çok çili vardı ki, neredeyse birbirlerine değiyorlardı. Bir elini kalçasına koyup suçlarcasına, "Eğer körsen nasıl oluyor da tam gözlerimin içine bakabiliyorsun? Ha?" diye sordu.

Samantha'ya doğru omuzlarımı silkip işaret parmağımı şakağıma bastırdım. "Psikolojik olmalı."

"Yalancı," diye homurdandı Samantha fısıldar gibi.

"Bak, bu abinin arkadaşının arkadaşıyla konuşmak için pek hoş bir tarz değil," dedim neşeyle. Ve sonra gülümseyerek taşı gediğine koydum. Kocaman bir gülümseme. Kötüye kötülükle cevap verdiğimden ya da tatlı dil yılanı deliğinden çıkardığından veyahut da büyüklük bende kalsın diye değil, onu sinirden kudurtmak için yaptım.

Kollarını bağlayıp yumruklarını koltuk altlarına sıkıştırdı. "Git kendini becer."

Vay. Çocuğa bak. Çok etkilendim. "Git başımdan," dedim alçak sesle.

Tuvaletlerden birinden bir kadın boğazını temizledi. Çıkmam gerektiğinin işaretiydi. Başımı dik tutup omuzlarımı geriye atarak uzun adımlarla tuvaletten çıktım. Ve şimdi Samantha tribünlerde oturmuş ayaklarını sallayarak gözünün ucuyla *seni izliyorum* der gibi soğuk soğuk bakıyordu. Çok sinir bozucuydu. Ama daha kötüsü –hepsi benim yaşlarımda ve hepsi de güzel– köşedeki üç kızın resmen Mason'a bakıyor olmasıydı. Ya Loose Cannons'ın solisti olduğunu anlamışlardı ya da sadece yakışıklı olduğunu düşünmüşlerdi, emin değildim. En uzun boylu olanı, dergilerde görebileceğiniz türde kusursuz bir kızdı – incecik, sarışın ve göz alıcı. Diğer ikisi de pek çok açıdan sevimliydi. Dümdüz saçları, pürüzsüz tenleri ve kusursuz gülüşleri vardı.

Anlaşılan Mason güzel kızların ona böyle aleni bakmalarına alışkındı. Ben'in koçunun olduğu tarafı başıyla işaret edip bir eliyle saçlarını iyice karıştırırken onlardan tarafa bakmadı bile. "Koç sabah annemi aradı. Ben'in yüzme hızının düştüğünü söyledi. Evde sorun olup olmadığını merak etmiş." Gözleri önce suda Teddy'nin yanında yüzen Ben'e, sonra da bana döndü. "Sence bunun bir anlamı var mı?"

"Bence *her şeyin* bir anlamı olabilir," dedim parmaklarımı alnıma bastırarak. "Ben'le konuş. Yüzme süreleri tam bir hastalık belirtisi sayılmaz ama yine de bir şeyin işareti oldukları kesin."

Mason başını iki yana salladı. "Bana da öyle geliyor, Maggie. O çok sağlıklı."

Ellerimi hüsranla havaya kaldırdım. "Öyleyse onu hastaneye götür."

"Ne için? Henüz ortaya çıkmamış bir sorun için mi? Deli olduğumu düşünürler. Bizi kapı dışarı ederler."

"Ben de sizinle gelirim ve onlara her şeyi anlatırım."

"Onlar da sana deli gömleği giydirip gönderirler."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin bir nefes aldım. Mason haklıydı. Ayrıca beni akıl hastanesine tıkarlarsa Ben'e nasıl faydam olacaktı? Eğer şimdi başımı alıp gidersem Ben'i ölüme terk etmiş olacağıma dair içimde kötü bir his vardı.

Mason birdenbire oturduğu yerde kıpırdanıp fısıltıyla mırıldandı, "Sıçtık. Gelenler var."

Başımı hızla yukarı kaldırdım. Mason'ı izleyen kızlardan biri –sarışın olan– içeriye girmiş bize doğru yürüyordu. Kendini o kadar sıkarak yürüyordu ki, *Kıçımın arasında parçalanmasını istemediğim bir patates cipsi var,* der gibiydi.

"Merhaba Mason." dedi nefes nefese önünde durarak. Rüzgâr yapabilecek kadar uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "İsmim Lacey. Ben senin en büyük hayranınım." Mason'ın tribünlerde sakladığı bir şeyi arıyormuş gibi etrafa bakındı. "Burada konser mi vereceksiniz?"

Mason başını yana eğip kızın söylediklerini düşündü. "Burada mı? Kötü bir fikir değil. Ama hayır. Bugün değil. Gelecek hafta vereceğimiz konser için sesimi dinlendirmek zorundayım." Hakkını vermek lazım. Karşısında fıstık gibi kız dururken çok soğukkanlı görünüyordu.

"*Ooooo.* Nerede olacağını söyleyebilir misin?" diye sordu Lacey. Sadece duruşuyla bile çocukla flört ediyordu.

"Hayır," dedi Mason. "Herkes gibi sen bulmak zorundasın."

Altdudağını bükerek, "Peki, o zaman imza alabilir miyim?"

"Tabii ki. Kalemin var mı?"

Yırtık pırtık, yapay elmaslarla süslü çantasından bir Sharpie çıkarıp Mason'a uzattı. Sonra da yiyecekmiş gibi iyice yaklaşıp imzalaması için elini uzattı. Kıskanmadığımı söylemek isterdim.

Ama kıskandım. Parmaklarımla tribünde ritim tutmaya başladım.

"Teşekkürler!" dedi ve kıkırdayarak arkadaşlarının yanına döndü. On iki yaşındaki çocuklar gibi hoplayıp zıplıyorlardı.

Birkaç dakika burnumdan soluduktan sonra ve Lacey Cipsligöt ile arkadaşları gittikten sonra Mason içini çekerek, "Bazen keşke normal bir konser planımız ve sıradan hayranlarımız olsaydı diye düşünüyorum," dedi.

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Sadece insanların konserleri çok fazla büyüttüklerini düşünüyorum. Olduğundan daha büyük bir şeye çeviriyorlar."

Başımı iki yana salladım. "Kendini kandırma. Konserlerinizden birine gittim ve çok güzeldi. Kesinlikle muhteşemdi."

Mason gözlerini yere çevirip dudağını ısırdı. İltifatımdan etkilenmişti ama nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sürekli bu tarz övgüler alıyordu aslında. Benden geliyor olması neden farklı olsundu ki?

Bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, altdudağını ısırışının yüreğimi hoplatmış olduğuydu.

"Teşekkürler," dedi sonunda. "Hangi konsere gittin?"

"Alexander Park."

Gözlerini bana çevirip hiç kırpmadan, "Ama seni orada görmedim."

Yutkundum. Çünkü yutkunmak çekicidir. "Arka taraftaydım."

Ensesini kaşıyarak bakışlarını tekrar botlarına çevirdi. "Peki tesadüfen mi denk geldin yoksa?.."

"Şey," dedim düşünmek için zaman kazanmaya çalışarak. Kulak misafiri olduğu bir şeyi Clarissa'ya anlattığı için Jase'in başını belaya sokmak istemiyordum ama yalan da söylemek istemiyordum. Bu yüzden hikâyenin yalnızca bir kısmını anlattım. "Hayranlarınızdan biri videolardan birinin altına yorum yazarak

ipucunun şarkının sözlerinde gizli olduğunu söylemiş. Onun sayesinde çözdüm."

Mason derin bir iç geçirdi. "Cannon Dude mu?" dedi, ben de başımı salladım. "O çocuk tam bir..."

"Yavşak," dedim.

Mason kahkaha atıp ışıldayan gözlerle bana gülümsedi. "İyi dedin." Kolumu yana doğru birazcık açarak selam verdim. "Sence," diye devam etti, "ipucunu bulmak çok mu kolay?"

"Hiç de değil. Deli gibi zor."

"Fikir Gavin'den çıktı," diye açıkladı Mason parmağıyla tribünün kenarlarına dokunarak. "Bilmeceler ve onlar gibi esrarengiz şeylere takmış durumda. İlk günden beri Carlos'la bu konuda tartışıp duruyorlar. Fakat öte yandan, Carlos ilk günden beri *her şeye* karşı çıkıyor." Yüzüne soru sorarcasına bakınca, elini havaya kaldırıp nedenleri sıralamak için parmaklarıyla saydı. "Solosu pek yok. Yeni şarkımız da berbat. Pazartesi, perşembe, cuma günleri ve hafta sonu prova yapmamayı tercih ediyor. Ve ayrıca Gavin'in ipucunu şarkıyla söylemesinin hem yavan hem de fazla gösterişçi olduğunu düşünüyor."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Oha."

"Evet." İçini çekerek Ben'e baktı ve başını tekrar yere çevirdi. Sesi birden yumuşadı. "Neyse, grup meseleleri işte. Şu anda bir önemi yok."

Başımı sallayıp bir süre tırnağımı kemirdikten sonra günlerdir kafamı meşgul eden soruyu sordum. "Sence Ben'deki bu şey kalıtsal olabilir mi? Yani baban?.."

"Babam çok anormal bir şeyden öldü," diye açıkladı. "Nezle oldu ve hastalığı atamadı. Sonunda kanında enfeksiyon oluştu. Hastaneye kaldırıldı ve bir hafta içinde öldü. Ben'le hiçbir alakası yok. Ayrıca, ona bir *baksana*," dedi havuzun kıyısında oturan Ben'i işaret ederek. Bacaklarını suya sokmuş sallıyordu. Sağlıklı görünüyordu. Rahattı. Endişesizdi. "Sana hasta gibi mi görünüyor?"

Mason yanlış yolda olmamızı ve bu insanları neden gördü-

ğümü açıklayan başka bir neden olmasını umuyordu. Ama ben gerçeği hissediyordum. İçim burkuluyor ve midem bulanıyordu.

Ben ölüyordu. Ve tek belirtisi bendim.

Çok küçükken yetişkinlerin söylediği her şeyin gerçek olduğunu düşünüyorsunuz. Bütün o Noel Baba ve Paskalya tavşanı saçmalıklarının. Bebekleri leyleklerin getirmiş olduğu gibi anlamsız ve gülünç şeylerin. Biraz büyüyünce, *Beni dinle, ne söylediğimi biliyorum ben,* gibi içinden bilgelik fışkıran konuşmalar başlıyor. Ve sonra, genellikle ergenlik döneminde, rasgele bir yetişkin öyle budalaca bir şey söylüyor ki sonunda yetişkin nüfusunun yarısının cahil olduğu sonucuna varıyorsunuz. Böylece onlara kulak asmaktan vazgeçiyorsunuz.

Hayatımın bu döneminde, benim için neyin doğru olduğunu biliyordum. Maggie alanında uzman olmuştum çünkü ben Maggie'ydim. İşte tam da bu yüzden o gece babam üst kattaki odamın kapısından başını uzatıp, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda hiç hoşuma gitmedi.

Dişlerimle taşıdığım ilkokul çizimlerim yüzünden ona cevap veremedim. Odanın diğer tarafına sürüklediğim kutuyu bırakıp, ağzımdaki kâğıtları çekerek, "Yeniden buraya taşınıyorum. O yüzden eski eşyalarımı ayıklıyorum," dedim.

O gece havuzdan eve döndükten sonra, parmaklarımı odanın toz içindeki her köşesinde gezdirmiştim. İçerisi yıllardır dokunulmamış eşyalarla doluydu: çamurlu kramponlar, iki tane kaykay, bir çift paten, resim derslerinde yaptığım bir yığın çizim, okul tiyatrolarından kalma bir arı kostümü, kitaplar, kitaplar ve kitaplar.

Babamın endişesini odada vızıldayan bir yüksek gerilim kablosu gibi hissedebiliyordum. "Neden?" diye sordu.

Çünkü o kutu gibi oda üzerime üzerime geliyordu. Çünkü burada nefes alabiliyorum. Çünkü büyük bir parçamı fazlasıyla uzun süre burada bırakmışım. "Çünkü bana daha uygun," de-

dim elimle eski bir sütyeni inceleyerek. Kendi kendime homurdandım. Tanrım. On iki yaşımdan beri bir beden bile büyümemişler miydi? Yanımda duran çöp kutusuna fırlattım.

"Sence mantıklı mı, merdivenler falan? Ve bir de uyurgezerlik olayı?" diye sordu.

"Aylardır uykumda yürümedim," dedim. "Yani teknik olarak, uyanıkken kendim için daha fazla tehdit oluşturuyorum."

Uzun bir süre sonra babam, "Dikkatli ol, tamam mı?" dedi. Sesi sakindi ama sözcüklerine gizlenmiş tedirginliği sezebiliyordum.

Boğazım düğümlendi. "Baba?"

"Efendim?"

Onu özlediğimi söylemek için ağzımı açtım ama hemen geri kapattım. Yersiz bir açıklama olacaktı ama doğruydu. Önceki hâlimizi özlemiştim. Geçen yedi ayı geri alıp ona bir kez daha yenilmez görünmek istiyordum. Cumartesi sabahları ilk iş olarak, bir elimde kahve tutup diğeriyle içinde eski eşyaların olduğu tozlu kutuyu karıştırarak onunla takılmak istiyordum. Ama sonunda sadece, "Kaykayları benim için bodruma götürebilir misin?" dedim.

Üst kattaki odamı ayıklamak iki saatimi aldı. Ama bitirdikten sonra, aşağıdan getirmek istediğim şeylere yer açtım. Mesela bilgisayarım, CDlerim ve kıyafetlerime. Kıyafetlerimin hepsi renklerine göre kodlandığı için taşınması en uzun süren onlar oldu. Hepsini parçalar hâlinde sürükledim: mavi, sonra beyaz, sonra yeşil, sonra kırmızı, sonra siyah. Her şeyi ayırdıktan sonra odanın ortasında, buranın artık gözleri gören bir kızın odası olmadığının bilincinde duraksadım. Ama kör bir kızın odası gibi de değildi.

Yüksek sesle içimi çekerek yatağın üstüne çöktüm. Ben'i, ailemi, Sophie'yi, Clarissa'yı, Mason'ı düşündüm. Sanki bir ayağımı öne uzatıp yeni bir dünyaya adım atmışım, diğerini de arkamda geçmişin derinliklerinde bırakmışım gibi hissediyordum. Bacaklarımı açmış iki dünya arasında duruyordum ama tam olarak ikisine de ait değildim.

36

Bir kiralık katil tarafından vurulmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama Ben'in arkanızdan gizlice yaklaşıp kulağınızın içine bir parti düdüğü üflemesinden çok farklı olmadığını söyleyebilirim. O sırada Miltonların oturma odasındaydım. Kafamın içinde şu alçalan notaları tekrar ederken televizyonda iğrenç bir balıkçılık programını izliyordum. Ve bu yüzden kulağımın içinde çalan müzik beni gafil avladı. Çığlık atarak ayağa fırladım ve göğsüme tuttum. "Ben, ne halt..."

Ben, düdüğü tekrar çaldı ve sonra da dudağının kıyısına sigara gibi yerleştirdi. Bir yandan da pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Gözlerimi devirdim. Henüz Ben'in doğum günü bile değildi, hatta yarı doğum günü bile değildi. Sadece çeyreğiydi ve anlaşılan çok büyük bir olaydı.

Mason yerden ağzının kenarıyla gülümsedi. Halının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu ve gitarı da kucağındaydı. Kaşlarını çatmış, tekrar tekrar aynı notayı çalıp duruyordu.

"Ben," dedim, "şunu yapmayı kesmen gerekiyor yoksa beni..."

Düdüğü bir daha çalıp manyak gibi sırıtarak, annesinin kek yaptığı mutfağa kaçtı. Wally de peşinden gitti.

Ben'in odadan çıkışını izlerken keşke bu kadar iyi göremeseydim diye geçirdim içimden. Artık her yeri görüyordum, buzdo-

labının içi kadar parlak ışık Miltonların evini ve sokağın yarısını aydınlatıyordu. Birkaç hafta önce olsaydı çok heyecanlanırdım. Ama şimdi içimde kusma isteği uyandırıyordu.

Yüksek sesle iç geçirerek odanın diğer ucuna yürüdüm ve piyanonun başına oturdum. Gıcırdayarak altımda kırılacakmış gibi sallandı. Bayan Milton'ın, kapağın üstündeki çerçeveleri birbiriyle uyumsuz, bulanık ve tozlu fotoğraflarına baktım. Pek çoğunda Ben ve Mason vardı – ve Bay Milton. Resimler film makarası gibiydi, her fotoğraf karesinde çocukların yaşları büyüyordu. Babalarının göze çarpan yokluğundan sonra bile mutlu ve huzurlu görünüyorlardı. Bunu nasıl yapabildiklerini düşündüm. Tepetaklak olan hayatlarının iyi yanlarını görmeyi nasıl bu kadar iyi becerebiliyorlardı? Nasıl olup da ayağa kalıp tekrar yürümeyi başarabiliyorlardı?

Peki ben aynı şeyi neden yapamıyordum.

Ben'in en son fotoğrafına dikkatlice baktım. Yüzme antrenmanındaydı, tepesinde dimdik duran ıslak saçlarıyla gencecik ve enerji dolu görünüyordu. İçimden taşan hislerle piyanonun tuşlarına bakıp ağır ağır Chopin-Clarissa ezgisini çalmaya başladım. En sonuna yavaş yavaş alçalan son kısmı ilave ettim. Şimdi üçü birlikte görünmez bir dişliyle bağlanarak akıp gidiyordu.

"O neydi?" diye sordu Mason ayağa kalkarak.

"Chopin'in valslerinden biri," diye mırıldandım.

"Hayır, değildi," dedi yanıma otururken. "Başka... başka bir şeydi."

"Doğru. Kafamdan geçen birkaç şeyi birleştirdim. O kadar kötü müydü? Tanrım, çok kötüydü. Hadi, itiraf et de kurtul."

"Aslında, hoşuma gitti. Gerçekten iyisin. Doğuştan yetenekli gibisin."

Dönüp yüzüne baktım. Hataydı. *Tam oradaydı,* bir nefes ötede, o duygu dolu gözlerle bana bakıyordu – gözlerinin içine bakmak neredeyse acı veriyordu, gözlerimi ondan kaçırmak da aynı derecede canımı yakıyordu. Ciğerlerimin katlanıp birbirlerinin üstüne çökmüş gibi hissettim. "Şey," dedim nefes nefese, "On yıl

piyano dersi aldım, yani tuşların üzerinde çok zaman geçirdim. Böyle bir şeyi unutmak imkânsız, biliyorsun. Seninle birlikte kalıyor." Boğazımı temizleyip tuşları işaret ettim. "Peki ya sen? Sen çalıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Babam çalardı. Piyano hiçbir zaman gitar ya da şarkı sözleri kadar ilgimi çekmedi."

"Yani hep bir grubun olmasını istedin?"

Tek omzunu yukarı kaldırdı. "Kafam hep şarkılarla doluydu, bu yüzden bir gruba dahil olmak istediğim değil, yapmak zorunda olduğum bir şeydi."

"Yani bu senin *olayın*," diye tahminde bulundum.

Başını sallayıp mutfağa göz attı. "Benim *olayım*," dedi alçak sesle. Gözlerini yeniden bana çevirdi. "Müzik benim için bir seçenek değildi. O sadece *vardı* işte." Konuşma şekli müziği çok yalın, çok doğal ve çok büyülü gösteriyordu. Sanki bana yaşamın büyük gizemlerinden birinin sırrını veriyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldım –sanki yaratılışçılığı ve büyük patlama terosini iç içe kokuyordu– ve o anlatmaya devam ederken nefesimi tuttum.

"Ben'in yaşındayken," dedi, "ilk gitarımı alabileceğim parayı kazanmak için bütün bir yaz çim biçtim. Cırtlak renkli, beş para etmez bir şeydi, iğrenç bir gürültüyle çalışan amfiyle birlikte gelmişti. Annemle babam ondan nefret etti." Dudakları yarı gülüyor, yarı kaşlarını çatıyormuş gibi kıvrıldı ve parmak uçlarını piyanonun kenarında gezdirerek tozları sildi. "Ama çok utangaçtım –yalnızlığı seven tiplerdendim– ve müzik kendim olabileceğim tek yoldu. Bu yüzden oluruna bıraktılar. On dört yaşıma kadar," dedi, konuşurken âdemelması çıkıyordu, "O gün odamdaydım, sabahın yedisinde bangır bangır şu alternatif akort dizisini çalıyordum. Babam içeriye dalıp hiçbir şey söylemeden gitarı elimden aldı ve ne kadar yalvarsam da geri vermedi. Geriye dönüp baktığımda nedenini anlayabiliyordum: Hafta sonuydu ve tüm dünya uykudaydı. Ama o yaşlarda çok sinirliydim. Ondan nefret ettiğimi söyleyip sonra da onunla konuşmayı reddettim." Ağır ağır nefes aldı ve geri verirken ekledi, "Birkaç gün sonra öldü."

Hafifçe içimi çektim. Ufacıktı. Ama Mason yine de duydu ve bana döndü, bakışları yorgun ve bitkindi. "Evet," dedi. Tek kelime: *Evet*. Ama altında yatanı anladım. "Neyse," dedi, "babam öldüğünde, müziği düşünemedim bile. Ailemle konuşmayı reddettim, notlarım tren enkazı gibiydi, ben... berbat durumdaydım.

"Sabahları öğretmenlere terbiyesizlik yaparak, öğlenleri cezalı ve akşamları odama kapanarak geçiriyordum. Hafta sonları da bilgisayar oyunları oynuyordum."

"Peki o durumdan seni çıkaran ne oldu?" dedim fısıltıyla.

"Okul müdürü."

"Okul müdürü mü?" dedim şaşkın şaşkın.

Mason başını salladı. "Evet. Müdür Morris. Ofisinde çok zaman geçirdim. Özellikle ikinci sınıfta okuldaki bir kavgaya karıştığımda."

"Ah. Doğru," dedim.

"Duymuş muydun? Kavgayı?" dedi Mason.

Elimi sallayarak geçiştirdim. "Ben bahsetmiş olabilir."

Mason'ın dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Doğru. Müdür Morris'in karşısında oturuyordum ve bana beceriksizin teki olduğumu, notlarımın bok gibi olduğunu ve hiçbir halt etmediğimi söylüyordu..." Birdenbire durdu, anlaşılan yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etmişti. "Evet, gerçekten hiçbir halta yaramadığımı söyledi." Mason, işaretparmağını ağır ağır piyanonun kapağında gezdirdi. "Çok kızgındım, kendime, babama, haklı olduğu için Müdür Morris'e. Hiçbir şey –*hiçbir şey*– kendini beğenmiş bir pisliğin yaptığın aptallıklar için sana bağırıp çağırmasından daha sinir bozucu olamaz. İşte tam Müdür Morris bana pisliğin teki olduğumu söylerken kendi kendime yemin ettim: O kadar başarılı olacaktım ki ona sözlerini yedirecektim."

Sadece yüzüne baktım.

Mason sanki konuşmuşum gibi başını salladı. "O gün beni hor görüşü, eşek gibi çalışma isteğimi kamçıladı, her gece çalışıp kendimi ispatlayacaktım."

"Sanırım başarılı oldun," dedim fısıltıyla.

Omuzlarını alçakgönüllülükle silkti. "Henüz o kadar değil," dedi. Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Gözlerimi kapatıp parmaklarımı yeniden tuşlara yerleştirdim ve şarkımı yeniden çaldım. Hayatımdaki her şey berbattı ve tamamen bunaldığımı hissediyordum. Ama hayatımda bir kerecik –oradaydım– Mason'la birlikte o piyano oturağının üstündeydim, yalnızca oradaydım. Ve son notayı çaldığımda, parmaklarımı saniyelerce tuşların üstünden çekmedim. Sanki müzik devam ediyordu, derin bir nefes alıp o ânı ciğerlerime çekerek içime hapsettim.

Eve döndüğümde annem mutfakta yemek yiyordu. Konuştuk ama tam olarak değil. Artanlardan bir tabak yapıp otururken, "Merhaba anne. Günün nasıldı?" dedim ve o da, "Fena değildi. Ya seninki?" dedi ve ben de, "Çok iyiydi. Ben'in çeyrek doğum günüydü, o yüzden pasta yedik," dedim. Sonra o, "Neli pastaydı?" diye sordu ve ben de, "Çikolatalı," dedim. O da, "Kulağa çok lezzetli geliyor," dedi ve sonra sessizdik.

Ona söylemek istediğim binlerce şey vardı. Gerçek, içimden gelen şeyler. Ama dünkü futbol topu – onu hâlâ aramızda hissedebiliyordum. Bu yüzden annem kalkıp tabağını yıkayana kadar yemeğimi didikleyip durdum. Lavaboda gürültüyle iş yaparken, o top ayaklarımızın ucuna yuvarlanıp durduğunda ne kadar sessiz dikildiğini düşündüm. Ve babamın satışlara tek başına gitmek için bana nasıl yalan söylediğini de düşündüm. Görüşümü kaybettiğimden beri ailem benimle bağ kurabilmeyi neredeyse hiç denememişti. Miltonların piyanosunun kapağındaki gülümseyen bütün fotoğrafları hatırladım.

Bayan Milton çocuklarının hayatlarına dahil olmuştu: Onları kayıtsız şartsız sevmişti. Üçü bir aileydi. Ben ve ailem ise sadece aynı çatı altında uyuyorduk, hepsi bu.

Kör olmak sizi ailenize karşı görünmez yapabilir miydi?

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp derin bir nefes aldım ve tabağım elimde, akşam yemeğimi bitirmek için odama gittim.

37

Kulağımda Mason'ın şarkı söyleyen sesiyle uyandım. Yatakta dönerek esnedim, sabahın ilk saatleri olması gerektiğini düşündüm çünkü gözkapaklarımın arasındaki açıklıktan küçük ışık huzmeleri giriyordu.

Bir dakika. Ne?

Gözlerim birden açıldı ve yatakta doğruldum. Odamın içi cesur bir ışıkla aydınlanmıştı. Son ayarladığım zil sesim, Loose Cannons'ın 'Eternal Implosion'ını haykıran telefonuma mı cevap versem yoksa pencereye mi koşsam bilemedim. İkisini birden yaptım.

"Alo," dedim yataktan yalpalayarak çıkarken.

"Thera!" dedi Ben.

Pencereden dışarıya baktım. Mason'ın arabası caddeye park edilmişti ve arabasına yaslanmıştı, insafsızca muhteşem görünüyordu. Bana doğru hafiften el salladı – hani şu sadece parmaklarınızı kıpırdattığınız türden. Yanında, elinde bir telefon tutan, kovboy pijamaları ve kulakları olan tüylü bir şapkayla –sanki İngiltere'de bir yaz gecesi yerine Alaska tundrasına meydan okuyormuş gibi– Ben duruyordu.

Odama bakıp büyük bir zevkle seyrettim. Beni ben gibi hissettiren, geçmiş ve bugünün tuhaf bir birleşimiydi. Pencere çıkıntısı-

na oturup *Burada ne işiniz var*? der gibi bir işaret yaptım. Telefona telaşla, "Neler oluyor? Saat kaç? Her şey yolunda mı?" dedim.

"Hah. Tabii ki her şey yolunda. Saat dördü yedi geçiyor ve seni dışarıya davet ediyorum," dedi Ben.

Ah, Tanrım. "Gerçekten mi? Nereye?" dedim yatak başımda elimi dolaştırarak temiz kıyafetler ararken.

"Sürpriz."

"Sana söylemedim mi? Sürprizleri sevmem," dedim.

"Çok kötü." Pencereden bakmadan yüzündeki tebessümü görebiliyordum.

Telefona doğru soludum. "Tamam. Bana giyinmem için bir dakika ver. Ve Ben? Pijaman süper." O bir cevap veremeden telefonu kapattım.

Ne yaptığımı görerek giyinmek çok daha kolaydı. Bir şort ve tişört giyip sessizce merdivenlerden inerek kapıdan süzüldüm ve arabaya doğru sessizce koştum. Sorunlarım hâlâ oradaydı, yüzeyin altında bir yerde köpürüyorlardı ama şimdilik üstlerinden atlıyordum – uçurumun kenarında oynayan bir kaya parçası.

"*Hola!*" dedi Ben, yanına vardığımda yüksek sesle.

Elimle ağzını kapattım. "Şişşt. Büyükbabamın kulakları yarasa gibidir. Ayrıca onların içinde pişmiyor musun? Hava yirmi beş derece."

"Hamladım, Thera," dedi avucumun içine.

Kendimi tutamayıp güldüm. Başımı kaldırıp Mason'a bakarak, "Sizi uyarıyorum: Ben pek erkenci değilimdir. Saat o kadar erken ki bana göre hâlâ dündeyiz," dedim.

Mason masum masum iki elini birden bana doğru havaya kaldırdı. "Benim fikrim değildi, Maggie. Kardeşime kız." Mason'ın ismimi söyleyişiyle büyülendim.

Wally arka koltuktaydı. Açık pencereden kafasını uzatmıştı ve dili ağzından dışarı sarkmıştı. Şu korkunç köpek gülümsemelerinden biri vardı yüzünde. *Eğer bu gece benim apışıma burnunu sokarsan, ölürsün,* der gibi bir bakış attım.

Mason'ın arabasına atlayıp bizim sokaktan çıktık. Ben önden, "Pekâlâ, Thera. Mesele şu ki, gözlerini bağlamak zorundayım."

Kahkahayla güldüm. "Ciddi misin?"

"Bir kalp krizi kadar ciddi," dedi.

Sırasıyla ikisinin suratına da baktım. "Burada kör bir kızın gözlerini bağlamanın ne kadar komik olduğunu düşünen sadece ben miyim?" İkisi de cevap vermedi. Ve ikisi de tahammülsüzce yan yan baktı. "Sadece söyledim," diye geveledim. "Tamam. Her neyse. Bağlayın gözlerimi."

Ben, iğrenç derecede turuncu bir bandana uzattı ve gözlerime bağlamamı söyledi. Muhtemelen sadece on beş yirmi dakika gitmiştik ama saatlerdir yolda gibiydik. Daha fazla dayanamayıp, "Nereye?.." diyecek oldum.

"Sabret, Thera," dedi Ben, Hintli bir bilge gibi konuşuyordu. Toprak bir yola girdikten sonra durduk. Herkes sessizdi. Gece bile orada olduğunu bilmemizi istemiyormuş gibi sessizdi.

"Geldik," dedi Ben.

"Geldik derken?.."

"Richardson's Koyu."

Daha önce duymamıştım. "Ah, tabii ya. Her şeyi açıklıyor," dedim.

Ben kapısını aralayınca burnuma bir koku çarptı – tuzlu, yosunlu ve yoğun. Çok uzak olmayan bir mesafede, kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyordum. Arabadan indim. Terliklerim kuma gömüldü. "Tamam," dedim. "Plajdayız. Artık gözlerimi açabilir miyim?"

"Hayır."

Gözlerimi devirdim. Kirpiklerim bandanaya değdi.

"Mason. Elini tut da düşmesin," dedi Ben. "Düşüşünü gördüm ve hiç sevimli değil."

Tam karşılık verecektim ki Mason sol elimi tuttu. Kibar cevabım bir anda suya düşüverdi.

Dik bir yokuşu tırmanmadan önce kumlar kaplı tepeciklerde

yürüdük. Ayaklarım terliklerimden çıkıyordu, bu yüzden çıkarıp elime aldım. Ben'in koltuk değnekleriyle yürümeye çabaladığını duyabiliyordum. Mason yavaşladı ve elimi bıraktı. Birdenbire, zincirimden kurtulmuş gibi hissettim. "Çıkarabilir miyim?"

Ben ofladı. "Çok sabırsızsın, Thera. Tamam. Peki. Çıkar."

Çıkardım.

"Ta-taaam!" dedi abartılı jestlerle.

Bir kum tepesinin zirvesinde duruyordu ve aşağıda küçük bir koy vardı. Orası büyük ihtimalle zifiri karanlıktı ama Ben sayesinde üzerinde lamba yanıyormuş gibi aşağıyı görebiliyordum. Küçük bir yerdi –Wally on beş saniyede koyun bir ucundan öbür ucuna koşabilirdi– ve ıssızdı. Bir tarafında upuzun ağaçlar ordusu, diğer tarafında okyanusla korunuyordu. Muhteşemdi.

"Vay," dedim. "Burası gerçekten çok güzel."

Ben, Mason'a anlamlı bir bakış attı. "Sana seveceğini söylemiştim." Bana dönüp, "Küçükken buraya bizi babam getirirdi. Şurdaki noktadan balık tutardık. Kayalıkların oradan? Her neyse. Aslında sürpriz bu değil." Mason'a dönüp başını salladı.

İlk kez, Mason'ın koyu renkli bir sırt çantası taşıdığını fark ettim. Omzundan indirip fermuarını açarak içinden ekose bir battaniye çıkardı. Kuma serdi.

"Uzan ve gözlerini kapat," dedi Ben.

"Sabahın köründe emretmeye ne kadar da meraklısın," diye söylendim. Dudak büküp gözleriyle yerdeki battaniyeyi işaret edince, oflayıp hemen gözlerimi kapatarak yere uzandım. "Tamam. Tamam. Kapattım."

Hışırtılar duyuldu, bir fermuar açıldı ve Ben değneklerini kenara koyup sağ tarafıma uzandı. Mason da gürültüyle diğer tarafıma oturdu. Ben'in boğazını temizlediğini duydum ve sonra...

"Tamam. Aç gözlerini," dedi.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Sanırım özel bir şey ummuyordum, bu yüzden gözlerimi açınca çok şaşırdım. Çünkü karşımda... yıldızlar vardı.

Ben, tam önümde bir ayna tutuyordu. Doğru açıda gökyüzü-

ne tuttuğu için düzinelerce yıldız aynadan ışıl ışıl yansıyordu. O kadar uzun zamandır yıldızları görmemiştim ki benim için artık yok olmuş gibilerdi. Duygularım karmakarışıktı. Sevinç, üzüntü, merak, hepsi iç içeydi. Konuşabilmem biraz zamanımı aldı. "Ben, ben..."

"Şişşt. Dur biraz. Dahası var." Aynayı tutmaya devam ederken hâlâ yanımda oturuyordu. Yüzü ışıl ışıldı ve benim yüzümde gördüğü ifadeden memnundu.

Sessizce uzandım –bir yanımda Ben, diğer yanımda Mason vardı– ve tan ağarırken gökyüzünü izledim, yıldızları birer birer söndürüp yerlerine ufacık bulutlar ve gün doğumunun mor pembe renkleriyle turuncu renklerini koydum. *Merhaba büyükanne,* dedim içimden onunla birlikte sahilde gördüğüm bütün gün doğumlarını hatırlayarak. Sessiz varlığını neredeyse hissedebiliyordum.

Haftalar önce Ben'e gökyüzünü özlediğimi anlatmıştım. Yıldızları. Gün doğumunun rengini. Hatırlamıştı. Çok tatlı, çok dokunaklı ve tam *Ben*'in yapacağı türde bir şeydi. O kadar duygulandım ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Sanki bedenime sığmayacak kadar büyüktüm, sanki parçalanıp kumlara karışacaktım.

"Mason," diye fısıldadı Ben. "Şey. Thera ağlıyor mu?"

Mason'ın cevabını duymadım, başını sallamış olmalıydı.

"Bu iyi mi, kötü mü?" dedi Ben alçak ve endişeli bir sesle.

Mason güzel ve tüylerimi diken diken eden sesiyle, "Bence iyi," dedi.

Omzumu dürten bir parmak hissettim. Gözlerimi açtım. Ben tepemde duruyordu, endişeliydi. "Thera," dedi. "Ağladığında komik görünüyorsun."

Güldüm, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzüldü. Elimin tersiyle hepsini silip ona gülümsedim.

38

Uzandığım yerde kalıp gökyüzü sapsarı olana kadar kadar seyrettim. Ben yanımda uyuyakalmıştı. Kovboy pijamalarıyla çok daha küçük görünüyordu, ağzı açık kalmıştı ve bacaklarını da iyice açarak yayılmıştı. Islak ve her yeri kum taneleriyle kaplı Wally, görev duygusuyla Ben'in yanında yatıyordu. Nöbet tutuyormuş gibi onu izliyordu, ağzını Ben'in bacaklarına yaslamıştı ve burun delikleri açılıp kapanıyordu. Mason, dirseklerini dizine dayamış, ufukta bilinmeyen bir noktaya bakarak diğer yanımda oturuyordu. *Rolling Stone* dergisinin fotoğraf çekimlerinde gibi görünüyordu. Mason'la ilgili keşfettiğim şey, olduğundan daha büyük görünmeye çalışmadığıydı. Onu büyük gösteren şey de buydu zaten. Öyle abartısız ve yalındı ki, bunlar onu heybetli kılıyordu.

Etrafımız sabahın habercileriyle doluydu. Martı çığlıkları, kumdan yansıyan altın rengi ışık ve yakındaki teknelerin düdükleri. Ama ben, sanki uzun bir seyahatten eve döndükten sonra kendimi yatağıma atmışım gibi tembel ve huzur doluydum.

"Görüşünü kaybetmiş olmak çok zor olmuş olmalı," dedi Mason. Kelimelerin ağzından dökülüşünde farklı bir şey vardı, acıyarak değil anlayışla konuşuyordu. Yalnızca acı çekmiş insanlardan görebileceğiniz türde bir anlayış.

Doğruları saklamaya çalışmadım. "Evet, çok zordu," dedim.

"Hayatımda, günün birinde değiştirmek zorunda kalacağımı asla düşünmediğim bir sürü şeyi değiştirmek zorunda kaldım."

Doğrulup bana doğru yaslandı ve birdenbire çok çocuksu görünerek, "Peki şimdi diğer duyuların daha mı kuvvetli?" diye sordu.

Yutkundum.

Ah, Tanrım.

Ona körlüğün diğer duyuları güçlendirmediğini, sadece onları daha fazla kullanmak zorunda bıraktığını söylemeliydim. Duyma duyumun, koku alma duyumla karşılaştırıldığında hâlâ biraz eksik olduğunu söylemeliydim. Güneşin tenimde bıraktığı hisle, günün hangi saati olduğunu anlamakta hâlâ berbat olduğumu söylemeliydim. Ona binlerce, binlerce şey söylemeliydim. Ama şu anda aramızda sadece birkaç santim vardı ve ben cümleler nereden çıkıyorsa oradan herhangi bir ses çıkarma yetimi kaybetmiş görünüyordum.

Yüzümde aşırı derecede etkileyici bir geri zekâlı ifadesiyle oturduğumu fark ederek güldüm ve birisi gırtlağımı sıkıyormuş gibi konuştum. "Aslında işler öyle yürümüyor. Sadece şimdi diğer duyularıma daha fazla dikkatimi veriyorum."

Bir an göz göze geldik ve ikimiz de hemen başımızı çevirdik. Ellerimle bir şey yapma ihtiyacı hissederek kucağımdaki aynayı düzelttim. İşte o an yedi ay sonra aynada ilk kez kendimi gördüm. Elbette Ben'le tanıştığımdan beri arada sırada kendi yansımamı görüyordum ama hiç tam olarak bakma fırsatım olmamıştı. Hiçbiri bu şekilde değildi. Karşımda gözlerini kırpıştıran kızı zar zor tanıdım. Saçlarım son gördüğümden daha koyu renkli ve daha uzundu. Parlak bukleler hâlinde omuzlarıma düşüyordu. Burnum minik çillerle kaplıydı. Çillerim hep var mıydı acaba? Emin olamadım. Teddy'nin kız kardeşi Samantha'ya ne kadar benzediğimi fark ederek şaşırdım. Benim küçük hâlimdi – inatçı, iğrenç ve öfkeliydi. Ama beni en çok hayrete düşüren gözlerimdi. Onlarda daha önce hiç görmediğim bir hakikat vardı, içten ve açık yürekli bir hakikat. Cesaretim kırılınca aynayı yanıma koydum.

Birkaç saniye aradan sonra Mason aynayı işaret ederek, "Gökyüzünü neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum," dedi. "Bana orada çok daha fazlası olduğu izlenimini veren bir şey var. Göremediğim şeyler. Anlamadığım şeyler. Sanki evrenin büyük bir sırrı varmış gibi ve eğer gökyüzüne yeterince uzun süre bakarsam sırrı çözecekmişim gibi." Bana döndü. "Hiç paraşütle atladın mı?"

"Paraşütle atlamak mı?" diye tekrarladım boş gözlerle. O kadar yakınımda oturuyordu ki kokusunu alabiliyordum.

Mason güldü. "Evet, hani uçaktan atlayıp saatte yüz seksen kilometre hızla serbest düşüşe geçiyorsun ya?"

Birdenbire odasında gördüğüm paraşüt ilanlarını hatırladım. O zamanlar kafamdaki Mason imajıyla uyuşmuyorlardı. Ama şimdi, bir iki dakikalığına bile olsa, gökyüzünün vadettiği mutlak özgürlükten nasıl zevk aldığını görebiliyordum. "Hayır, hiç yapmadım," dedim sonunda sorusuna cevap vererek. Eskiden olsaydı, muhtemelen paraşütle atlama fırsatı bulduğumda kaçırmazdım. Ama şimdi? Düşünmek bile garip gelmişti.

"Kesin seversin," dedi. "Gökyüzünü gerçekten sevenler, paraşütle atlamayı da seviyorlar."

"Nasıl bir his?" diye sordum.

Yüzü aydınlandı. "Benzersiz bir his. Başta miden seni tamamen terk ediyor. Sonra son hıza ulaşıyorsun ve yerçekimsiz alanda gibi boşlukta hissediyorsun. Muazzam bir rüzgâr yüzüne çarpıyor ve sadece... o anda oluyorsun. Kırk beş saniye boyunca, bir hiçsin ama her şeysin."

"Vay. Bu..."

"Harika," diye tamamladı. Gözleri yüzüme, oradan da dudaklarıma kaydı. Birdenbire paraşütle atlamaktan bahsetmediği izlenimini aldım.

Normal denemeyecek kadar uzun bir süre bakıştık. Sonra ayaklarımı kuma sokup, "Korktun mu? Uçaktan ilk atladığında?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı. Boğazını temizledi. "Hayır, babam için

yaptım," dedi. Yüzümdeki soru ifadesini görünce devam etti. "Babam hep paraşütle atlamak isterdi ama yapamadan öldü."

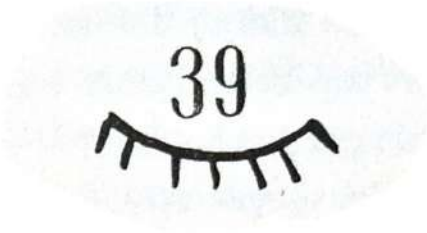
Bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissettim. Mesela, *Çok üzüldüm* ya da, *Başın sağ olsun* gibi ama çok sıradan ve duygudan yoksun gibi geldi. Azımsanmayacak bir duraksamadan sonra, "Gerçekten zor olmuş olmalı," dedim.

"Evet. Berbattı," dedi Mason, sesi hafif titriyordu. "En kötüsü neydi biliyor musun? Annemin onun kaybını kabullenmesini izlemekti. Beni çıldırtıyordu. Canının yandığını biliyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Ve Ben..." Devam etmeyip başını iki yana salladı. Yüzündeki acı öyle yoğundu ki başımı çevirmeliymişim gibi hissettim. Ama yapamadım. Sadece başımı salladım.

Mason bir süre kıpırdanıp saatine baktı ve sonra Ben'i dürttü. "Hadi ahbap, yola koyulsak iyi olur."

Ben gözlerini araladı. "Evet. Ev," dedi, sesi uykudan dolayı dişleri dökülmüş gibiydi.

Mason, Ben'in ayağa kalkmasına yardım etti. Tam, "Ben? Neden seni sırtımda..." diyecekti ki, korkunç bir çatırdama sesi sabahın sessizliğini deldi. Ben'in gözleri yavaşça, dehşet verici bir şekilde, ters döndü. Ve yüzüstü kumların üzerine yığıldı.

Kıpırdayamadım, gözlerimi kırpamadım, hiçbir şey düşünemedim. Tek yapabildiğim orada dikilip dehşet içinde Ben'e bakmaktı. Sağ bacağı anormal bir açıyla dönmüştü.

Yanımdaki korkunç sesin kısmen farkındaydım – daha sonra Wally'nin havlaması olduğunu anladığım rahatsız edici, berbat bir sesti. Başka sesler de vardı. Hayır. Tek ses: Mason'ın sesi.

"Richardson's Koyu," dedi telefona. Hızlı konuşuyordu. O kadar hızlıydı ki söylediklerini zor anlıyordum. "Chester Plajı'nın bir buçuk kilometre kuzeyi. Ocean Drive'ın dışında taşlık bir yol. Kum tepelerinin olduğu yerde." Mason'ın kalp atışlarının kulaklarımda yankılandığına yemin edebileceğim bir sessizlik oldu ama galiba ses benden geliyordu. "Ne kadar sürer?" Tekrar sessizlik. Bir eliyle saçını taradı. "Acele etmelerini söyleyin, Tanrı aşkına. Henüz *on* yaşında," dedi yalvarırcasına. Hattın ucundaki kişi görebiliyormuş gibi başını salladı ve telefonu kapattı.

Şiddetli, acı veren bir panik dalgası bedenimi sararak dudaklarımdan döküldü. "Neler oluyor, Tanrı aşkına?" diye sordum Mason'a. Başımı bir ona bir Ben'e çeviriyordum. "Sadece yatıyordu, iyiydi. O *iyiydi*. Nasıl oldu da..." Ağzımı daha fazla kıpırdatamadım. İki kelimeyi bir araya getiremeyecek kadar çok titriyordum.

"Maggie," dedi Mason omuzlarımdan tutarak. "Sorunun ne

olduğunu bilmiyorum. Ama beni dinle: Odaklanman gerekiyor. Yardımına ihtiyacım var. Ben'e göz kulak olmak zorundasın. Hareket etmesine izin verme. Bu çok önemli. Yola gidip ambulansı yönlendirmem gerekiyor. Birkaç dakika içinde burada olacaklar." Sonra da gitti, iri yarı bedeni önce kum tepeciklerinin üzerinden fırladı, sonra da gözden kayboldu.

Dehşete kapıldım. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Ben'in başına geliyor olamazdı. Kırılmış görünen vücuduna baktım. Küçük ve eğri büğrü görünüyordu. Ezilmiş gibiydi. Yutkunmaya çalıştım ama yarım kaldı. Boğulacak gibi oldum. Yanına diz çöküp yüzündeki kumları temizledim.

Gözlerimden yaşlar süzülüp hemen yanına, kuma düştü. Kulağına eğilip konuştum. "Benjamin Milton. Şu anda ne olduğunu bilmiyorum ama ölmene izin vermeyeceğim. Hem daha Twenty-one Stones'ta seni yenmedim."

Ne beklediğimi bilmiyordum. Ayağa fırlayıp *"Anlaşıldı!"* demesini mi? Yuvarlanıp ağlarken çok aptal göründüğümü söylemesini mi? Bir kez daha bana Thera demesini mi?

Hiçbir şey olmadı, tabii ki. Hem de hiç.

Yüzündeki saçları çektim. İstemsizce bugün olanları hafızama kaydediyordum – Mason'ın gözden kaybolan adımları, Ben'in rengi çekilen yanakları, güneşin sıcağının görünmeyen bir bulutun arkasında yok olması, aşağıdan geçen bir teknenin sessiz ve yalnız öten düdüğünün sesi.

Her şey elimden kayıp gidiyordu.

Ben'in gitmemesi için Tanrı'ya dua ettim.

Sirenler, sabahın sessizliğini bölerek yaklaştı, kıyıya vuran dalgalar ve martı seslerinin yanında siren sesi çok yabancı kalıyordu. Yeniden eğildim. "Ben? İyileşeceksin. Sana yardım etmeye geliyorlar."

Ama söylerken bile gerçekleşeceğine inanmamıştım.

. . .

Beni orada bıraktılar. Richardson's Koyu'nda. Ben'i sedyeye kaldıran sağlık görevlilerini izledim. Aceleyle ambulansa taşırlarken arkalarından gittim. Sadece bir kişilik yer olduğunu söylerlerken onları dinledim. Ambulansa binmeden önce Mason'ın tereddüt ettiğini gördüm. "Hastaneye gelebilir misin?" dedi.

Sadece başımı salladım.

Sonra gittiler. Ben'in ışığını benden alıp uzaklaştılar.

Tek başımaydım.

Kapı kolunu bulana kadar ellerimi Mason'ın arabasının üzerinde gezdirdim. Kilitli değildi. Bacaklarım fena hâlde titrerken, arka koltuğa çöktüm. Kapıyı ardına kadar açık bıraktım. Çantamın içini karıştırıp telefonumu buldum. Niyetim Sophie'yi aramaktı ama numarasını hatırlayamadım. Telefonumda nasıl bulacağımı bilmiyordum. Telefonu nasıl kullanacağımı bile hatırlamıyordum.

Bacağımda bir nefes hissedene dek orada ne kadar oturdum emin değildim. Ayağımın üstünde bir pati vardı. Wally arabaya zıplayıp yanıma oturdu. Ne yapmaya çalıştığından emin değildim ama kıpırdamadım. Onu yanımda istiyordum. Beni ayakta tutan tek şey o olabilirdi. Titrek bir nefes alıp Sophie'yi aramak için telefonuma sesli komut verdim ama Sophie'nin taşındığını hatırlayıp telefon çalmaya başlamadan kapattım.

Büyükbabamı aramayı denedim ve hemen açtı. Konuşmama fırsat vermeden, "Bu kadar erken saatte beni aramayı keser misiniz? Acil durumlarda aranmayacaklar listesindeyim." Ve kapattı.

Lanet olsun.

Clarissa, telefon bir kez çaldıktan sonra açtı. Sesi cıvıl cıvıl ve enerjikti. "Merhaba Maggie! Erkencisin. Ben de seni..."

Telefonum bipledi, şarjının bittiği anlamına geliyordu.

Hayır hayır hayır *HAYIR*.

Kenara fırlatıp edepsizce küfrettim.

Ne halt edecektim ben? Hastaneye *yürüyecek miydim*? Sinirlerim bozulmuştu, bir kahkaha patlattım. Kaldırımda bile tek başıma yürüyemiyordum. Ve ayrıca nerede olduğum konusunda

hiçbir fikrim yoktu. Buraya gelirken gözlerim kapalıydı, bu yüzden hastaneyi bırakın, hiçbir yol işareti ya da bir ev görmemiştim.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp öne arkaya sallandım, parmaklarımın arasından yaşlar süzülüyordu. Gözümün önünde Ben'in kırık vücudu, kumda yüzsütü yatışı vardı. Bu kadar normal ve sağlıklı görünürken, nasıl olmuştu da bir anda yere yığılmıştı?

Ne olmuştu?

Ellerim iki yanıma düştü ve boş gözlerle hiçliğe baktım. Hilda'yla son dersimizden kaytarmış olduğuma, Ben'in nesi olduğunu çözememiş olduğuma, ambulansta gitmek için ısrar etmemiş olduğuma pişman oldum.

Keşke

Kör

Olmasaydım.

Bir martı öttü. İçinde bulunduğum duruma, sabaha ve en çok da kendime öfkelenerek yanaklarımdaki yaşları sildim. Tatsız durumları asla geçmişte bırakamadığım için, hep kolay yolu seçtiğim için, asla çabalamadığım için kendime kızıyordum.

Saçmalık.

Arabadan inip geriye kalan tek şeyi yaptım: Arka cebimdeki değneğimi çıkarıp arka koltuktan Wally'nin tasmasını da alarak yürümeye başladım.

Wally'nin önden gidip beni ıssız caddelerde hızla peşinden sürüklemesine izin verdim. Bizi ailesine götürecek bir iç pusulası olmasını umut ediyordum. Bir rehber köpek değildi ve beni koruyamayacağından da emindim –birine hırlamak yerine taşaklarını yalamayı tercih edeceğini biliyordum– ama beni ısrarla çekiştiriyordu ve bu bana gizli bir umut veriyordu.

Ancak koyun dalgalarının tanıdık şapırtısını duyunca, bir şekilde başladığımız noktaya geri döndüğümüzü anladım. Sallanarak durup eğildim, ellerim dizlerimde, kesik kesik nefes alıyordum. Sonra ayağa kalkıp haykırdım: "KİMSE YOK MU?!!"

Cevap veren olmadı. Hiç kıpırdamadan, nefesimi düzene sok-

maya çalışıp çevremdeki ipuçlarını toplamak için elimden geleni yaptım. Sadece dalgalar vardı. Keskin, tuzlu bir koku. Terliklerimin altında sıcak asfalt.

Şimdilik.

Dikkatlice dinlediğimde uzaktan gelen araba sesleri duyuyordum. Hayal miydi bilmiyorum ama şu an için hiç yoktan iyiydi. Bu kez öne geçerek yürümeye başladım.

Değnekle yürürken düz bir çizgide kalabilmek için hızlı yürümek zorundaydınız. Ama hızlı adımlar atmak da sapma hızınızı sıkıntıya sokabilirdi. Onlarca adım attıktan sonra yoldaki bir bozukluktan dolayı bileğimi burkarak tökezledim. Sert asfalta ellerimin üstünde kapaklandım. Orada öyle kalabilirdim –Tanrım, orada kalmak istiyordum– ama ayağa kalkıp, şortumdaki kum, kan ve kaldırım parçalarını silkeleyip okyanusu arkamda bırakarak yürümeye devam ettim.

Tam yüz yirmi üç adım sonra bir kaldırıma ulaştım, üç yüz kırk adım sonra yanımdan bir araba geçti, beş yüz on bir adım sonra yaklaşan topuk sesleri duydum. "Affedersiniz," dedim kadın yanıma geldiğinde. Ve sonra ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Sonunda ağzımı açıp o an için önemli olan tek şeyi sordum. "Memorial Hastanesi'ne gitmeme yardımcı olur musunuz?"

Bilmediğim bir kadınla, bilmediğim bir arabaya binip, bilmediğim bir adrese gitmek şimdiye dek yaptığım en aptalca şeydi. Yine de, kadın beni hastaneye götürmeyi teklif edince bir an bile düşünmeden Wally'yle birlikte arka koltuğa atladım. Kadının kibar, yumuşacık bir sesi vardı –bir anne sesi– bu yüzden götürmeyi teklif ettiğinde dizlerimin bağı çözüldü ve ağlamamak için kendimi tuttum. Yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu.

Ve şimdi, Memorial Hastanesi'nin önünde kıpırdamadan dururken, hastanenin dört yaşında bir çocuğun süslediği Noel ağacı gibi ışıl ışıl olduğunun farkındaydım. Işıklar bazı kısımlar-

da yığınlar hâlindeydi. Ölmek üzere olan hastaların bulunduğu bölümler olduklarını tahmin ettim. Yoğun bakım ünitesi ve acil servisti muhtemelen. Uzaktan bir siren sesi duyuldu, yaklaştıkça ses daha da yükseldi. Yanımda duran Wally inledi.

Ben geleli ne kadar olmuştu? İki saat mi? Beş mi? Doktorlar sorunun ne olduğunu biliyor muydu?

Yaşıyor muydu?

Ambulans hızla yanımızdan geçti, içindeki hastanın durumu ağır olmalıydı. Etrafa parlak ışıklar saçıyordu. Arkasından acil servise yürüdüm, Wally'yi binanın dışındaki bir direğe bağlayıp içeriye girdim. Büyük acıların parlak ışığı içeriyi kusursuz aydınlatıyordu. Mason bekleme odasında değildi. Bu iyi miydi, kötü müydü bilmiyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu resepsiyonist danışma masasına yaklaştığımda.

Titreyen elimi alnımda dolaştırdım. "Ben Milton'ı arıyorum," dedim. Adını söylerken göğsüm sıkıştı. Sonraki sözcükler dudaklarımdan soluğumun birer parçası gibi döküldüler. "Ambulansla geldi, çok hastaydı. Nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

Bir süre gözlerini kırpıştırarak suratıma baktı ve sonra akrabası olup olmadığımı sordu. Ben de –aptal gibi– "Arkadaşıyım," diye cevap verdim. O da doğal olarak, "Öyleyse size durumu hakkında bilgi veremem," dedi. Ben de karşılık olarak, "Bu çok saçma," dedim ve o da oturup beklememi söyledi.

Hepsi buydu.

Küçük bir kızın –iki yaşında falan– yanındaki plastik sandalyeye çöktüm. Kız bana bariz bir şaşkınlıkla bakıyordu. Kesin biraz önce şeytan çıkarma seansından çıkmış gibi görünüyordum. Karman çorman saçlar. Şişmiş gözler. Haşat olmuş dizler. Kanlı avuç içleri. Hafiften gülümsedim. Annesinin kucağına tırmanıp, omuzunun üzerinden bana şüpheli bakışlar attı.

Saniyeler dakikalara, dakikalar günlere uzuyor gibiydi.

Sonunda daha fazla dayanamayıp tekrar danışmadaki kızın yanına gittim ve özür dilercesine, "Şey. Aile fertlerinden birini

bana olup biteni anlatması için çağırabilir misiniz acaba?" diye sordum.

Ters ters başını sallayıp telefonu kaldırdı.

Bu defa oturmadım. Oturamadım. Servise açılan kanatlı kapıların açılmasını beklerken ayaklarım taş kesilmişti.

Mason kapıda göründüğünde soluğum kesildi. Dudakları gergin bir çizgi hâlindeydi, bedeni tamamen gerilmişti. Gözleri benimkilerin yalnızca bir saliseliğine buluştu ve sonra yere baktı. "Haberler kötü," dedi.

40

Mason beni bekleme odasının tenha bir köşesine götürdü. Yürümeyi nasıl başardığımı bilmiyordum, sadece yaptım. Ağzını açtı ama hemen geri kapattı. Sonra yeniden açıp, "Haklıymışsın. Ben'de..." dedi ve yutkundu. Tekrar yere baktı. Tutunabilmek için el yordamıyla duvarı aradım. *Kendini bırakmayacaksın,* dedim kendi kendime çünkü birinci sınıf bir yalancıydım, kendime karşı bile ve başardım. Sonunda Mason lafı ağzından çıkardı. "Ben'in bacağı aniden kırıldı çünkü ender görülen bir kemik kanseri türüne yakalanmış."

Göğsüme sıkıştı. "Kemik kanseri mi?" dedim güçlükle nefes alarak. "Şimdiye kadar anlamış olmaları gerekmez miydi? Hastalanmış olmaz mıydı?"

Mason içini çekti. "Doktorlar pek çok insanın anlayacağını söyledi. Kemik kanseri olan insanların genellikle tümörün etrafında ağrısı olurmuş. Ama biliyorsun, Ben spina bifida hastası. Yani omurgası ayrık ve bacakları..."

"Normal değil," diye mırıldandım.

Başını sallayıp pencereden dışarıya göz attı. Karşısında kendi çatık kaşlı yansıması duruyordu.

"Ne kadar kötü?" dedim cırtlak bir sesle. "Kanseri ne kadar kötü?"

"Bacağını kesmeleri gerekiyor," dedi Mason bana bakmadan.

Botunun ucuyla birkaç kez duvarı tekmeledi. "Ama kırığı yüzünden ciğerlerinde pıhtılaşma olmuş ve onu halledene kadar bacağını alamıyorlar. Çok riskli. Annem... Annem iyi değil. Tuvalette kendini toplamaya çalışıyor."

"Bu benim soruma cevap vermiyor, Mason."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Mason'ın hislerinin sessiz filmi gibi olan gözlerinin içine baktım. Acı. Istırap. Suçluluk. Umutsuzluk. Fısıltıyla, "İyi görünmüyor," dedi.

Sandalyelerden birine çöktüm, olanların iyice farkına varmıştım. Boğazım düğümleniyor, soluğum kesiliyordu. Anlamalıydım. O kadar basitti ki, tamamen gözden kaçırmıştım. Bütün bu süre boyunca tüm işaretler önümdeydi ve aklım onları göremeyecek kadar havalardaydı.

Hafızamı zorlayıp birkaç yıl öncesine döndüm. Mutfak masamızda, büyükbabamın yanında oturuyordum. Önümüzde duran Big Dough paketinin içindekileri masanın üstüne dağıtmıştık. Marketteki favori reyonum tüm ıvır zıvırı bizim masanın üstüne boşaltmış gibiydi: çikolata parçacıklı, yulaflı üzümlü, tarçınlı ve brownie kurabiyeler. Hepsi de muhteşem kokuyordu. Kurabiyeler masaj gibidir: En kötüsü bile iyidir.

Büyükbabam yaşlı bir kadının cenazesinden gelmişti ve rahatsız olmama rağmen tüm detaylarıyla –tabutun rengi, ölünün başında beklerken ikram edilen saçma sapan suşi, ölen kadının giydiği kahverengi elbise– anlatıyordu. Sonra kadının köpeğinden bahsetmeye başladı.

"Köpeği kanser olduğunu anlamış," dedi. "Kokusunu almış."

"Hadi ama, büyükbaba. Bu çok saçma. Köpekler o kadar akıllı değiller," dedim ağzıma bir kurabiye tıkıştırarak.

"Akıllı olduklarını söylemedim. Kanserin kokusunu alabildiklerini söyledim. Eloise'nın köpeği her yere peşinden geliyordu. Tuvalete bile. Burnunu saçlarının arasına sokup duruyordu. Gözlerini ayırmadan yüzüne bakıyordu. Sonunda yaşlı cadalozun kanser olduğu ortaya çıktı. Ama çok geç olana dek doktora gitmedi." İnanmayarak ofladığımda, "Bir keresinde bununla il-

gili bir belgesel izlemiştim. Bilim kanalında. Bir sosis köpek bile insandan yirmi beş kat daha fazla koku alıcıya sahip. Yanlış giden bir şeyler varsa, mutlaka kokusunu alırlar," demişti.

Acil serviste o plastik sandalyede otururken, uzun zaman önce bunu anlamış olmam gerektiğini düşünüyordum. Ben'i tanıdığımdan beri, Wally etrafında dolanıyordu. Sürekli yüzüne bakıp, burnunu şu anda kırık olan bacağına dayıyordu. Wally'nin davranışları bana tuhaf gelmişti ama bir türlü ne olduğunu tanımlayamamıştım.

Düzeltme: Asla ne olduğunu anlamaya *çalışmamıştım*.

Bir kıtaya yetecek kadar büyük bir suçluluk hissettim.

Mason endişeyle önüme çömeldi. "Maggie?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Görmesini istemiyordum. Bütün hatalarımı, bütün sırlarımı, bütün korkularımı ondan gizlemek istiyordum.

Bir şey söylememi bekledi ve ben cevap vermeyince yanıma oturup kolunu omzuna doladı ve beni kendine çekti.

Acil servis koridorunda aşağıya doğru yürürken, bir bilgisayarın üzerine eğilmiş uzun boylu erkek hasta bakıcıyı görebiliyordum, Ben'in odasını işaret edip sonra da annesini bulmaya giden Mason'ın kaskatı omuzlarını görebiliyordum ve duvarların mide bulandıran sarı rengini görebiliyordum. Üzerinde hastaların soyisimlerinin ve yatak numaralarının yazdığı büyük beyaz tahtayı da görebiliyordum.

Ama Ben'i görmeye hazır değildim.

Ben'in odasına girince durdum, yatak zeytin yeşili bir perdenin arkasındaydı. İçerisi ilaç, yalandan temizlik ve hastalık kokuyordu. Perdenin arkasında bir makine bipleyerek Ben'in kalp atışlarını sayıyordu. Yanımdan geçen bir hemşire hafifçe dirseğime dokunup, "Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sormadan önce makine tam on iki kez biplemişti. Yutkunup başımı belli belirsiz salladım. Hemşire bunu evet olarak aldı. Ama yanılıyordu.

Derin bir nefes alıp burnumdan yavaşça geri vererek öne doğru adım atıp perdeyi çektim.

Durduğum yerde sağa sola sallandım.

Ben'in sıska bedeni yatağın üstüne sere serpe uzanmıştı. Kırık görünüyordu, onuncu kattan yatağın üstüne düşmüş gibi vücudunun her yeri çarpık çurpuktu. Soluk mavi hastane önlüğünün aksine teni parlak ve mankenlerinki gibiydi. Açık ve yana doğru yayılmış ağzı, baygın olduğunu gösteriyordu. Uzun ve kesik kesik nefes alıyordu.

"Ben," diye fısıldadım. Ya da en azından fısıldamaya çalıştım. Sadece dudaklarımı kıpırdatabildim, sesim çıkmamıştı.

Odanın içi çok canlıydı – sanki birisi her detayı, yatağın kenarındaki tüm parmak izlerini, zemindeki tüm ayak izlerini, penveredeki her bir toz zerresini vurgulayan bir lens yerleştirmişti. Bütün bunların ortasında perişan hâlde yatan Ben olmasaydı, gerçekten çok güzel olduğunu düşünebilirdim.

Ellerimin titremesine engel olmak için koltuk altlarıma sıkıştırarak küçük bir adım daha attım. "Ben? Beni duyabiliyor musun?"

Ben uyanmadı. Soluk alıp verişinden başka hiçbir ses yoktu.

"Yanılmışsın," dedim. "Yüzmek senin *olayın* değilmiş. Hiç olmamış. Senin *olayın* yalnızca bir *olay* değil, çok daha fazlası – daha büyük bir bütünün parçası olmak, başkalarını sevindirmek, kabiliyetli, güçlü ve zeki olduğunu kanıtlamak."

Tavana bakıp birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak ağlamamaya çalıştım. "Senin *olayın* hayatın boyunca kimseyi incitmeden, hiçbir şeye zarar vermeden dikkatli adımlarla ilerlemek." Sesim kesik kesik çıkmaya başladı. Yanağımdan aşağıya süzülen gözyaşını yere düşmeden sildim. "İçinde bir yerlerde, *bunun iyi olduğunu* fark ettin. Ve bu yüzden yüzüyorsun. Koşulları her zaman belirleyemesek de, onların içinde farkına vardığımız şeyleri seçebileceğimizi herkese göstermek için yüzüyorsun."

Sürekli *olayım* hakkında düşünüyordum. Ben'in bana sormak istediği şey *Senin olayın ne?* değildi. *Bu dünyayla nasıl bağ kuruyor-*

sun? demek istiyordu. Ona verecek bir cevabım yoktu çünkü değerli hiçbir şeyin farkına varamayacak kadar hızlı, öfkeli ve çok... şey, körlemesine hareket edip hayatı ıskalıyordum.

Sağa sola sallanmaya başlayınca yatağın yanındaki sandalyeye oturdum. Ben gözlerini açıp bana baktı. "Thera," dedi soluk soluğa. Sesi zayıftı. Onu Mason'la yol kenarında bulduğumuz köpeğe benzettim. İkisi de etrafa aynı ölüm havasını yayıyordu.

Ellerimi şortuma sildim. "Merhaba ufaklık," dedim her şey normalmiş gibi konuşmaya çalışarak. Ama sözcükler başka birinin ağzından çıkıyormuş gibiydi.

"Yaklaş," dedi. Başta onu öpmemi isteyeceğini sandım ama sonra bana bir sır vermek istediğini fark ettim. "Annemi doktorla konuşurken duydum. Doktor atlatamayacağımı düşünüyor." İçimdeki her şey yerle bir oldu, konuşamayarak kendimi sandalyeye bıraktım. Ben'in gözleri kapandı. Bir an uykuya daldığını sandım ama sonra gözleri hâlâ kapalı olduğu hâlde konuşmaya devam etti. "Ama bence puşt herif saçmalıyor."

"Küfretmek için çok küçüksün," dedim tıpkı haftalar önce ona söylediğim gibi. Tek fark, şimdi aynı şeyi söylerken üzerimden bir yük treni geçiyormuş gibi hissetmemdi.

Her zamanki gibi, sözlerimi umursamadı. Gözlerini açıp uzun süre kaşlarını çattıktan sonra, "Ölüyormuşum gibi hissetmiyorum," diye fısıldadı. "Sadece yavaş yavaş yok olduğumu hissediyorum."

Dağılmaya başladım. Çenem kontrolünü tamamen kaybetmeden hemen önceki şu titreme hareketini yapıyordu. "Ben, ben..."

Ben yüzüme doğru soludu, burnumun etrafını sarıp sandalyede felç inmiş gibi oturmama neden olan berbat bir nefesti. Uykulu bir sesle, "Eğer ölürsem Mason'la çıkmanızı onaylıyorum. Senden hoşlandığını söyleyebilirim. Sen etraftayken gözlerinin içi gülüyor," dedi.

Yanağımdaki tek gözyaşını sildim. "Hey, çok cömertsin," dedim ama beni duymadı. Çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

. . .

Hiçbir zaman dindar biri olmamıştım ama o an çok başkaydı. Çaresizdim. Kararlı adımlarla danışmaya yürüyüp hastanenin kilisesinin ne tarafta olduğunu sordum.

Yoldaki her adımı görebiliyordum, bir kat yukarıya çıkarken aldırmamaya çalıştığım bir gerçekti. Yedi buçuk aydır istediğim tek şey yeniden görebilmekti. Kaşıya kaşıya kanattığım bir yaraya dönüşmüştü. Ama şimdi tekrar görebiliyor olmam, Ben'in yokluğu, içimdeki acı ve boktan kararlarımı hatırlatmaktan başka hiçbir anlam ifade etmiyordu. Küfür yemiş gibiydim.

Bir avucumu kilisenin kapısına dayayıp gözlerimi kapattım. Aşina olduğum karanlıkta dikilip ağır ağır nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Gözlerimi açmadan kapıyı itip içeriye girdim. Hissettiğim tek şey, halı temizleyici, mum ve yarım kalmış hayallerin kokusuydu. Elimin tersiyle gözlerimi silip açtım. İçerisi, gerçek olamayacak kadar küçük minyatür bir kilise gibiydi.

Kapı arkamdan tık diye kapandığında, kendimi tuhaf bir şekilde aciz hissettim. Sessizlikte öylece kalakaldım. Dudağımı ısırırken, ne yaptığımın farkında bile olmadan, ağırlığımı bir bacağımdan ötekine verip durdum. Gerçekten buraya ait miydim? Gerçekten? Kesinlikle Tanrı'yı kandırmıyordum. Şimdiye dek ne numara çevirdiğimi anlamış olurdu. Aslında içeriye adım attığım an kilisenin alev almamasına biraz şaşırmıştım.

Birkaç adım ilerledikten sonra en arkadaki sıraya oturup yüzümü ellerimin arasına aldım. Dengesiz nefes alıp verişim duvarlarda yankılanıyordu. Geçmişimin beni kovalayıp nihayet yakaladığını hissettim.

Ben şu anda yanımda oturuyor olsaydı, "Thera, bence kilise senin *olayın* değil," derdi.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüp çeneme aktı. Elimin tersiyle silip hıçkırıklarıma engel olmaya çalıştım. Geçmişte acıyla tanışmıştım. Pek çok kez. Ama hiçbiri bunun gibi değildi.

Aylar önce büyükbabam beni acile götürdüğünde, başım me-

nenjitten çatlayacakmış gibi ağrırken hemşire ağrı kesici isteyip istemediğimi sormuştu. Ona nasıl cevap vereceğimi bilememiştim. Ben yenilmezdim, güçlüydüm. Bir Sanders kadınıydım. Sanders kadınları rüzgâra karşı durup kemiklerinin kırılmasını göze alırken ne pahasına olursa olsun kazanırlardı, acıyla alay ederlerdi. O yüzden cevabım hayır oldu, koskoca bir yalandı.

O an hissettiklerim hiçbir şey değilmiş. Kâğıt kesiği, yemeği fazla kaçırınca yaşanan karın ağrısı ya da ayak parmağını bir yere çarpmak gibiymiş.

Şimdiyse ıstırap çekiyordum.

Açık bir yaraydım.

Ben'in yüzü hep gözlerimin önündeydi. Ona olanlar yüzünden kendimi suçlayıp duruyordum. Kıpırdayamıyordum. Nefes alamıyordum. Karanlık bir sokağa sürüklenmişim de gırtlağıma bıçak dayamışlar gibi korku içindeydim.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp dua etmeye başladım. Daha çok yalvarıyor gibiydim. Kapı açılıp Mason gürültülü adımlarla içeriye girdiğinde neredeyse yarım saattir oradaydım. Mason sessizce yanıma otururken ikimiz de birbirimize bakmadık.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve Ben'in durumunda bir değişiklik yoktu. Mason, birkaç saat uyumam için beni eve bıraktı. Kendimi kapıdan içeriye attığımda, annemle babam beni bekliyorlardı. Annem nefes nefeseydi ve babam çok öfkeliydi. "Maggie, polisi aramak üzereydik. Neredeydin?"

Yorgun elimle saçlarımı düzelttim. Bütün gün ailem aklıma bile gelmemişti, şarjım bitmeden önce onları aramayı düşünmemiştim bile. "Özür dilerim," dedim. "Sabah erkenden bir arkadaşım geldi ve..."

"Baban bütün günü nasıl geçirdi biliyor musun?" dedi annem titreyen sesiyle. "Arabayla sokak sokak dolaşıp seni arayarak. En azından beni *arayabilirdin*, Maggie."

Açıklama yapamayacak kadar yorgundum. "Telefonumun şarjı bitti ve..."

"Doğru. Şarjın bitti," dedi annem açıklama yapmama fırsat vermeden.

Öfkeyle patladım. "Bugün ne yaptığımı bilmek istiyor musunuz?" diye cırladım. "Hastanedeydim! Ben Milton ölüyor. *Ölüyor*. Ve evet, bu yüzden bütün gün yoktum. Ve evet, size nerede olduğumu söylemeyi unuttum." Artık durmam gerektiğini, tehlikeli bölgeye girmek üzere olduğumu biliyordum. Yine de devam

ettim, sesim yüksek ve suçlayıcıydı. "Siz ikinizin yokluğumu fark etmiş olmanıza şaşırdım."

"*Tabii ki* fark ettik," dedi annem tükürükler saçarak. "Seni her zaman gözlüyoruz."

"Öyle mi, anne?" dedim acı acı bağırırcasına. "Öyle mi *gerçekten*?" Gözlerimin dolmaya başladığını hissedebiliyordum. Ağlamak istemiyordum ama içimde öyle çok acı ve kırgınlık vardı ki daha fazla dayanamadım. Gözyaşlarımı serbest bıraktım ve söyledim. Aylardır sürekli içimi kemiren şeyi söyledim. "Peki ya ben o hastane yatağındayken? O zaman da bana sahip çıktın mı?" diye haykırdım.

Nefesim kesik kesikti, titriyordum. Sonraki sözlerimin öfke ve sitem dolu çıkması için çabaladım ama fısıltılı, acınası birer hıçkırıktan öte değillerdi. "Hangi anne bunu yapar? Hangi anne evladı yarı ölü vaziyette hastanede yatarken çekip gider?"

Birkaç saniye sonra, evin içinde klimanın sesi dışında çıt çıkmadı. Sonra annemin sesini duydum, şoktaydı ve sesi güçlükle çıkıyordu: "Bunu nereden biliyorsun?"

"Of anne, gerçekten önemli mi?" dedim yanaklarımdaki yaşları silerken. Ayağımdaki terlikleri birer birer çıkarıp yere fırlatırken dengemi sağlamak için duvara tutundum. Sonra tek ayağımın üzerinde dönüp merdivenlere doğru uzun adımlarla yürümeye başladım.

Babam karşı çıkarak bağırmaya başlarken annem kolumdan yakaladı. Yerden tavana kadar odayı dolduran öfkesini sezebiliyordum. "Bu odayı terk etmiyorsun, küçükhanım," diye atıldı. Ses tonundan fazla ileri gittiğimi, görünmez bir çizgiyi aştığımı anlamıştım. Çok sinirliydi. Sert bir şekilde, "Bu evden çıkmak yok – ne yarın, ne ertesi gün, ne de daha sonra," dedi.

Kolumu çekip kurtardım. "Benimle dalga geçiyor olmalısınız," dedim elimi savurarak. "Bugün ölmek üzere olan bir çocuğun yanında hastanedeydim diye beni *eve mi hapsediyorsunuz?*" dedim gülerek. "Bu harika. Sonunda kaybetmek istemediğim, elimden alabileceğiniz bir şey buldunuz."

"Hadi ama, geç bunları," dedi babam dudak bükerek.

Ona doğru hızla dönüp, "Hayır, *geçmeyeceğim*. Bu doğru ve siz de biliyorsunuz. Şimdiye kadar beni eve hapsedeceğiniz hiçbir şey yapmadım," dedim.

"Anne ve baban olarak," diyerek annem araya girdi, sesi hâlâ sertti, "görevimiz seni kendinden korumak. Şu anda yapmaya çalıştığımız şey de bu. Kendini toplaman gerekiyor. Hayatına devam etmeye başlaman gerekiyor. Hasta bir çocuğa takılıp kalmak yerine kendi problemlerinle uğraşmalısın."

İsterik bir kahkaha attım. "*Sen mi* bana hayatıma devam etmemi öğütlüyorsun?" Pes eder gibi ellerimi havaya kaldırdım, aslında gerçekten pes etmiştim. Belki onlar da aynı durumdaydı çünkü koşarak merdivenlerden çıkıp kapımı çarpana kadar hiçbir şey söylemediler.

O gece yatağa girdiğimde kendimi tarif edilemeyecek kadar korkunç suçlar itiraf etmişim gibi kirli hissettim. İstediğim tek şey duşun altına girip derim soyulana kadar kendimi ovalayarak anıları, acıyı ve hasarı bedenimden arındırmaktı. Ama ayakta duramayacak, kıpırdayamayacak kadar yorgundum gerçekten. O yüzden yatağa girip derin ve boş bir uykuya daldım – kendi düşüncelerinizden kaçmak istediğinizde uyuduğunuz türde uykulardan. Ertesi sabah uyandığımda kendimi giyinmiş hâlde içi dolu küvetin içinde otururken buldum. Anlaşılan yine uyurgezerliğe başlamıştım.

Havluya sarınıp aşağıya çamaşır odasına indim. Sudan ağırlaşan kıyafetlerimin içinde döndüğü kurutucuya yaslanıp yatağa dönüp dönmeme savaşı verdim. Tekrar uykuya dalmam imkânsızdı, öyleyse ne işe yarardı ki? Dişçi randevusuna iki saat erken gelmişim de kıçımı onların rahatsız, sahte deriden yapılmış koltuklarına koyup kanal tedavim için beklemekten başka çarem yokmuş gibi hissettim.

Kimse uyanmadan sessizce odama döndüm. Onlarla karşılaş-

mak ve seslerini duymak ya da onlara söylediklerimi düşünmek istemiyordum.

Sonraki üç günü ya odamda ya da bodrumda, annemle babamı görmezden gelip parmaklarım soyulup acıyana kadar şarkımı tekrar tekrar çalarak ve Ben'in durumuyla ilgili haberleri vermek için Mason'ın aramasını bekleyerek geçirdim.

İlk gün: Ben'in doktoru bacağını kesti.

İkinci gün: Ben'in ateşi aniden yükseldi.

Üçüncü gün: Ben'in kanserinin ne kadar yayıldığını öğrenmek için hâlâ laboratuvar sonuçlarını bekliyorlardı.

Dördüncü gün: Ben başka bir hastaneye naklediliyordu.

"Neden başka bir hastaneye naklediliyor?" diye sordum Mason'a, fırlayıp yatağımın ucuna oturarak.

"Tam emin değilim," dedi Mason ve arabasının kapısının kapandığını duydum. "Şimdi oraya giriyorum, telefon pek iyi çekmiyor, kapanabilir." Derin bir iç çekip uzun süren birkaç saniye konuşmadı. Botlarının zeminde çıkardığı sesi duyabiliyordum. "Şu anda nakil için hiç uygun durumda değil. Yani çok güçsüz ve hasta, zor dayanıyor. Şimdi bir de..."

Hat kesildi.

"Mason? Orada mısın?"

Ses yoktu.

Telefonu çekmiyordu.

Telefonumdaki KAPAT tuşuna basarken ellerim titriyordu. Düşünebildiğim tek şey son sözleriydi. Ben kötü durumdaydı. Güçsüzdü. Hastaydı. Zor dayanıyordu.

Ve hepsi benim hatamdı.

Kendimi yatağa atıp top gibi kıvrılarak suçluluk duygusunun beni kuşatmasına izin verdim. Öyle yoğundu ki, mide bulantısı, pişmanlık ve utanç, hepsi bir aradaydı. Gerçek şuydu, en başından beri bir şeylerin yanlış olduğunu, Ben'i görebilmemin bir nedeni olduğunu biliyordum ama bir türlü zahmet edip ne olduğunu öğrenmeye çalışmamıştım.

Denememiştim bile.

Arkadaşlıklarımda da aynı şeyi yapmıştım, piyano derslerimde ve hayatım boyunca zorlandığım her şeyde. Çok beceriksizce ve tembel işiydi. Hepsi bir anda kafama dank edince yatağa çakılıp kaldım, zar zor nefes alabiliyordum.

Ben'in yüzünü görüyordum, teni donuk ve plastik görünümlüydü. Yatağımın üzerine eğilerek tek bir soru sordu: *Benim için uğraşmaya değmez miydi?*

Boğulur gibi olunca yalpalayarak ayağa kalktım. Titreyen ellerimle ekranla boğuştuktan sonra telefonu dışarıya fırlattım. Gürültüyle zemine yuvarlandı. Hava almak için başımı dışarıya uzattım. Akşam serin ve rüzgârlıydı. Yukarıda bir yerlerde semavi bir atlı karınca gibi fırıl fırıl dönen milyarlarca yıldız vardı. Belki onları görebiliyor olsaydım bu kadar unutulmuş, bu kadar yalnız hissetmezdim. Gözlerimi kapatıp sahilde yıldızları gördüğümdeki mutlak aidiyet hissini taklit etmeye çalıştım ama yapamayacağımı biliyordum. Onun gibi mükemmel anlar tekrarlanamazdı. Sadece hatırlanabilirler. Soluk alıp verişlerim yavaşlayana dek pencere pervazında kıpırdamadan oturdum.

Bir arkadaşa ihtiyacım vardı.

Telefonumu cebimden çıkarıp, görüşümü kaybettiğimden beri hiç yapmadığım bir şey yaptım: Yardım istedim.

42

Ben, yaşam savaşı veriyordu, ben de günlerdir ailemden kaçıyordum. Bir hafta boyunca sadece on beş saat uyumuştum, hâl böyle olunca mutfak masasında, birkaç düzine kapkekin önünde Clarissa'yla oturuyordum. Bu duvarların ötesinde bir yerde dünyam karanlık ve çalkantılıydı, beşinci seviyedeki bir kasırganın gücüne erişiyordu. Fakat şu anda şekerleme, tereyağı ve çikolatayla güven altındaydım.

Clarissa'yı daha önce ödev ya da Loose Cannons dışında bir şey konuşmak için aramamıştım ve bugün ararken de çok tuhaf hissetmiştim. Hattı çalmaya başladığında neredeyse kapatmak üzereydim. Ama sonra fark ettim ki nahoş ve zor olan şeylerden kaçmak, hayatımın felakete dönüşmüş olmasının tek nedeniydi. Bu yüzden derin bir nefes alıp onu bize davet ettim.

"Elbette," diye bağırdı ahizeye. "Hiçbir işim yok. Kapkek! Zihnimiz iyi çalışsın diye gelirken kapkek getireceğim." Bir an durakladı. "Şey. Araştırma ödevimizi bitiriyoruz, değil mi?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Yani madem annemle babama göre evden çıkmam yasak."

"Aa," dedi heyecanla. "N'oldu?"

Clarissa'ya anlatmakta bir sakınca görmedim. Biraz karmaşık da olsa anlatabilirdim. Ama hepsini değil. Tanrım, kesinlikle hepsini değil. Ona ölmek üzere olanları görebildiğimi söylersem,

muhtemelen delirdiğimi düşünürdü. Sadece önemli olan kısımları anlatacaktım: Ben'in hastalığını, ailemle boktan giden ilişkimizi ve berbat ettiğim arkadaşlıklarımı.

Ve şimdi, önümde bir yığın kapkekle biraz daha iyi hissettiğimi fark ederek şaşırdım. Sanki içimi döküp rahatlamıştım. Arka cebimde tenime sertçe batarak ısrarla Mason'ın arayıp haber vereceğini hatırlatan telefonumu bile takmıyordum.

Neredeyse.

Yine de Clarissa dikkatimi dağıtmak konusunda iyi iş çıkarıyordu. Elime bir kapkek tutuşturup dolu ağzıyla, "Cheesecake kremalı brownie: Eve hapsedilmiş kızın kanatlarının altındaki rüzgâr."

"Clarissa," dedim elimi kapkekin etrafında gezdirerek, "bana vermeden önce ısırdın mı sen bunu?"

"İlk ısırık her zaman en lezzetlisidir derler," dedi Clarissa. "Hazzın yüzde doksan dokuz nokta bilmem kaçını o tek lokmadan aldığımız söyleniyor ve ondan sonraki her lokma sadece *yemek yemek, haz almak* değil. Çok doğru, değil mi? Bence öyle!" Avuçlarını tezgâhın üstüne koydu. "Ve evet: Masadaki her kapkekten bir ısırık alacağım, sonra da sana vereceğim. Bütün vaktimi zevk almakla geçireceğim ve sen de..."

"Senin artanlarını yiyeceğim," diye tamamladım.

Kahkahayla gülerek omuz attı. "Ama kabul etmelisin ki yeryüzündeki *en iyi* artıklar."

Güldüm. Gafil avlanmıştım.

Bir iki dakika hiç konuşmadan yemeye devam ettik. O sessizlikte çok huzur verici bir şey vardı. Sadece ikimiz şeker yığınının üstüne abanmıştık ve belirsiz bir dünya bizim dışımızda dönmeye devam ediyordu.

Clarissa bir tane daha ucundan ısırılmış kapkek uzattı. "Demek Mason Milton, ha?"

Boğazımı temizleyip sesimin aynı çıkması için çabalayarak, "Evet. Yani, dediğim gibi – o Ben'in abisi. Bu yüzden, evet." Başka bir şey söylemek zorunda kalmamak için neredeyse bütün keki ağzıma tıktım.

"Hımm," dedi bir iki saniye sonra. Birisi az önce altıma bir çam kozalağı koymuş gibi kıpırdandım. "Mason hakkında konuşmana bakılırsa, gerçekten ondan hoşlandığını söyleyebilirim."

Yutkundum, yalan söylemek için ağzımı açmıştım ki durdum. "Evet, hoşlanıyorum," dedim kendimi de biraz şaşırtarak. İlk kez yüksek sesle dile getiriyordum ve anında rahatladığımı hissettim. Göğsümden büyük bir ağırlık kalkmıştı.

"Belki de oyunu hızlandırman gerekiyordur," dedi Clarissa.

Homurdanarak keklerden birine parmağımı batırıp üstündeki kremanın tadına baktım. "Kız arkadaşı var," dedim.

Bir model.

New York'tan.

Ondan nefret ediyordum.

"Al sana bir sebep," dedi Clarissa cıvıl cıvıl sesiyle. "Mason'a o kaltakla boşa zaman harcadığını söyle."

Kahkaha attım. Bu kızı sahiden sevmeye başlıyordum. "Onunla konuştum. Yani gerçekten konuştum."

"*Ve*?"

Sesi aşırı yüksekti ve zoraki bir heyecan vermeye çalışıyordu.

"Ah, Tanrım."

Boğazını temizledi. "Evet. Şey... evet. Yani, çok iyi. Yalan dolan bilgilere dayanarak verdiğim ilk boktan karar bu değil."

Sırıttım. "Yalan yanlış. Yalan yanlış bilgi."

"Doğru. Ben ne dedim? Öyle demedim mi? Her neyse. Bu sadece... Görebiliyor olsam bazen çok daha kolay olurdu. Azıcık bile olsa. Ya da belki ..." Derin bir nefes alıp gürültüyle geri bıraktı. "Ya da belki her şeyi görmek, sadece bir kerecik, böylece ne kadar güzel olduğunu hep hatırlayabilirdim. *Ne* olduğunu bilebilirdim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bunca zaman boyunca onun için hayatın çok kolay olduğunu düşünmüştüm. Ama gerçek şuydu, bir rengi, bir ağacı, hatta kendi yüzünü bile asla göremeyecekti. Ve buna rağmen, hâlâ mutluydu. Sınırda bir deliydi, evet ama mutluydu. "Evet," diye

fısıldadım. "Ne demek istediğini anlıyorum. Kekinin ilk lokmasını istiyorsun."

İçini çekti. "Kesinlikle."

O sırada cebimdeki telefonum titremeye başlayıp oturduğum tabureye değdiğinden otomatik silah gibi ses çıkardı.

"Maggie," dedi Clarissa, "bu seni telefonun mu?"

Yutkundum. "Evet," dedim cebimden çıkarırken. Avucumun içinde ısrarla titriyordu.

"Şey. Açmayacak mısın?"

Nefesimi tuttuğumu fark ederek bıraktım. "Ah. Tabii ki." AÇ düğmesini el yordamıyla bulup alo diye cırladım.

Tanımadığım soğuk bir kadın sesiydi: "Maggie Sanders'la mı görüşüyorum?"

İçim korku ve endişeyle doldu, kapkaranlık, yoğun ve nihayetsiz. "Evet?" dedim nefes nefese.

"Milton ailesi adına Saint Jude's'tan arıyorum. Burada acilen size ihtiyaçları var."

43

Dünya başıma yıkılmıştı.

"Bir... bir sorun mu var?" diye fısıldadım açmakta zorlandığım dudaklarımın arasından.

Hatta sessizlik oldu. Sonunda kadın, "Özür dilerim ama akrabası olmadığınız için size bilgi verme yetkim yok. Aileye mesajlarını size ilettiğimi söyleyeceğim. Hoşça kalın."

"Durun!" diye bağırdım. "Ben Milton – o iyi mi?"

Cevap yoktu.

"Alo?"

Kapatmıştı. Hat kesildi.

Parmaklarım buz gibi oldu. Telefonu elimden bırakamadım. Saniyeler ilerledi. Düşünmek zorunda olduğumu, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama kadının sözleri hâlâ korkunç bir şekilde beynimin içinde yankılanıyordu. Sonunda, telefonumda Mason'ın numarasını bulmak için parmaklarımı kıvrılmaya zorladım. Çağrı doğrudan telesekrete düştü.

Clarissa'ya dönüp ağır ağır ve tane tane konuştum. "Saint Jude's'a gitmek zorundayız."

Ve sonra da Ben'in ölüyor olduğunu düşündüm.

"Saint Jude's mu?" dedi Clarissa donuk bir ifadeyle.

Dizlerimin üstüne çöküp ellerimi yerde ileri geri kaydırdım. Deli gibi ayakkabılarımı arıyordum. "Evet, bir hastane."

Clarissa boğazını temizledi. "Tamam. Ben de öyle düşünmüştüm. Babamın daha önce o hastaneden bahsettiğini duyduğumdan eminim. Ve otobüse her bindiğimde..."

"Onu arayabilir misin? Babanı? Bizi oraya bırakabilir mi acaba, sorar mısın?"

"Babam ameliyatta," dedi Clarissa. Sesinin ahengi ve tonu tamemen başkaydı. Tekdüze ve sakin. "Aileni arayamaz mısın?"

"Hayır," dedim hemen, nihayet ayakkabılarımdan birini bulmuştum. Biraz daha sürünüp diğerini de bulmaya çalışırken kafamı mutfak dolabına çarptım. "Hayır. Evden çıkmam yasak, unuttun mu?"

"Peki ya büyükbaban?"

"Şehir dışında. At yarışlarında."

"Peki," dedi Clarissa aynı yabancı tonla. "Öyleyse otobüsle gideriz. Bedford Konakları'nda oturuyorsun, değil mi? Sycamore'daki otobüs durağına nasıl gidildiğini biliyor musun? Yedi numara yirmi dakikada bir oradan kalkıyor."

Küçükken Sycamore'daki bir parkta futbol oynardım. O otobüs durağını belki binlerce kez görmüştüm. Evimizden iki blok ötedeydi. "Evet. Durağı bulabilirim," dedim. Diğer ayakkabımı da bulmuştum. Sendeleyerek ayağa kalkıp hemen ikisini de giydim.

"Tamam, yedi numaranın Saint Jude's'ta durduğundan eminim."

"Kesin mi?" dedim tiz bir sesle.

Clarissa'nın yutkunduğunu duydum. "Evet. Yani daha önce şoförün durağın adını söylediğini duymuştum. İki tane Saint Jude's olamaz, değil mi?"

"Doğru. Hadi gidelim." Kaygılarımı bir kenara itip adımlarıma odaklandım – evden çıkmak, araba yoluna yürümek, kaldırımı bulmak, ilk kavşağı geçmek, Sycamore'a giden köşeyi dönmek.

Otobüs durağı ürkütücü derecede sessizdi. Kaldırımın kıyısında dikilip umutsuzca yaklaşan bir otobüs sesi duymaya çalışırken defalarca Mason'ın numarasını tuşladım.

Telesekreter. Telesekreter. Telesekreter. Telesekreter.

Telefonumu yeniden şortumun cebine koyup saatimin üstündeki yuvarlak düğmeye bastım. İki on beş.

Dayan, Ben.

"Yedi numaranın buradan geçtiğini nereden biliyorsun?" dedim paniklemeye başlayarak.

"Yön bulma derslerinden," dedi Clarissa. Onu sarsıp normal konuşmasını söylemek istedim. "Burada birçok kez çalıştık. Dur, sanırım otobüs geliyor."

Otobüs durmak için yavaşladığında fren sesi duyuldu. Clarissa elimden tutup beni otobüse sürükledi, kapıyı arıyordu. Bir anda durup, "Affedersiniz, yedi numara mı?" diye sordu. Kalın bir erkek sesi öyle olduğunu teyit edince beni hızlıca içeriye çekip şoföre parayı ödedikten sonra ustalıkla koridorda ilerledi. Yürürken ara sıra yanından geçtiği yolculardan özür diledi ve sonunda boş iki koltuk buldu.

Clarissa hakkında istediğinizi söyleyin ama ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Bütün bunları yapmayı nasıl öğrendin?" diye sordum otururken.

Benimkinin yanında duran bacağı yukarı aşağı zıpladı. "Temel noktaları derslerde öğrendim. Ama onlar bir noktaya kadar yeterli oluyor. O yüzden çoğunlukla tek başıma çıktığımda, deneyip yanılarak öğrendim." Telaşlı, deli dolu sesi birazcık da olsa geri dönmüştü. Rahatlayarak bir oh çektim. "Yanlış otobüse binip birkaç defa yanlış yere gidiyorsun. Arada sırada aptal gibi görünüyorsun ama sonunda öğreniyorsun. Hayat gibi aslında."

Evet. Hayat gibi.

İçimi çektim. Eğer çabalamış olsaydım şu anda ben de kendi başıma dolaşıyor olabilirdim. Hilda'yla ve kör olmakla savaşırken çok vakit kaybetmiştim.

Sanki hayatımdaki en kötü şey oymuş gibi.

Yumruğumla alnımı ovuşturdum. Hareket etmeden ve her şeyin beni ezip geçmesine müsaade ederek daha fazla yaşayamaz-

dım. Şu anda bana bel bağlamış insanlar, yapmam gereken şeyler ve yaşamam gereken bir hayat vardı.

Otobüs sarsılarak durdu ve kapılar açıldı. "Merriweather Alışveriş Merkezi," dedi otobüs şoförü ağır ağır. Koridorda, yolcular yanımdan yavaşça çarparak geçtiler. Mason'ı tekrar aradım. Telesekreter. Alnımdaki teri silip saatimi kontrol ettim. İki kırk beş.

Zaman süratle ilerliyordu.

"Birazdan orada oluruz," dedi Clarissa.

"Tamam," dedim ellerimi kucağımda birbirine bağlayıp öyle kalarak. Kafamın içinde hiç müzik yoktu, dolayısıyla ellerimi meşgul tutacak bir şey de yoktu.

"Civic Center," dedi şoför bir sonraki durakta yavaşladığında tembel tembel. Yanımdan çiçek kokulu parfüm sıkmış birisi geçti. Kapının hırıltılı bir sesle kapandığını duydum ama çok uzun bir süre boyunca adım adım ilerleyebildik. Değneğimi daha sıkı kavradım.

Dayan, Ben.

Çok zayıf bir ihtimal, diye fısıldadı içimden bir ses suçlulukla. Cebime uzanıp Mason'ın arayarak aksini söylemesinden korkarak telefonumu kapattım.

"Saint Jude's," dedi otobüs şoförü ve daha ağzından çıkar çıkmaz ayağa fırlayıp koridorda sürünerek ilerledim. Hızlı adımlarla inip Clarissa'yı geride bırakarak yürümeye başladığımda arkamdan seslendi.

Saint Jude's'u göremiyordum ama yine de tökezleyerek ilerledim. Yoldan geçen birini yakalayıp lobiyi bulmama yardım etmesini rica ettim. İçeriye girdiğimde etrafta dönüp durarak azıcık da olsa görebilmek için dua ettim.

Hiçbir şey görmüyordum.

"Saint Jude's'a hoş geldiniz. Yardımcı olabilir miyim?" dedi hoş bir kadın sesi önümde bir yerlerden.

Öne doğru yalpalayarak ilerledim ve sert bir şekilde bankoya çarptım. "BenMilton'ınodasınıarıyorum," dedim bir nefeste.

"Pardon?"

Ellerimi bankonun üstüne koydum. Öne doğru eğildim. "Ben" –soluklanmaya ve sakinleşmeye çalışarak durdum– "Milton'ın odasını arıyorum."

"Bir kontrol edeyim," dedi tereddüt ederek. O an duyduğum tek ses bilgisayar tuşlarının şıkırtısıydı. Sonra: "Birinci kat. Oda bir-sıfır-iki, bu bankoyu geçince soldaki ikinci kapı," dedi. "Yardım..."

Sağa sola sallanarak ilerledim. Yoğun ve nemli kumda yürümeye çalışıyormuşum gibi adımlarım ağırdı. Her yer koridor boyunca ağır adımlarla dolaşan insanlarla doluydu. Onlara çarpıp özür dileyerek aralarından geçmeyi başardım. Sol elimle duvarı bulup yürümeye devam ettim, Ben'in bulanık görüntüleri beynime üşüşmüştü.

Dayan, Ben.

Artık bir düşünce bile değildi. Bir yakarıştı.

Parmaklarım ilk kapı kolunu atladı. Hemen durdum. Geri adım atarak avucumu duvarda gezdirerek oda numarasını buldum. Braille alfabesiyle yazılmış sayıların üzerinde parmaklarımı gezdirdim. 101.

Ben'in odası yandakiydi. Ve hâlâ göremiyordum.

Bir şey midemi, göğsümü ve kalbimi tırmalıyordu. Nefes alamıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan sel gibi akıyordu. İleri doğru hareket edip sonraki kapı kolunu ve oda numarasını bulana kadar elimi duvarda gezdirdim.

102.

Donup kaldım. Odada birisi ağlıyordu. Bayan Milton'ın sesiydi, boğuk hıçkırıkları odadan dışarıya yayılıp etrafımı sardı.

O an öyle muazzamdı ki beni hızla ve şiddetli bir biçimde içine çekti. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Değneğim yere düştü. Yuvarlanarak

arkamda uzun, bitkin ve teneke gibi bir ses bıraktı. Hiç kıpırdamadan durup boşluğa kök saldım. Sanki içimdeki bir şey beni ezerek ciğerlerimdeki havayı sıkıyordu. Devasa ve inatçı bir şey.

Ben ölmüştü.

44

Dizlerim büküldü ve yere çöktüm.

Hayır.

Mümkün olduğunca güçlü bir şekilde düşündüğüme göre bunu gerçeğe dönüştürebilirdim. Ben gitmiş olamazdı çünkü hâlâ güzel yüreğini, gülüşünü ve benim için yaptığı bütün harika şeyleri hissedebiliyordum. *Onu* hâlâ hissedebiliyordum.

Hastanede değildim, göremiyordum. Korkunç bir rüyada sıkışıp kalmıştım. Birazdan uyanıp yataktan çıkacak ve duş alıp, kahvaltı yaptıktan sonra büyükbabamın arabasıyla Benlere gidecektim. Ben evde olacaktı ve onu görecektim çünkü yaşıyor olacaktı.

Başımın üstündeki hoparlörden bir anons sesi duyuldu – röntgen teknisyenini çağırıyorlardı. "Hayır," diye fısıldadım. Çenemin titrediğini, ciğerlerimin kapandığını ve içimi umutsuzluğun kapladığını hissettim. Kollarımı karnıma dolayıp koridor zemininde öne arkaya sallandım. Kendimi birazcık tanıyor olsaydım, şokta olduğumu anlardım. Hiçbir şey düşünemiyordum. Ben anlayamadan her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Koridordan gelen ayak seslerini duyunca kafamı hızla yukarı kaldırdım. Tekerleri zeminde ses çıkaran bir sedye. Konuşmalar. Şakalaşmalar. Gülüşmeler. Hafiften sendeleyerek ayağa kalkıp yanaklarımdaki yaşları silerek boşluğa doğru baktım. Sözcük

kartlarımdan o anda sadece üç kart vardı. Ve hepsinde de o altı harfli kelime yazılıydı.

O an tek bir ses duydum.

Kahkahalar, video oyunları, Doritos ve yıldız anılarını yeniden canlandıran tanıdık bir sesti.

"Thera?"

Ses aşırı zayıf ve boğuktu ama Ben'e aitti.

Yüzerken yaptığımız gibi nefesimi tutup oksijensizlikten ölmek üzereyken suyun yüzeyine çıkmıştım. Ben *yaşıyor muydu*?

Sedye yanımdan sarsılarak geçip odaya girdi. Kapı kolunu arayıp bularak birkaç saniye sağa sola sallanarak orada durdum. Aklım karışmıştı. Başım dönüyordu. Odanın içinde itişmeler, homurdanmalar vardı. Biraz daha konuşma. Biraz daha kahkaha. Hemşireler bir şey yapıyordu. Ben'i yatağına mı geçiriyorlardı? Sonra gevezelik ederek yanımdan geçip koridorda uzaklaştılar. Bayan Milton beni hızlıca kucakladı. "Bu harika, değil mi?" dedi hüngür hüngür ağlayarak.

Ama hâlâ ağlıyordu.

Hiç mantıklı değildi.

Bayan Milton beni bırakıp gürültüyle burnunu sildi ve Ben çok yorgun olduğu için kafeteryaya gidip bir şeyler atıştıracağını söyledi.

Ayak sesleri koridorda kaybolurken odaya girdim ve Mason'a çarptım. Şaşırarak bir şeyler homurdandı. Gömleğine yapışıp dengemi sağlamaya çalışarak, "Mason, neler oluyor?" dedim.

"Hemşire aradığında her şeyi söylemedi mi?" dedi, kafası karışmıştı.

Kesik kesik nefes alarak aceleyle konuştum. "Bana tek söylediği hastaneye gelmem gerektiğiydi ve nedenini söylemedi çünkü aileden değilmişim. Sana da ulaşamadım çünkü burada telefonun çekmiyor... otobüs durağını bulmak zorunda kaldım... buraya geldiğimde koridorlar o kadar kalabalıktı ki ve hiçbir şey görmüyordum... Mason, *hiçbir şey görmüyorum...*"

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese. "Sen de Ben'in..." Bütün

ağırlığımı ona vermiştim. Alçak sesle küfrederek devam etti. "Hemşireden istemek yerine dışarıya çıkıp seni kendim aramalıydım. Annem hemşirenin araması için beni ikna etti. Bizimle birlikte bu anı kutlayabilmen için en kolay ve en hızlı yolun bu olacağını söyledi."

Kutlamak mı? "Mason, *göremiyorum.*"

"Çünkü Saint Jude's bir rehabilitasyon merkezi."

Başka bir dil konuşuyor gibiydi. "Rehabilitasyon merkezi mi?"

"Evet," dedi. "Ben'i buraya naklettiklerinde ben de bilmiyordum." Derin bir nefes aldı. "Neyse, bütün gece bol bol dinlendi, gerçekten kendine gelmeye başlıyor. İyi haber şu ki..."

"İyi haber mi?" diye mırıldandım.

Mason konuşurken sesi rüya gibiydi, neredeyse insanı hipnoz ediyordu. "Ben'in laboratuvar sonuçları bugün geldi. Ameliyat hemen hemen bütün kanseri temizlemiş. Hâlâ testler yapıyorlar. Az önce bir taramadan geldi. Sanırım o sonuçları beklememiz gerekecek ama durum iyi görünüyor. Doktorun umduğundan çok daha iyi. Yine de kemoterapiye ve radyoterapiye ihtiyacı olacak ama şansı yüksek."

Duyduklarıma inanamadım. "Ama annen ağlıyordu, Mason," diye fısıldadım.

"O hep ağlar," diye açıkladı. "Mutluluk gözyaşları, hüzün gözyaşları. Adını sen koy. Maggie," dedi kulağıma ve birden paramparça olduğumu hissettim. "Doktorlar Ben'in yaşama ihtimalinin yüzde yetmiş olduğunu söylediler."

"Ve ben onu göremiyorum," diye mırıldandım. Bu ikisi birbirine bağlı şeyler olunca aklıma yalnızca bir teori geliyordu. Öyle mükemmel bir teoriydi ki düşünmekte bile zorlanıyordum.

İçimde bir şey kanat çırpıyordu. Umut gibi bir şey.

"Thera," dedi odanın diğer ucunda yatan Ben ağzında harfleri yuvarlayarak. "Orada öyle durup ağzının sularını abimin üzerine mi akıtacaksın yoksa gelip merhaba diyecek misin?"

İkimiz birden suçlulukla hemen birbirimizden ayrıldık. Öne

atılıp Ben'in yatağının kenarına çarptım. "Merhaba Ben," dedim sesimin normal çıkması için gayret ederek ama fena hâlde başarısızdım. Beynimde iki kelime sürekli yankılanmaya devam ediyordu. *Yüzde yetmiş.*

Ama aksi bir durum olsaydı bilirdim. Olasılık yüzde 100 olmalıydı çünkü

ben

onu

göremiyordum.

"Thera," dedi Ben. "Berbat görünüyorsun."

Yüksek sesle güldüm, Ben'in gülüşüyle kendi gülüşümün birleşimiydi. Hoşuma gitmişti. "Sanırım sen de iyisin," dedim, "ama seni göremiyorum."

Ben söylediklerimi anlamlandırmaya çalışırken sessizdi. "Göremiyor musun?" dedi sonunda.

Başımı iki yana salladım.

"Öyleyse sana söylemem gerek," dedi, zor konuşuyordu ama ciddiydi, "odadaki en yakışıklı erkek benim."

45

Ben'in uykuya dalmasından birkaç dakika sonra Clarissa bana yetişti. Mason önce Clarissa'yı sonra da beni eve bıraktı. Clarissa'nın evinin otoparkından çıkarken elimi tuttu, teni pek çok mesaj içeriyordu. *Bugün yaşadıkların için üzgünüm. Benim için önemlisin. Seni önemsiyorum.*

"Nasılsın?" dedi yumuşacık sesiyle, başparmağıyla avucumun içinde daireler çiziyordu.

"İyiyim," dedim neredeyse bağırarak. Boğazımı temizledim. "Yani, Ben iyi olduğu için, ben de uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim." Bin yılın olayı için yetersiz bir ifadeydi. Tenime değen tenini hissetmek olağanüstüydü, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sadece nazik ve düşünceli mi olmaya çalışıyordu? Muhtemelen.

Hiç önemi yoktu. Bütün vücudum alev alev yanıyordu.

"Sorun şu ki," dedi Mason, "artık göremeyeceksin."

Aksini iddia etmeye başlıyordum ki durdum. Haklıydı. Acil servislerde ya da ölümcül hastaların bakıldığı yerlerde takılmadığım sürece –çekici olduğu kadar iğrenç de bir düşünceydi– görmek anılarda kalmıştı.

Gerçek buydu, ben kördüm.

Mason'ın parmağı kıpırdadı. "Seni üzmek istememiştim," diye fısıldadı.

Gözümden akan yaşların farkında değildim ama oradaydılar işte ve ağır ağır yanaklarımdan aşağıya süzülüyorlardı. "Sorun değil," dedim yaşları elimle silerek. Başımı pencereye yaslayıp içimi çektim.

Mason'la ilgili sevdiğim şeylerden biri, beni ne zaman düşüncelerimle başbaşa bırakacağını bilmesiydi. Radyoyu açıp sesini kıstı ve yolun geri kalanını konuşmadan geçirdik. Sadece ben vardım, başımı soğuk cama yaslamıştım ve yüreğimi burkan gerçeği baskın bir biçimde hissediyordum. Mason'ın eli elimdeydi, müzik devam ediyordu. Mason evimin önüne geldiğimizde durdu. "Şey. Otoparkınızda bir polis arabası var."

Midem kasıldı. "Bugün evden çıkarken onlara haber vermedim," dedim, sesim titriyordu. "Süvarileri çağırmış olmalılar."

Başım fena hâlde dertteydi.

"Saint Jude's'a aceleyle gelmen benim hatamdı," dedi Mason iç geçirerek. "Seninle gelmemi ister misin? Durumu açıklamana yardım ederim?"

Elini bir kez sıktıktan sonra uzaklaştım. "Çok düşüncelisin ama hayır. Ailemle aramızdaki sorun daha eskilere uzanıyor ve hiçbiri senin hatan değil." Kapıyı açıp bir ayağım titrerken arabadan indim. "Sadece beni Ben'le ilgili gelişmelerden haberdar et, olur mu? İçimde uzun bir süre bu evden çıkamayacağıma dair bir his var."

Verandanın basamaklarını çıkıp kapıya ulaştığımda Mason'ın arabasının otoparktan çıktığını duydum. Bir dakika durup derin bir nefes aldım ve kapının kolunu çevirip içeriye girdim. İki elimle kapıyı sessizce kapattım ve sakin bir şekilde, çığlıkları duymayı bekledim.

Ama ses yoktu.

Onun yerine babamın derin bir iç çekerek ferahlamış gibi, "Tanrı'ya şükür," dediğini ve annemin de, "Geldi," dediğini duydum. Ve annem aniden üzerime kapanıp sarıldı, kemiklerimi sıkıyor, saçlarımı okşuyordu. Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. Hıçkırıyor mu gülüyor mu belli değildi. "O iyi," dedi de-

falarca. Sonunda geri çekildi ama sanki uçup gidecek bir balonmuşum gibi, eli hâlâ kolumu sımsıkı tutuyordu.

Bana bağırmasını istedim. Hazırdım. Ama duyduğum tek ses kalın sesli bir polis memuruna aitti. Bana gelişigüzel sorular sordu: Neredeydim? Kendi isteğim dışında mı götürülmüştüm? İyi miydim? Soruları bittikten sonra sert adımlarla evden ayrıldı.

Şimdi sadece üçümüz kalmıştık.

Ve annem hâlâ kolumu tutuyordu.

Korkutucuydu.

Babamın bana doğru yürüdüğünü duydum, tam önümde durdu. "Maggie," dedi soluk soluğa, "senin için çok endişelendik. Biz..." Boğazını temizledi. Yeniden başladı. "Seni arayıp durduk ama açmadın. Olanlardan sonra..." Bir kez daha boğazını temizledi. "Evden kaçtığını düşündük. Tehlikeli bir şey yaptığını ve kendine zarar verdiğini düşündük."

Babamın çılgına dönmüş sesi, annemin kolumu sıkıca kavrayan eli... Büyük bir duygu yoğunluğuyla birdenbire nefesim sıkıştı. "Ben'in ölmek üzere olduğunu sandım, baba," diye açıkladım. "O yüzden Clarissa'yla birlikte otobüse binip Saint Jude's'a gittik."

"*Otobüse* mi bindin sen?" dedi babam tükürükler saçarak.

"Baba," dedim. Sesim alçaktı. Çok cılız çıkıyordu. Babam ve ben daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştık. Yüzleşmekten kaçınmakta ustalaşmıştık. "Evimden iki blok öteye gidip Saint Jude's'a giden bir otobüse binebiliyorum. Kendime başıma dolaşabildiğime, yaşayabildiğime inanmıyorsanız" –annemin elinden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım– "benim kendime inanmamı nasıl beklersiniz? Bir şeyleri kendi başıma çözmeme müsaade etmelisiniz."

Babamın yutkunduğunu duydum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi. Konuşan babam değildi sanki. Sesi daha yaşlı gibi, daha alçak ve ezikti. "Kenarda durup canının yanmasına seyirci kalmayı nasıl becereceğimi bilmiyorum."

"Ama baba, canımın yanacağından endişelenmen... asıl canımı

yakan *bu*." Gözlerimin dolduğunu hissettim. Bugün zaten yeteri kadar ağladığımı biliyordum, yeniden başlamanın manasız olduğunu da biliyordum. Ama sonraki cümlelerimin gözyaşlarımdan bağımsız olmayacağından emindim. "Ben hâlâ Maggie'yim. Hâlâ sizinle zaman geçirmek istiyorum. Hâlâ cumartesi sabahları birlikte müzik seçelim istiyorum."

Derin bir iç geçirdi. "Sen..." Durdu ve baştan başladı. "Sürekli seni davet ettim ama cevabın hep hayır oldu. Senin için çok acı verici olduğunu düşündüm, o yüzden de vazgeçtim. Üzgünüm, Mags. Sanırım sormaya devam etmeliydim." Elini sırtıma koydu ve omzuma doğru kaydırıp tek koluyla beni kucakladı. Baharatlı tıraş sonrası losyonu, çamaşır deterjanı ve ter kokuyordu. Yanaklarımdaki yaşları silip kollarının arasında ne kadar küçük ve çocuk gibi hissettiğimi fark ettim. Sanki Ben'in yaşındaydım, belki daha da küçük. Geri çekilmeden önce beni bir kez daha sıktı.

Annem kolumu daha sıkı tutuyordu. Ona döndüm. "Anne." Yalnızca bir kelimeydi ama bir özür gibiydi. Beni korkutuyordu.

"Maggie," diye başladı sonunda, kendini kaybetmenin eşiğindeydi. Devam etmeden önce titrek ve telaşlı bir nefes aldı. "Haklıydın, seni bırakıp gitmem konusunda... Sen hastanedeyken." Durup nefes aldı. Kıpırdamadım, sadece bekledim. "Sen hep güçlü olandın. Tanıdığım en güçlü insan. Benim hiç olamadığım kadar güçlü. Seni hastanede o hâlde, zayıf ve güçsüz görmek korkunçtu."

Nedenini bilmesem de başımı salladım. Belki sadece konuşmaya devam etmesi için onu cesaretlendirmeye çalışıyordum, böylece ben konuşmak zorunda kalmayacaktım. Ağzımı açmaktan korkuyordum. İçimde kocaman hıçkırıklar birikiyordu, beni ikiye bölüp paramparça edeceğini sandım.

"Kahredici bir suçluluk hissettim," diye devam etti annem. Sesi şimdi daha yüksek ve sertti. "O sabah seni doktora götürseydim –eğer işe gitmeseydim– muhtemelen o yatakta yatıp yaşam savaşı veriyor olmayacaktın. Gerçek şu ki, olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. O yüzden birkaç gün teyzende kalıp ken-

dimi toplamaya çalıştım." Durdu, derin bir nefes aldığını duydum. "Yapmamalıydım, tatlım. Bana ihtiyacın vardı, peki ben ne yaptım? Seni bırakıp gittim."

"Bunları bana anlatabilirdin, anne," dedim kısık ve titreyen sesimle. "Seni affederdim."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Gittiğimi fark edecek kadar kendinde olduğunu bile bilmiyordum. Kulağa bahane gibi geliyor ve sanırım öyle." Bitkince içini çekti, birkaç saniye konuşmadı. "Ayağa kalkıp silkelenmeni ve eskisinden daha güçlü olmanı bekliyordum. Sonuçta sen Maggie'ydin. Çok güçlüydün." Yutkunduğunu duydum. Sonra nefes aldı. "Sonra hayatına devam etmeye başladın; başının çaresine bakmanın yeni yollarını keşfettin. Yeni arkadaşlar edindin. Seninle gurur duyuyorum, Maggie."

"Peki *sen* devam ediyor musun, anne?" diye sordum.

"Elbette. Sen..." Aniden durup iç geçirdi ve yeniden başladı. "Ah, tatlım, futboldan mı bahsediyorsun? Eskisi gibi oynayamayacağın için hayal kırıklığı yaşadığımı mı sandın? Her şeyini kaybettiğini görmek çok zordu... senin şey olduğunu... şey olduğunu..."

Hareketsiz durup söylemesini bekledim. Ama söylemedi ve ben onun yerine söyledim. "Kör, anne. Ben körüm."

Ve söylerken, doğru olduğunu biliyordum.

Ve hep öyle olacağını.

Artık zaman bensiz devam ederken geçmişimin kırık dökük parçalarına takılıp kalamazdım. Tekrar görebilmiştim. Kısa süreli, çok güzel ve güçlü bir duyguydu. Her ânını sevmiştim.

Ama şimdi yitirmiştim.

Gerçek sert bir şekilde kafama dank etti ve ağırlığının altında ezildiğimi hissettim.

Tanrı'ya şükür hâlâ kolumu tutuyordu çünkü ikimiz birlikte yere düşerken beni tuttu. "Biliyorum," dedi annem bana sarılıp kucaklarken, "ve bunun hiç önemi yok. Bilmen gerekiyor. Hiçbirimizin bununla ilgili bir sıkıntısı yok."

İçimdeki acı, suçluluk ve korkuyu –taşıdığım tüm kırgınlık

ve hüznü– bir kenara bırakmam için bana izin veriyormuş gibi hissettim. Göğsüm hızla inip kalkarken kendimi kucağına bırakıp hıçkırarak ağlamaya başladım. Yedi küsur aydır kendimi tutmaya çalıştığımın farkına varmıştım ve artık bunu tek başıma yapamayacak kadar yorgundum. Gözyaşlarım dinince kendimi toplayıp ayağa kaktım, elimin tersiyle yanaklarımı sildim. Derin bir nefes alıp bir dakika tuttum. Ve sonra hepsini bırakıp sessizce gitmesine izin verdim.

46

Ben, Saint Jude's'tan taburcu olduktan sonra kemoterapiye başladı. Zamanının çoğunu yatakta yatarak ya da bir çöp kutusunun üzerine eğilerek geçirdi. Ya uyuyordu ya da kusuyordu.

Bir pazar günüydü, tedavisi başlayalı birkaç hafta olmuştu. Uzun adımlarla odasına girip yatağının üstüne ağır bir paket bıraktım. "Sana hediye aldım," dedim.

Ben, söylediklerimi anlamaya çalışırken bir süre sessiz kaldı. Sonra esneyerek, sesindeki memnuniyeti gizlemeyi becereme-den, "Sahiden mi?" dedi.

Yatağının kenarına oturup işaret parmağımla hediyenin üstüne vurdum. "Evet. Sahiden. Açsana."

Doğrulurken yatağın gıcırdadığını duydum. Hediyenin paketini sert hareketlerle yırttı. Sonra yutkunduğunu duydum. Bir an kusuyor olabileceğini düşündüm. Biraz panikledim çünkü çöp kutusu mu bulmam gerekiyor yoksa ağzımı kapatıp ben de kusmadan önce dışarı mı çıkmam gerekiyor emin değildim. Ama sonra boğuk bir fısıltıyla, "Q harfi," dedi.

Kalbim önce durdu, sonra tekrar atmaya başladı.

Dün çok erken kalkıp duş aldıktan sonra bir saatimi yerel ilanları araştırarak geçirmiştim. Sonra annemle babamın odasına dalıp bağırışlarımla babamı uyandırdım.

"Bugün tam on beş indirimli satış var, baba! On beş!"

Bazen ilk adımı atan siz olmalıydınız.

Ellerimizde kahve bardaklarımızla bütün sabahı satıştan satışa dolaşarak geçirdik. Sohbet edip boş boş dolaşarak tembellik yaptık. Tam olarak eskisi gibi değildi –*biz* eskiden olduğumuz gibi değildik– ama sonuçta bir başlangıçtı. Ve şu anda ihtiyacımız olan da buydu. On dördüncü durağımızda ansiklopedinin Q harfini buldum. Masalardan birinin altına tıkıştırılmış bir setin parçasıydı. Değneğim bir kabloya takılmış olmasaydı, orada olduğunu asla keşfedemeyebilirdim.

Ben boğazını temizledi. "Thera," dedi sonunda, gayet sıradan bir konuşmanın ortasındaymışız gibi. Sanki beni yüzyıllardır tanıyordu ve bütün o zamanı anlamlı hediyelerle ona sürprizler yaparak geçirmişim gibiydi. "Sana bazılarını okumamı ister misin?"

İçimden bir kahkaha yükseldi ve bütün odayı kapladı. O âna dek Q harfindekileri duymayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. "Evet, isterim," dedim.

Ben'in odasından çıktığımda neredeyse Mason'ı biçiyordum. Anlaşılan, ki dolabımdaki bir problemden kaynaklanıyordu, tamamen aynı giyinmiştik –kot pantolon ve düz siyah tişört– çünkü koridorda bir an durup alçak sesle, "O kıyafetlerle benden çok daha iyi görünüyorsun," dedi. Sözleri sırtımdan aşağıya kayıp dizlerimin arkasına sert bir iniş yaptı. Bir türlü kendime gelemedim. Bir saat sonra, oturma odasında yerde uzanıp müzik hakkında gevezelik ederken bile, bacaklarım sünger gibi ve işe yaramazdı.

"On yedi yaşına gelmiş biri nasıl olur da bir tane bile Operation Scarce şarkısı duymuş olamaz?" dedim. "Bu bir Amerikalı'ya hiç yakışmıyor."

"Sana söyledim," dedi Mason. "Kötü ve tatsız şeylerden uzak duruyordum."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. Telefonumda bir tane şarkıları var eğer dinlemek istersen."

"Şu anda dinlemek istediğim şey," dedi, yüzüme bakmak için bana doğru döndüğünü hissettim, "o gün piyanoda çaldığın şarkı."

"Ah, hayır. Hayır hayır hayır hayır," dedim gülerek. "O sadece son zamanlarda kafamın içinde dönüp duran bir şey, hepsi bu."

"Hadi beni kırma, Maggie. Lütfen?" dedi o tatlı sesiyle içimin yağlarını eriterek.

Gözlerimi kırptım. "Şey. Peki."

Dönüp ayağa kalktım, piyanonun başına gitmem gerekenden fazla zaman aldı. Son haftalarda bu şarkıyı galiba binlerce kez çalmıştım. Artık çok iyi biliyordum. Ama öyle olsa bile, Mason gerçekten, doğruyu söylüyorum, muhteşem bir müzisyendi. Ve ben de yalnızca notaları uydurup birbirlerine yakıştığını düşündüğüm şekilde bir araya getiren bir kızdım. Ellerim kucağımda, beceriksizce oturdum. Mason arkamdan yaklaşıp vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımda durdu.

Kıpırdamadım.

Omuzlarımın üzerinden uzanıp ellerimi nazikçe tutup tuşların üstüne yerleştirdi.

Yaptığı hareket çok samimiydi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak müziğin dışındaki her şeyi unutmaya çalıştım ve çalmaya başladım. Müziğin sesi nedense yüksek gibiydi, sanki bir çift kulaklıktan dinliyordum. Ya da konserde en ön sırada dev bir hoparlörün yanında dikiliyormuşum gibiydi. Hatta o kadar ki, Mason o gün odasında sözlerini okuduğum "Kasım" şarkısını söylemeye başladığında sesini zor duydum.

Çalmayı bıraktım. "Benim müziğimle söylüyorsun," dedim gülümseyerek.

Yanıma oturdu. Sesi o kadar yakınımdaydı ki gülümsediğini hissedebiliyordum, "Evet. Devam et," dedi.

"Tamam. Olur, tabii ki. Devam et. Ne kadar aptalım." Cevap vermeyince beni beklediğini anladım. Boğazımı temizleyip elle-

rimi hareket etmeye zorladım. Üçüncü tuşa bastığımda yeniden söylüyordu, ikinci dörtlüğün ortasında pat diye girmişti. Tekrar durdum. "Bu çok tuhaf."

Mason, hafiften utanmış sesiyle, "Özür dilerim. Duyduğumdan beri müziğini aklımdan çıkaramadığımı sana söylemeliydim. Sadece bu şarkıya tam uyduğunu hissettim. Çalmaya... devam edebilir misin?"

Benim müziğim. *Onun* aklına mı takılmıştı?

Nefes alıp ellerimi yerlerine yerleştirdim ve şarkının devamını bocalayarak çaldım – ben onun temposuna uymaya çalışıyordum, o da benimkini bulmaya çalışıyordu. Bitirdiğimizde, Mason fazla alçakgönüllü bir of çekti. "Bu şarkıda yanlış bir şey var gibime geliyor ama henüz saptayamadım."

"Ritim," dedim.

Şaşkınlıkla kıpırdandığını hissettim. "Öyle mi?" dedi.

"Evet. Altı-sekizlik yerine üç-dörtlükle dene. Sözlerin... çok tutkulu. Ama ritim? O kadar değil."

"Yani eğer birbirimizi üç-dörtlükle tamamlarsak, tutkulu olacağını mı söylüyorsun?" dedi yumuşacık bir sesle.

Yutkundum. Hâlâ müzikten mi bahsediyorduk? "Şey. Evet."

"Yapabilirim," dedi Mason.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ," dedim yüksek sesle. Ellerimi hazırladım. Hafifçe öksürdüm. "Öyleyse, üç-dörtlük çalıyorum?"

Planım biraz ağırdan alıp Mason'ın sözleriyle beni yakalamasına izin vermekti ama ilk notayı basar basmaz, bu şarkıyı her şeyimle çalmak istediğimi fark ettim. Mason ikinci ölçünün başında girdi, sesi her notada biraz daha coşuyordu. Ve şarkı bizim dışımızda öyle ağır, öyle kusursuz ve öyle güzel akmaya başladı ki biz mi şarkıyı yönetiyorduk yoksa o mu bizi yönetiyordu emin olamadım. İçinde ikimizin mücadeleleri, sevinçleri, kayıpları vardı. İçinde, yaşadığımız her şey, öğrendiğimiz tüm gerçekler vardı.

İçinde biz vardık.

Son nota da ağır ağır kaybolunca, birbirimize bakmak için döndüğümüzde, Mason'ın heyecan dolu nefesi benimkine karıştı. Birdenbire aramızdaki atmosfer incecik, belirsiz ama mümkün olamayacak kadar da gerçekti.

"Vay," diye fısıldadım, "bu çok..."

"Tutkulu," diye mırıldandı.

O noktaya nasıl geldik bilmiyorum –ben mi öne doğru eğildim yoksa o mu bana doğru uzandı– ama bir anda aramızda hiçbir mesafe kalmamıştı ve öpüşüyorduk. Dudaklarının tadı okyanus tuzu gibiydi ve tamamen teslim olmuştu. Bayan Milton'ın içeriye girip bizi görmesinden endişeleniyordum ama tüm duyularımla hissedebildiğim tek şey oydu, oydu, sadece oydu. Sanki içimdeki gözü dönmüş bir kaçık iplerini koparmıştı çünkü ellerimi saçlarında, göğsünde, gömleğinin altında ve omuzlarında gezdirmek için ölüyordum. Ve sonra –Tanrım– dudakları aralandı ve eriyip bittim. Kendimi kaybedip toparladım, sonra tekrar kaybedip bir kez daha toparladım ve birbirimizden ayrıldık.

"Vay," dedi nefes nefese.

"Vay," dedim. Ya da en azından dediğimi sandım. Dudaklarımın o hareketi yaptığından oldukça emindim. Kafam hâlâ dalgındı, öpüşmemizi tekrar tekrar hayal ederek analiz etmekle meşguldüm.

Bunu yapmak öpüşme kabiliyetimi insafsızca eleştirmeme, aşırı derecede gerilmeme ve ağzımdan çok uygunsuz bir şeyi kaçırmama neden oldu. "Hâlâ Hannah Jorgensen'la çıkıyor musun? Şu model olan? New Yorklu?" diye sorarak saçmaladım. Beynimin içinde bir yerlerde kendime çenemi kapatmamı haykırıyordum ama kelimeler dökülmeye devam ediyordu, ben yakalayamayan ağzımdan pıtır pıtır çıkıverdiler. "Onunla çıktığını duydum ve dürüst olmak gerekirse, ben o tarz bir kız değilim... yani kız arkadaşı olan biriyle takılanlardan."

Sonunda ağzımdan daha *aptalca* şeylerin çıkmasına engel olmak için dudaklarımı kenetledim.

Mason kaygısız tavırlarla burnundan nefes verdi. "Sadece söylenti. Hannah Jorgensen'ı tanımıyorum bile."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi ve kısık sesle yalnızca bir kez güldü.

"Ne?" dedim.

"Özünde çok yumuşaksın, Maggie Sanders," dedi parmağının ucuyla gözümün kenarındaki ıslaklığı silerken.

"Değilim."

Güldü. "Öylesin. Sert ve alaycı olmaya çalışıyorsun ama özünde?" Bana doğru eğilip bir kez daha öptü. Dudaklarıma dokunduğunda tebessüm ettiğini hissettim. "Bir lokumsun," dedi.

Kapı çalınca suçlulukla birbirimizden uzaklaştık. "Tık, tık," dedi bir kadın ve kapı gıcırdayarak açıldı. Girişte sert topuk sesleri yankılandı. "Teddy ve Samantha Ben'e balon bırakmak için uğramak istediler. Kötü bir zamanlama mı?"

Mason boğazını temizledi ve tapılası derecede ateşli sesiyle, "Hayır, hayır. Gelsenize. Selam, Teddy. Samantha. Ben odasında. Benimle gelin," dedi.

Hızlı adımlarla içeriye girdiklerini duydum ve küçük adımlar yaklaşarak yanımda durdu. "Sen," diye homurdandı Samantha.

"Sen."

"Sanırım defolup gitmiyorsun, öyle değil mi?" dedi inatla ama sesinde hoşgörüye dair bir ipucu sezdim.

"Asla," dedim.

O gece eve döndüğümde, Hilda'yı arayıp ertesi gün toplu taşımada bir ders için beni araya sıkıştırıp sıkıştıramayacağını sordum. Sonra merdivenleri çıkıp odamın kapısını kapatarak üniversite DVDlerinden birini zarfından çıkarıp bilgisayarıma taktım ve dinlemek için büyükannemin battaniyesinin altına kıvrıldım.

47

On ikinci sınıftaki diğer pek çok kız gibi bu soğuk sonbahar gününde, kendimi bir futbol sahasında dikilmiş, ayak bileklerime otlar batar ve saçım rüzgârda uçuşurken, bir grup seyircinin karşısında buldum. Kendimi asla kazaksız düşünemezdim, ayaklarımın arasında bir top olmadan kaleye bu kadar yakın konumlanacağımı hiç düşünemezdim.

Böyle bir şey yapacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

Yutkundum. Avuçlarımı pantolonuma sildim. Kalabalık inanılmazdı – Alexander Park'takinden çok daha fazlaydı. Fakat zaten Loose Cannons'ın Uconn'un kampüsünde bu kadar dikkat çekmesi şaşırtıcı değildi.

Ağırlığımı diğer tarafıma verip, parmaklarım klavyenin üzerinde, David'in konseri başlatmasını beklerken, Ben'in gülümsediğini hissedebiliyordum. Ben geçenlerde, etkileyici bir olaydan hemen önceki dakikaların, sonra gelenlerden çok daha muhteşem olduğunu söylemişti. Ona inanmaya başlıyordum.

Damarlarında dolaşan kemoterapi kokteyline rağmen, Ben'in durumu iyiydi. Evet, hâlâ küfürler savuruyordu. Ve evet, saçlarını tamamen kaybetmişti, hatta kaşlarını bile. Ve elbette, eşi görülmemiş kel kaş şakaları yapıyordum. Onu hâlâ göremiyordum ve bunun için daima Tanrı'ya şükrediyordum.

Mason'ı duymadan önce kokusunu aldım – onu tanıdığım

ilk günden beri beni altüst eden o misk kokusu. "Clarissa geldi," diye fısıldadı kulağıma. "Sana bunu vermemi istedi. Şans getirsin diye." Elime koyduğunda ne olduğunu kesinlikle biliyordum. Paketi açıp telaşsız bir ısırık aldım ve sonra yavaş yavaş çiğneyerek dikkatlice Mason'a geri uzattım. "Hepsini yemeyecek misin?" diye sordu.

"En iyisi ilk lokmadır. Gerisi gereksiz," dedim. Alçak sesle gülüp alnımdan öperek iyi şanslar diledi.

Mason'la yaklaşık bir ay, on dört gün, on iki saat, otuz iki dakikadır çıkıyorduk. Aşağı yukarı. Onun gerçeküstü kişiliğine alıştığımı söylemek isterdim ama o yalanı ben bile söyleyemezdim. Dün gece, kendimi son aylarda değişmiş gibi hissedip hissetmediğimi sormuştu. Hayır deyip başımı iki yana sallamıştım. Değişmemiştim. Pek sayılmaz. Hâlâ sıradan bir ukalaydım. Kurabiyelerin hâlâ en iyi yiyecek türlerinden biri olduğunu düşünüyordum. Benimle konuştuklarında hâlâ yabancıları duymazdan geliyordum. Hâlâ terliklerin benim moda anlayışımın en iyi ifadesi olduğuna inanıyordum. Edebiyat öğretmenim taşaklarından bahsettiğinde hâlâ sinirleniyordum. Bende farklı olan şey ben değildim: Fark ettiğim şeylerdi. Dikkat ettiğim şeylerdi. Sonuçta durumlar değişmiyor. Onlar bizi ortaya çıkarıyor.

Haftalar önce bana Carlos'un esip gürleyerek gruptan ayrılacağını, kesin olarak Loose Cannons'a klavyelerini ezbere bilen kızdan –şarkılarını aylardır sürekli bacaklarında çalarak prova eden kız– başka seçenek bırakmadan çekip gideceğini söylemiş olsaydınız, kafayı yediğinizi söylerdim.

Ama işte oluyordu.

Tam şu anda.

David zilleri çaldı. Parmaklarımı tuşların üzerine yerleştirip, "Transcendence"ın ilk notalarını çaldım. Acayip gergindim ve ellerim rüzgârdan buz gibi olmuş tuşların üstünde titriyordu. Ama müzik bir şekilde beni yakaladı.

Hayatım boyunca içimde yaşamış gibi, beni buldu.

Mason'ın kalabalığı anında sersemleten sesi stadyumda yan-

kılandı. Sadece müthiş etkileyici olduğu için değil –*Tanrım*, inanılmaz etkileyiciydi– aynı zamanda stadyumdaki bütün hoparlörlerden yayıldığı için.

Dün annemle kampüse gelip dekan Bay Seamen'le konseri konuştuk. Onu sevmiştim, sadece komik bir soyadı olduğu için değil – pişmiş kelle gibi sırıtmadan söyleyemeyeceğim bir isimdi. Koç Sanders'ın kızının Uconn futbol sahasında olması fikri adamın hoşuna gitmişti. Grubun stadyumun su sistemini kullanmasına bile izin vermişti.

Bütün bunlar olanları daha da gerçeküstü hâle getiriyordu.

Ara vermeden bir sonraki şarkıya geçerken, annemin adımı haykırdığını duydum. Gülümsedim. Birkaç hafta içinde aramızda bir şeyler yoluna girerek, geride nasıl dolduracağımı bilmediğim büyük bir boşluk bırakmışlardı. Hâlâ mükemmel değildik ama aylardır olduğundan daha fazla *biz*dik.

Prova ettiğimiz gibi, "Kasım" şarkısından hemen önce grup çarpıcı bir biçimde durdu. Ve sonra şarkı, tıpkı o gün oturma odasında olduğu gibi çözüldü – klavye şarkının önünü açıyordu. Müziğin, kıvrık, karmakarışık ve istekli parmaklarımın arasında kendini çözmesine izin verdim. Saniyeler sonra Mason bana katıldı ve ortaya acı veren bir melodi döküldü. Şarkı bizden boşalmıştı: gizemli, çarpıcı, özlem dolu, harika, güzel.

Bizim şarkımız.

O gün sahada dikilirken, yüzüme çarpan serin rüzgârda, otlar ayaklarımı okşarken, bunca yıl boyunca *olayımdan* nasıl bu kadar kolay vazgeçebildiğimi merak ettim. Sadece müzikten vazgeçmemiştim. Benim için anlamı olan her şeyden vazgeçmiştim – duygu, ifade, sinerji, hayat, aşk.

Şarkı sona erdiğinde, "Kasım"ın son notası stadyumun üzerinde havada asılı kaldı. Üzerimdeki kocaman ve sonsuz ağırlığı olmadan, bu dünyadan uçup gideceğimden emindim. Müzik sona erdiğinde, sadece sessizlik vardı. Ağırlığımı diğer tarafıma vererek orada bir süre durdum.

Ve sonra sesler yükseldi.

Kalabalık etrafımızı sarıp çığlıklar atarak tepinip bağırıyordu. Şaşırmıştım, korkmuştum, ne yapacağımdan emin değildim.

Ama sonra oldu.

Annemin coşkulu sesi kulağımdaydı, kollarını bana doladığını, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü benimkine bastırdığı hissettim. Uzun zamandır beklediğim zafer kucaklamasıydı. Bunca zamandır hayal ettiğim gibi değildi. Yakın bile değildi. Çok daha iyiydi.